

கண்ணீர்

தமிழ்க் குழுமகக், எம்.ஏ.,

கண்ணீர் (கட்டுரைத் தொகுப்பு)

மு. தமிழ்க்குடிமகன், எம் ஏ.
முதல்வர் சி. தமிழ்ப் பேராசிரியர்
யாதவர் கல்லூரி :: மதுரை - 14.

வெளியீடு :

அறிவொளி பதிப்பகம்,
338, வடக்குமாசி வீதி, மதுரை-1.

முதற்பதிப்பு : பிப்ரவரி 1981

உரிமை ஆசிரியர்க்கே

விலை : உருபா. 6-00

Bibliographical Data

Title of the book	—	Kanneer (கண்ணீர்)
Author	—	M. Tamilkudimagan, M.A.,
Language	—	Tamil
Edition	—	First
Date of Publication	—	February 1981
Copyright	—	The author
Paper used	—	11.6 Kg. white printing (Double Crown)
Size of the book	—	12 × 18 cms.
Type used	—	10 Point
No. of Pages	—	128 + 12
No. of Copies Printed	—	1100
Price	—	Rs. 6 - 00
Printers :	—	Vijaya Printers Town hall Road, Madurai - 1.
Binding	—	Box board binding
Publishers	—	Arivoli pathippagam 338, North Masi St.. Madurai - 1.
Subject	—	Collection of essays
Summary	—	On Kural, Tamil and social problems

அறிஞர் ஞா. தேவநேயப்பாவாணர்

பிறப்பு :

7-2-1902

மறைவு :

15-1-1981

தனித்தமிழ்ப் பேரியக்கம் கண்ட தலைவர்; சொற்பிறப்பியல் ஆராய்ச்சியில் தன்னை ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லையெனும்படி நிமிர்ந்து நின்ற அறிஞர்; எவர்க்காகவும் தன்கொள்கையினின்று பின் வாங்காத, அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்ட பெருமகன் :

அவரது மறைவு தமிழுக்குப் பேரிழப்பு; அவரது பிரிவு நினைந்து, நெகிழ்ந்து, புலம்பி நாங்கள் வடிக்கும் 'கண்ணீர்' அப்பெருமகனுக்குக் காணிக்கை !

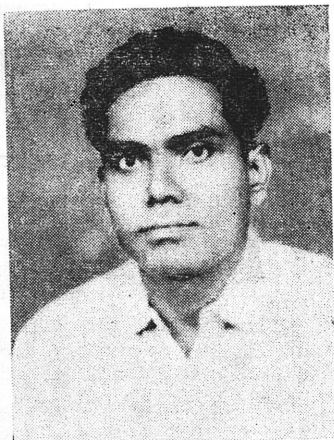
படையல்

மா. பால்சாமி, க. இ. ப. இ.

கணக்காசிரியர்,

ஆ வை மேல்நிலைப்பள்ளி,

பறம்புக்குடி.

‘கண்ணீர்’ என்ற கட்டுரை உருவானது இன்று. இது 1965க்கு முன் அபிராமம் உயர்நிலைப்பள்ளியில் பேசப்பட்டது. அதற்குமுன் ஆ. வை. உயர்நிலைப்பள்ளியில் வகுப்பு மாணவ மாணவியர்க்கு இலக்கிய நயம் கருதி உரையாற்றினேன். ‘நானும் கேட்கிறேனே!’ என்று அன்று அமர்ந்து கேட்ட நண்பர்—உடன் பணியாற்றிய உயர்பண்பாளர்—இந்த நூல் முடியுந்தறுவாயில் அனைவரையும் கண்ணீர்க் கடலில் ஆழ்த்தி விட்டுப் பிரிந்து விட்டார்.

அவர் நினைவாக இந்நூலுக்குக் ‘கண்ணீர்’ என்ற பெயரிட்டு, அன்றிராது அன்பினைப் போற்றி இந்நூலைப் படைக்கின்றோம்.

அணிந்துரை

‘தமிழண்ணல்’ ‘அறிஞர்’ இராம பெரியகரும்பன்,
எம். ஏ., பிஎச். டி.,
தமிழியல் துறைத் தலைவர்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை

ஒரு நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதவேண்டும் என்றால் அதனை முழுவதும் படித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று விரும்புவன் நான். ஆனால் சிலவற்றைப் படிப்பதற்குள் இடையிலேயே சுவை குன்றி, ‘ஏன் ஒப்புக்கொண்டோம்’ எனத் தடுமாறுவதுண்டு. மற்றும் சிலவற்றை முழுவதும் படித்தாலும், அவ்வாறு படித்ததாகக் காட்டிக் கொள்ளாமல், பொதுவாக ஏதேனும் எழுதித் தப்பித்துக் கொள்வதுண்டு. ஏனெனில் நுட்பமாக நுழைந்தெழுதி, அதனால் அணிந்துரை பெறுபவரிடமே மனம்வருத்தம் ஏற்படுமோ என எண்ணிச் செயற்படுவதன் பயன் அது! ஒருசில நூல்களை மனமுவந்து படித்து, முழுவதுமாகத் திறனாய்ந்து எழுதுவதும் உண்டு.

கண்ணீரை’ முழுவதும் படித்தேன். பத்துக்கட்டுரைகளிலும் ஒவ்வொருவிதப் பயனிடுக்கக் கண்டேன் தந்தை பெரியாரின் கல்விக் கனவு’ ஒருவித ஏக்கத்தை ஏற்படுத்தி, ‘என்ன ஆகுமோ என்ற பதைபதைப்பை’ விளைவிப்பதால் அதில் நெஞ்சம் கரைகிறது. ‘சந்தைமாட்டில்’ கண்ணீர் பெருகுகிறது. பாவாணரை நினைவுகூரக் கண்ணீர் துளிர்க்கிறது. தமிழை ‘அங்கு பார்த்துப் பின் இங்கும் பார்க்கும் போது கண்ணீர் ஆறாகப் பெருகுகிறது

‘கண்ணீரை’ ஒரு கலையாக்கிக் காட்டும் இலக்கியக் கட்டுரை மட்டுமன்றி, முற்காட்டிய நான்கு கட்டுரைகளும் கூட இந் நூல் தலைப்பைப் பொருத்தமுடையதாக்குகின்றன.

தமிழ்க்குடி மகனிடம் ஒரு நடைப்போக்கு இழை ஒடுவதை என்னால் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. அது இயல்பானதாகவும் எளிமையானதாகவும் உள்ளத்தை ஈர்ப்பதாகவும் இருக்கிறது. அதில் ஒரு வாதப்போக்கும் மீளிக்கிறது. இக்கலையை அவர் வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமேல், அவர் மேன்மேலும் 'எழுத்தில்' ஈடுபடவேண்டும். 'மனமாற்றம்' பெற்ற வெற்றியைப் போல், இவ்வரைநடை நூலும் அவரது முத்திரையைப் பெற்றுள்ளது பாராட்டத்தக்கது.

யார்போலவும் எழுதாமல் தன்னைப்போல எழுதுவது ஒரு சிறப்பு. அச்சிறப்பு இந் நூலுள் உளது

'தமிழ் - இங்கும் அங்கும்' என்ற கட்டுரை மலேசியா சிங்கப்பூரில் தமிழ் விளங்கும் நிலையைக் காட்டுகிறது; இங்கு அதன் நிலைமையாதென்பதையும் சுடச் சுடச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. அதைப்படித்து வரும்போது 'ஒவ்வொரு தமிழ்க் குடிமகனும் படிக்கவேண்டிய கட்டுரையன்றோ இது' என எண்ணினேன். கட்டுரையின் இறுதியில் ஆசிரியரே அதைச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கக் கண்டுமகிழ்வுற்றேன்

'பாவாணர்' இன்றைய, மொழி நூலறிஞரில் தலையாயவர். அவரை நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் உள்ளம் சிலிர்த்தின்றது. பாவாணரைப் பற்றிய வரலாறு எதுவாயினும், அது தமிழுணர்ச்சி வரலாறாகவே அமையுமென்பதைத் தமிழும் பாவாணரும் என்ற கட்டுரை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

'புதுக்கவிதை'கள் பற்றிய திறனாய்வு விருப்பு வெறுப்பின்றிக் காணப்படுகிறது. இதைப் புதுக் கவிஞர்களுமல்லவா விருப்பு வெறுப்பின்றிப் படிக்கவேண்டும்? வடசொல், ஆங்கிலச்சொல், வழச்சொல் புணர்த்து எழுதுவதையும் புராண இதிகாசங்களைப் புதுப்பிப்பதையும் வெறுக்கத் தக்க இடங்களையும் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுவதையும் காற்பக்கத்திற்குள் கவிதையை அடக்கி மீதியை வெறுந்தாளாய் விடுவதையும் ஆசிரியர் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

‘உன்னைத் திருத்து’ திருக்குறள் முழுமைக்கும் ஒரு வைப்பு முறை காட்டுகிறது. பரிமேலழகர் கூட ஓர் அதிகாரத்திற்கும் அடுத்த அதிகாரத்திற்கும் அவ்வாறே குறள் களுக்கும் வைப்பு முறை காட்டுகிறார். தமிழ்க் குடிமகன் ‘அகரமுதல’ தொடங்கி, ‘முயங்கப்பெறின்’ வரை இயைபு படுத்திக் காட்டுகிறார்

தமிழனுக்குக் கல்வி வேண்டும் எனப் பெரியார் பட்ட பாடு என்ன? இன்று தமிழன் கல்வி கற்கும் நிலை என்ன?” என்று அலசி ஆராயும் போது, பெரியாரின் கல்விக் கனவு சிதைந்து விடுமோ என்ற அச்சம் ஏற்படுகிறது. ‘பிள்ளைத் தமிழை’ ஆராய்ந்து, அதில் புதுமை படைக்க முயலும் கவிஞர் ஆரிது அவர்களின் முயற்சியைப் போற்றுகிறார்

‘ஈன்றாளின்’ பசி பற்றி ஆசிரியர் காணும் புதுப் பொருள், திருக்குறள், நூல்நயம் நவில்தோறும் சிறக்கும் என்பதைக் காட்டுகிறது. வரலாற்று நாடகம் இன்று சிறப்புறாமையுடைய காரணங்கள் அனைத்தும் தரப்படுவதுடன். அக்கலையின் சிறப்பும் ஒரு கட்டுரையில் விளங்க உரைக்கப் படுகிறது.

‘சந்தைமாடு’ என்ற கட்டுரை சிந்தனைக்குரியது. இன்றும் நடைமுறையிலுள்ள சமுதாயச் சிக்கலை ஆசிரியர் வன்மையாகச் சாடுவதுடன், அங்கத நகை தோன்றவும் படைக்கின்றார்.

‘கண்ணீர்க் கட்டுரை ஒரு நல்ல இலக்கியத் திறனாய் வாக அமைகிறது.

எங்ஙனமாயினும் இக் கட்டுரைகளில் ஊடாடி நிற்கும் சமுதாய உணர்வும், தமிழுணர்வும் ஒவ்வொரு தமிழனும் படித்துணர வேண்டியவைகளாகும். தமிழும் தமிழகமும் எழுச்சிபெறத் தமிழ்க்குடிமகனார் போன்ற அணியினர் ஒன்று திரள வேண்டும் என எதிர்பார்ப்பவன் யான். ‘ஒன்றிய உணர்ச்சியாலே உடன் பிறப்பாய’ தம்மியரின் இந்நூலைப் பாராட்டி வடிவேற்கின்றேன்.

“வருக ! வருக !” ந ர ம தை வ ரு ம் ஒன்றுபடுவோம்;
முயல்வோம். நம் அணி பெருகினாலன்றி தமிழுக்கு மலர்ச்சி
இல்லை. குப்பை கூளங்களை அப்புறப்படுத்துவதற்கு, நம்
அணியின் ஆற்றல் பெருகவேண்டும்: சூரல் ஓங்கவேண்டும்,”
என்று என் இனிய நண்பர் தமிழ்க்குடிமகனை மட்டுமா
அழைக்கின்றேன்: இதைப் படிக்கும் உங்கள் ஒவ்வொருவரை
யும் தான் அழைக்கின்றேன். என் எண்ணம் ஈடேறும் என்ற
உள்ளவறுதி எனக்குண்டு!

22—3—81

ஏரகம்

சதாசிவ நகர்

மதுரை - 20

தமிழ்நாட்டினால்

திருத்திக் கொள்வோம்!

இதனை

இப்படி

பக். 13 வரி 4

அழிந்துப்

அழித்துப்

பக். 17 வரி 1

கல்வியில்லா

கல்வியில்லாத

இறுதியில் உள்ள ‘த’வை நீக்குக.

பக். 18 வரி 4

2 ரூபா

உரூபா

வரி 5

60 2 ரூபாய்க்கு

60 உரூபாய்க்கு

பக். 25 வரி 27

செயற்படுக்தி

செயற்படுத்தி

பக். 28 வரி 9

ஒருவையில்

ஒருவகையில்

பக். 73 வரி 16

See

Sec

பக். 78 வரி 26

போழ்தினிவே

போழ்தினிலே

பக். 120 வரி 16

வெவ்வேறு

வெவ்வேறு

என்னுரை

— ஆக்கியோன்

‘மனமாற்றம்’ நாடக நூலுக்குப் பிறகு என்னுடைய கவிதைகளைத் தொகுத்து, ‘கவிதைக் கணிகள்’ என்ற பெயரில் வெளியிட்டேன். அதுவும் 1977 இல் மலேசிய நாட்டுக்குப் புறப்பட்ட அன்றுதான் வெளிவந்தது. அந்த நூலின் பல படிகள் மலேசியா, சிங்கப்பூர்த் தமிழன்பர்களுக்குக் கிடைத்தன. இவ்வளவு செய்தும் சென்னை உலகத் தமிழா ராய்ச்சி நிறுவனம் வெளியிட்ட ‘யார்? எவர்?’ என்னும் நூலில் நான் எழுதிய நூலின் பெயர் ‘கண்ணீர்’ என்றுதான் இருந்தது. இந்தப் பெயரில் ஒரு நூலை வெளியிடவிருப்பதாக முன்பு செய்தி வெளியிட்டேன்; அவ்வளவே. ஆனால் மற்ற இரு நூற்களும் விடுபட்டுக் ‘கண்ணீர்’ மட்டும் இடம் பெற்று விட்டது. அதனைப் பொய்ப்பிக்காமல் இப்போது ‘கண்ணீர்’ கட்டுரைத் தொகுப்பு வெளிவருகின்றது. ஏற்கனவே நான் பேசிய, எழுதிய சில படைப்புக்களைத் தந்திருப்பதோடு இந்த நூலுக்கெனவே சில வற்றை எழுதினேன். அண்மைக் காலத்தில் ‘இந்த நாடு முன்னேறும் வாய்ப்பு இல்லை’ என்று எதிர்மறைப் போக்கில் தலைப்பிட்டுப் பேசி வரும் வழக்காடு மன்றங்களில் வரதட்சணைக் கொடுமையின் உச்சத்தை விரிவாக உரைத்து வந்தேன். அச்செய்தி என் மனத்தைத் தொட்ட வகை, நான் படித்த ஒரு நூலில் தரப்பட்ட செய்திப் பாங்கு ஆகியவை அதனையே விரிவுபடுத்தி எழுதத் தூண்டின. அது ‘சந்தை மாடு’ ஆகியது. இதில் ஒரு மாணவர் எழுதிய நூலிலிருந்துகூட மேற்கோள்கள் காட்டியுள்ளேன். இதில் கருத்தை வெளியிடுபவர் பெரிய ஆளா என்று பார்த்துக் கையாளும் போலித்தனத்தை உதறி எறிந்துள்ளேன்.

நூல் அச்சாகத் தொடங்கும்போது பாவாணர் வாழ்ந்தார்; ஐந்தாறு கட்டுரைகள் முடிந்த நிலையில் அவரது மறைவு

என்னை ஆழ்ந்த துயருக்கு ஆளாக்கிவிட்டது. அவரால் தமிழ்த் துறைக்கு வந்தவன் நான் ; அவர்க்காகவே இந் நூலுக்குத் தலைப்பு அமைந்துவிட்டது போலும் ! அவரைப் பற்றி இன்னும் மிக விரிவாக எழுத வேண்டும் ; எழுதவிருக்கிறேன். இந்த நூலில் அவரைப் பற்றிய கட்டுரை இருக்க வேண்டும் எனும் வேட்கையால் 'தமிழும் பாவாணரும்' எனும் கட்டுரை விரிவாக உருவாக்கப்பட்டது.

என் நூல்களை விரும்பிப் படிக்கும் தமிழன்பர்கள் மல்கிய சிங்கப்பூர், மலேசியா நாடுகளில் உள்ள தமிழ் நிலையை எண்ணிப் பூரித்த எனக்கு நம் தாயகத் தாழ்நிலையைச் சுட்டிக் காட்டித் திருத்த வேண்டும் என்ற எண்ணமும் பிறந்தது. 'தமிழ்—இங்கும் அங்கும்' எனும் கட்டுரை இதன் எதிரொலி தான்.

நாட்டு நிலை, மொழி நிலை, குமுகாய நிலை எண்ணிக் குமுறும் நெஞ்சம் இருப்பதால் என் கண்ணீரைச் சிந்தியிருக்கிறேன். என் கண்ணீரில் பொருள் இருக்கிறது என்பதைப் புரிந்து கொள்பவர்கள் புரிந்து போற்றட்டும் ; எவர் கண்ணீரையும் ஏளனமாகவே பார்த்து நகைக்கும் எத்தர்களைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை.

இதற்கிடையில் நண்பர் பால்சாமியின் எதிர்பாராத மறைவு ஒரு புறம் பெரும் துயரத்தை உண்டாக்கிவிட்டது. இதை நினைத்து வருந்தும் நேரத்தில் .....

கோவை நிகழ்ச்சி ஒன்று என்னைத் திக்குமுக்காடச் செய்துவிட்டது. 15-3-81 இல் பாவாணர் பற்றிப் பகுத்தறிவாளர் கழகக் கூட்டத்தில் பேச்சு சென்றிருந்தேன். அறிஞர் கு. வெ. கி. ஆசான் என் கையிலிருந்த அச்சுப் படிவங்களைப் புரட்டிப் பாவாணர் பற்றிய கட்டுரையையும் ஒரு பார்வை பார்த்தார். உடனே எழுந்து இப்படியொரு நூல் வெளிவருகின்றது என்றும் வாங்குபவர்கள் உடனே பணம் கொடுத்துப் பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டுமென்றும் கூறினார் சில நொடிகளில் 20 பேர் முகவரியும் தொகையுமாக நண்பர்

கௌதமன் திமிர்ந்து நின்றார். இப்படியொரு வரவேற்பும், அரவணைப்பும் இருக்கும்தோது எனக்கென்ன கவலை?

நூலை வெளியிட வேண்டும் என்று சொன்னேன் ; அவ்வளவுதான் ; நூலை வெளிக்கொணர்ந்து விட்டுத்தான் மறுவேலை பார்த்தார்கள் என் தம்பியர். இலக்கிய உலகில், அரசியல் உலகில் அண்ணன்மார்க்கு ஏற்படும் புகழெல்லாம் தம்பியரின் தளரா உழைப்பால் வருவது என்பது எவ்வளவு பெரிய உண்மை ! அருமைத் தம்பியர் இ. கி. இராமசாமி, இரா. அரசு, சொ. செயபாண்டியன் ஆகிய மூவரின் முயற்சியல்லவா இந்த நூல் ! இவர்களுக்கு நான் நன்றி சொல்ல வேண்டியதில்லை. அவர்களது அன்பு நினைந்து புரந்தார்க்கண்தானாகவே நீர் மல்கும் என்பது அவர்களுக்கே தெரியும்.

ஐயா தமிழண்ணல் அவர்கள் ஒரு வகையில் எனக்கு ஆசான் ; மற்றொரு வகையில் உணர்வொத்த நண்பர் ; என்னையும் என் உளத்தையும் புரிந்து வைத்திருக்கும் பெருந்தகை அவர். அவரது அணிந்துரை நூலுக்கே அணி செய்கிறது. ஒன்றிய உணர்ச்சியாலே உடன் பிறப்பு ஆகிவிட்ட, அவர்க்கு நன்றியும் சொல்ல வேண்டுமா ?

திரு. சாலமன் பாப்பையா தமிழலகம் அறிந்த நாவலர் ; அவருடைய பேச்சை நாடு கேட்டதுண்டு ; அவரது நெஞ்சை எல்லாரும் அறிந்ததுண்டா ? அது பொன் ; மாசு மருவற்ற பொன், 'என் பேச்சுலக எதிரி' என்னை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். அட்டையின் பின்புறம் நின்று எனக்கு அரணாக விளங்குகிறது அவர் கைவண்ணம். நினைக்கிறேன் ; நினைந்து நெகிழ்கிறேன்.

நூலினை அழகுற அச்சிட்டுத் தந்தவர் என்பதைவிட அன்புடன் அகமகிழ்ந்து ஒத்துழைத்தவர் என்ற வகையில் விசயா அச்சக உரிமையாளர் நண்பர் சொக்கவிங்கத்துக்கு என் நன்றி உரியது

ஓவியர் கோபன் என் நூலுக்கெல்லாம் தொடர்ந்து ஓவியம் தருபவர் : கலைஞர்களிடமிருந்து படைப்புக்களை வாங்கத்தான்

கொஞ்சம் காலம் செல்லுமே தவிர மற்றபடி, சிறப்புக்குக் குறைவு இராது. இதிலும் அவர் தன் சிறப்பை நிலைநாட்டியுள்ளார்.

எத்தனையோ வேலைகளுக்கும், பொறுப்புச் சுமைகளுக்கும் பொருள் தட்டுப்பாட்டுக்கும் இடையில் நூல் வெளி வருகின்றது அப்பப்பா! இது வருவதற்குள்ளேயே நான் எவ்வளவோ கண்ணீர் சிந்தி விட்டேன். நூல் வெளிவந்த பிறகுதான் முகத்தில் மலர்ச்சி தோன்றுகின்றது. 'முந்தித் தவம் கிடந்து முந்நூறு நாள் சுமந்து, அந்தி பகலாய் நொந்த' தாய் தான் பெற்ற மகவைக் கண்டதும் அடைவாளே ஓர் அளவிட முடியாத மகிழ்ச்சி .... !

மதுரை-14
24-3-1981

அன்பன்,
தமிழ்க்குடிமகன்

உள்ளுறை

1. உன்னைத் திருத்து (குறளாய்வு)
2. தந்தை பெரியாரின் கல்விக் கனவு (கல்வி)
3. பானையம் கேசியெய் பிள்ளைத்தமிழ்-
வருகைப் பருவம் (சிற்றிலக்கியம்)
4. ஈனஞ்சன் பசி (குறளாய்வு)
5. வரலாற்று நாடகம்—ஒரு கண்ணோட்டம்
(நாடகத் திறனாய்வு)
6. கண்ணீர் (இலக்கிய நயம்)
7. சந்தை மாடு (வரதட்சணைக் கொடுமை)
8. மரபும் புதுமையும் (கவிதை ஆய்வு)
9. தமிழும் பரவாணகம் (மொழிச் சிந்தனை)
10. தமிழ் -- இங்கும் அங்கும் (, ,)

உலக அரங்கில் ஒளிரும் மணிகளில் உருப்படியானதாய், உயர்வு மிக்கதாய், உண்மை நிலைக்க உழைத்த பெருமை உடையதாய் உள்ள ஒப்பிலா மணியை, வள்ளுவரை உலகினுக்கே தந்து சிறப்புப் பெற்றது இந்த நாடு. இன்று அவரது உணர்வுகள், அவரது விருப்பங்கள் எந்த அளவுக்கு வேருன்றிச் செழித்து வெற்றிக் கணிகளைத் தந்திருக்கின்றன என்று நினைத்துப் பார்க்கின்ற நேரம். அதுவும், விளைந்த மண்ணுக்கு வள்ளுவம் விளைத்த பயன் என்ன என்பதை மதிப்பிட்டுப் பார்க்க வேண்டியது நம் கடமை.

வள்ளுவன் தன் சிந்தனைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டு முடித்து இரண்டாயிரம் ஆண்டுகள் முடிந்து விட்டன. அவனது முதிர்ந்த பட்டறிவும், பரந்த சிந்தனையும், உயர்ந்த குறிக்கோளும் 1330 சிமிழ்களுக்குள் அடங்கி விட்டன.

அந்த அருங்குறளின் பெருமைகளைச் சிறப்பித்து வள்ளுவம் பிறந்த தமிழகத்தில் பல குறிப்பிடத்தக்க வேலைகள் நடைபெறுகின்றன. ஒவ்வொரு பல்லைக் கழகமும் குறள் ஆய்வுக் கண மூன்று இலக்கம் உருபாயைப் பெற்றிருக்கிறது. அது பெரும் பணி. மதி நுட்பம் நூலோடு உடையார்க்கு மட்டும் மாபயன் அளிக்கும் பெரும் பணி. அண்மையில், தமிழ்நாடு அரசு வள்ளுவர் கோட்டத்தையே உருவாக்கிச் சிறப்பித்திருக்கிறது. கேட்டுப் புரிந்து கொள்ளும் நாட்டம் உடைய நல்லோர் கல்வியறிவு மிக்க சான்றோர் ஆகிய அனைவருக்கும் செவிக்கும் சிந்தைக்கும் இன்பமூட்டும் கருத்தரங்குகளும் பட்டிமன்றங்களும் இன்று கணக்கின்றிப் பெருகிவிட்டன.

முப்பாலில் சிறந்தது எப்பால் ? - இப்படியொரு வினா. வள்ளுவர் பெரிதும் போற்றப்படுவதற்குக் காரணம் அவர் பாவலர் என்பதாலா ? சிந்தனையாளர் என்பதாலா ? அல்லது அறநெறியாளர் என்பதாலா ? — இப்படி ஒரு துணுகிய ஆய்வு. அருளுக்கும் பொருளுக்கும் மோதல். அறிவுக்கும் அன்பிற்கும் ஈரணிகள். ஏன் ? ஆடவரும் மகளிரும் கூடத் தங்கள் சிறப்புக்கும் பெருமைக்கும் வள்ளுவரைச் சான்று காட்டிப் போரிடும் சிறப்பு. வள்ளுவர் பெரிதும் வலியுறுத்துவது சமுதாய அறமா ? தனிமனித அறமா ? என்றோர் ஆய்வு. இத்தனையும் நடைபெறுகின்றன. சூடான தருக்கங்கள் ; சுவையான செய்திகள் ; இன்று நாடு வள்ளுவச் சுவையையும் பயனையும் பல்வேறு வகையிலும் மாந்தி மாந்தித் தினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இவற்றிற்கிடையில் புதிய வினா ஒன்று புறப்படுகிறது குறள் நூலின் உள்நோக்கிப் போகும் ஆய்வு வினாக்களையும் அழுத்திக்கொண்டு மேலெழும் அந்த வினாவில் பொருள் இருக்கிறது ; புரட்சி இருக்கிறது. மேலே கூறிய மோதல்களில் ஈடுபட்டிருக்கும் அனைவரும் வியந்து திரும்பிப் பார்த்துத் திகைக்கும் அளவுக்கு அதில் ஆழம் இருக்கிறது. அது சில பேர்க்கு வரவு செலவுக் கணக்குப் போலத் தோன்றலாம்.

ஆனால், 'ஆகாறு' 'போகாறு' என்ற இரண்டையும் ஒரே சீராக வைத்திருப்பதே பெரிய வேலையல்லவா? 'ஆகாறு' என்பதன் கை ஒங்கிவிட்டால் நன்மையன்றித் தீமையே இல்லை. 'போகாறு' வேகம் பெற்று ஆகாற்றை மேய்ந்து விடும் அளவுக்கு வந்தால் விளைவு என்ன? அதையும் வள்ளுவனே கூறிச் சென்றிருக்கிறான். அதனால் எழுந்திருக்கும் புது வினா ஏற்புடைத்தானதே.

அந்த வினா இதுதான் : "வள்ளுவர் நெறி வென்றதா? தோற்றதா?"

ஏன் திடீரென இந்த ஐயம்? சில பேர் வியப்போடு இப்படிக்கேட்கிறார்கள். இந்த வினாவை வள்ளுவனை இழிவு படுத்துவதாகும். சிலர் இப்படியும் தெரிவிக்கிறார்கள்.

இந்த ஐயம் திருமென வெடித்ததன்று. நெடுங்காலமாகப் புகைந்து கொண்டிருந்தது. இன்று நெருப்பாகத் தெரிகிறது. வள்ளுவனைப் பெற்ற நாம் அவரால் பெற்ற பயன் என்ன என்று நம்மை நாமே அளந்து பார்த்துக் கொள்வதிலே எந்தத் தவறுமில்லையே! தன் குற்றம் நீக்குதல், தன்னைத்தானே அறிதல் ஆகியவை வள்ளுவர் நெறிகளல்லவா!

அதனால் வள்ளுவர் நெறியின் வெற்றியின் அளவும், தோல்வி கண்டிருந்தால், அப்படி மன்பதையில் சோரம் போய் விட்ட பகுதிகளின் தன்மையும் கணக்கிடப்பட்டு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கப்பட வேண்டியது முறையானதுதான்.

ஆனால் நாம் இப்போது இந்த வினாவுக்கான விடையை ஆராய்வதைச் சற்று ஒதுக்கிவிட்டு, இப்படியொரு வினா இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்குப் பின்னர் எழும் என்று வள்ளுவன் எதிர்பார்த்திருப்பானா என்பதை எண்ணிப்பார்த்தால் அது நமது சிந்தனைக்குப் புதிய விருந்தளிக்கும்.

இந்த வினா ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் கட்டாயம் எழும் என்பது வள்ளுவனுக்கு உறுதியாகத் தெரியும். இந்த

வினா எழும் என்பது தெரிந்துதான், அதற்கு — வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் — காரணமும், சான்றும் தேடிப் புறப்படுபவன் திகைத்துத் திண்டாடக் கூடாது என்றுதான் வள்ளுவரின் அந்த வினாவிற்குரிய விடையையும் சொல்லாமல் சொல்லி விட்டுப் போயிருக்கிறான்.

அப்படியா! இந்த வினாவுக்கான விடையே திருக்குறளில் இருக்கிறதா? சொல்லுங்கள். வெற்றியா? தோல்வியா? இரண்டில் ஒன்று தெரிந்து கொள்ளத் துடிக்கிறோம். ஆனால் நம் துடிப்பைக் கொஞ்சம் அடக்கிக் கொண்டு சற்றுத் துருவிப் பார்க்க வேண்டும். ஒரே வரியில் விடை சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு இடம் காட்டாமல், அந்த விடையை ஒளித்து வைத்துவிட்டுச் சென்றிருக்கிறான் திறமை மிக்க வள்ளுவன். விடையை மூன்றாகப் பிரித்து மூன்று இடங்களில் ஒளித்து வைத்தான். ஆனாலும் அடையாளம் கண்டு கொண்டு மூன்றையும் ஒட்ட வைத்து முழுவிடை காணும் அளவுக்கு ஒரு குறியும் காட்டியிருக்கிறான். இந்த நுணுக்கத்தைப் பார்த்துத்தான் சில திரைப்படக் கதைகள் அமைந்தனவோ என்னவோ!

விடைகாணும் வேலையை இனியும் தள்ளிப் போட மாட்டோம். உடனே தொடங்குவோம்.

வள்ளுவன் இந்த உலகைப் பற்றி நன்கு தெரிந்து கொண்டான்; பட்டறிந்து, பட்டறிந்து உலகியலறிவு என்பதை முழுமையாகப் பெற்றவன். அவன், இந்த உலகு செப்பம் பெற, சீரிய வாழ்க்கை காண முதலில், மாந்தனை விலங்காகக் காட்டும் தீய உணர்ச்சிகளை அவனிடமிருந்து போக்க வேண்டும் என்று விரும்பினான். தன் வாழ்வின் நோக்கமே உலகத்தின் உள்ள ஒவ்வொருவனையும் திருத்துவதற்கு உருப்படியான வழியைச் சொல்வதுதான் என்று நினைத்தான். ஒருவனை முன்னிறுத்தி அவனுக்கு அறிவுரை சொல்லித் திருத்த நினைத்தால் உடனே என்ன செய்கிறோம்? அவனது நல்லியல்புகளைப் புகழ்ந்து கொண்டே குறைகளை நயமாகச் சுட்டிக் காட்ட

வேண்டியுள்ளது. அப்பொழுதுதான் அவனது மனமும் குளிர் கிறது. திருந்தலாம் என்ற விருப்பம் பிறக்கிறது. வள்ளுவன் இந்த உளவியல் அடிப்படையில்தான் தன் சீர்திருத்தப் பணியைச் செய்திருக்கிறான்.

வள்ளுவன் அறர்பாட வந்த அறிஞன். அறநெறி என்றால் என்ன என்பதை உலகிற்குத் தெளிவாக உணர்த்திவிட வேண்டும் என்று துடித்தவன். அறத்துப்பால், மாந்தனிடம் காணும் சிறப்பியல்புகளை அவனது உச்சி குளிரப் பாராட்டுவது ; தூக்கிப் பேசுவது. இல்லறம் என்பது மாந்தனுக்கு இயற்கையே அமைத்துக் கொடுத்த ஒரு துறை. அதனால் தானே ஆண், பெண் தோற்றம் ! இல்லறத்தின் சிறப்புப் பற்றி நுணுகிப் பேசி, மாந்தன் காட்டும் அன்பின் சிறப்பு, விருந்து மாண்பு, இன்சொல் இனிமை, செய்நன்றி மறவாமையால் ஏற்படும் செம்மாந்த நிலை, நடுவுநிலையில் ஏற்படும் மன அமைதி, அடக்கத்தில் தோன்றும் பெருமீதம் — இவ்வளவும் சொல்லிய பின் அவை அத்தனைக்கும் உச்சமான, ஒரு வகையில் இத்தனை பண்புகளையும் உள்ளடக்கக் கூடிய ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும் என்று கூறிவிட்டார். பண்புகளின் பிறப்பிடமாக உள்ள மாந்தன் ஏன் சில நேரம் கீழ் மனம் படைத்தவனாகிறான் ? இதை எண்ணுகிறார். மாந்தனின் பண்புகளைப் பாராட்டி அவனைக் குளிர வைத்து விட்டு மெல்ல அவன்றன் குறைகளைச் சுட்டுகிறார். 'பிறனில் விழையாதே !' என்கிறார். 'ஒழுக்கம்' வரை உவந்து கேட்ட மாந்தன், ஒரு குறையைச் சொன்னதும் வெகுண்டெழுகிறான். வள்ளுவனுக்கு நிலைமை புரிந்துவிட்டது. உடனே பொறுமையின் பெருமை பற்றிப் பேசினான். வெகுண்டெழுந்த மாந்தனுக்கோ சற்று வெட்கமாகப் போய்விட்டது. மெல்லத் தலை குனிந்தான். தேவையில்லாமல் சினந்து கொண்டோமோ என்று அவன் மனம் நினைத்தது. வள்ளுவன் இதுதான் வாய்ப்பு என்று கருதி அடுத்தடுத்த தாக்குதல்களை வேகமாக வீசுகிறான்.

பொருமை, திருட்டுத்தன்மை, புறங்கூறல், வெட்டிப் பேச்சு—ஆகிய குறைகளை அடுக்கிவிட்டு ‘மறந்தும் பிறன் கேடு சூழற்க’ என்று அன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறான்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்தவனுக்கோ மனம் உறுத்துகிறது. எதிர்த்துப் பேசிவிடுவோமா என்று நினைக்கிறான். என்றாலும் ஒரு பெரியவன் கூறும்போது அடிக்கடி தலையை நீட்டுவது நல்ல தன்று என்ற ஒரு மனப்பக்குவம் மின்னல் போல வெட்டிச் செல்கிறது. பொறுமையோடு வள்ளுவனையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

மாந்தன் ஓரளவு பக்குவமான மன நிலையைப் பெற்றுவிட்டான் என்று தெரிந்ததுமே வள்ளுவன் அவன் கடைப் பிடிக்க வேண்டிய நெறிகளைச் சுருக்கிக் காட்டுகிறான் ஒப்புரவறி! ஈகையுணர்வு வேண்டும். அப்பொழுதுதான் புழம் வரும்; அருள் வேண்டும். அது இருந்தால் புலால் மறுக்கலாம் இப்படிக்கூறிக்கொண்டே வாய்மையின் வலிமையை, சினத்தின் கேட்டை, இன்னு செய்யாமையால் வரும் ஏற்றத்தையெல்லாம் கூறி ‘பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புக, என்று முடித்தான். உலகில் துறவு வாழ்வும் சரிசம இடம் பெறுவது என்பதை உணர்ந்து தவமும் செய்யலாம் என்று சுட்டினான். இல்லறமோ, துறவறமோ எதுவாயினும் இதுதான் நெறியென்பதைத் தெளிவு படுத்தினான்.

இவ்வளவு செய்திகளே போதும் என்று கருதிய வள்ளுவன் மாந்தனை அனுப்பி விட்டு அப்பால் செல்கிறான். ஓரிடத்தில் உட்கார்ந்து எண்ணிப் பார்க்கிறான். அவனோ சொல்ல வேண்டியதெல்லாம் சொல்லி விட்டான். இனி, உலகில் எந்தத் தவறும் நடக்காது என்று முழு நம்பிக்கை கொள்கிறான். சில நாள் கழித்துப் பார்த்தால் அவன் எவையெவை கூடாவென்று அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூறினானோ அவையெல்லாம் அந்த ‘மாந்தன்’ தலைமையிலேயே வேகமாக நடைபெறுவதைக் கண்டான். வள்ளுவனுக்கு அழுகையே வந்து விட்டது. அடடா! வாழ்க்கை பற்றிச் சொன்னோம். மாந்தன் மெய்

யுணர்ந்திருப்பான் என்றல்லவா நினைத்தோம்! எல்லாம் விழ
லுக்கு நீர் பாய்ச்சியது போலாகிவிட்டதே! இனி, மாந்தன்
திருந்தவே மாட்டானா? வியப்பும் வினாவுமாக வள்ளுவன்
தடுமாறினான்; பிறகுதான் வள்ளுவனே மெய்யுணர்வு பெற்றான்.

ஆம்! மாந்தன் திருந்த மாட்டான்!

இந்த எண்ணம் அதிகமாக, அதிகமாக உலகைத் திருத்த
வேண்டும் என்ற அவாவே வள்ளுவனுக்கு இல்லாமல் போய்
விட்டது. அதனால்தான் மாந்தனுக்காக அறத்துப் பாலைத்
தொடங்கி, கடைசி மூன்று அதிகாரத்தையும் தன் மன நிலையை
எதிரொலிப்பதற்காக எழுதிக்கொண்டானோ என்று எண்ணத்
தோன்றுகிறது. அதனால்தான் 'மெய்யுணர்தல்' 'அவா அறுத்
தல்' என்ற தலைப்புகள் அமைகின்றன. தன் அறிவுரைகளைக்
கேட்டு மாந்தன் திருந்தவில்லையே, அதற்கு மாருகத் தவறுகளை
மேலும் மேலும் செய்து கொண்டு போகிறானே என்ற மனவருத்
தம் பெரிய சோர்வாக உருவெடுக்கிறது. 'இனிமேல் இந்த
மாந்தன் எப்படியோ போய் விட்டுப் போகிறான்; நான்
இவ்வளவு பக்குவமாகப் பாடுபட்டு எடுத்துச்சொல்லியும் கேட்க
வில்லையே இவன்' என்று வேதனையடைகிறான். அதனால் 'சரி!
இனி எதுவும் அவனவன் விதிப்படிதான் நடக்கும்' என்ற
முடிவுக்கு வந்துவிட்டான்.

அறத்துப்பாலை முடிக்கும்பொழுது வள்ளுவன் மனச்
சோர்வோடு, உள்ளத்தில் கப்பிக்கொண்டிருக்கும் வேதனையோடு
தன்னால் ஆவது எதுவுமில்லை என்ற நினைவோடு தன்
என்பிக்கையிழந்துதான்

“ஊழிற் பெருவளி யாவுள? மற்றொன்று
சூழினும் தான்முந் துறும்!”

என்று முடிக்கிறான்;

மதி வலிமையோ, அறத்தின் மீது கொண்ட பற்றோ,
தன் சொல்லைக் கேட்டே மாந்தன் திருந்தி விடுவான் என்ற
நம்பிக்கையோ—இவற்றில் எதுவும் பயன்படவில்லை; விதி

வழியே உலகம் செல்வதைத் தடுக்க முடியாது என்றல்லவா வள்ளுவன் கூறியிருக்கிறான் ! இதை நன்றாக எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

அறம் உரைக்க வந்த நிலையில் தோல்வியுற்ற வள்ளுவன் எந்தச் செயலிலும் ஈடுபட மனமின்றி ஒதுங்கி யிருந்தான். அவன் ஒதுங்கியிருந்தாலும் அவன் மனம் வாளாவிருக்குமா! அது எத்தனையோ சிந்தனைக் கோலங்களைப் போடுவதும் அழிப் பதுமாகத் தொடர்ந்து எதையாவது செய்து கொண்டிருந்தது. இந்த நிலையில் வள்ளுவனுக்குத் திருமென ஓர் எண்ணம் உண்டாகிறது. தனித்தனியாக மாந்தனைத் திருத்துவது நல்லது என்றாலும் அது முழு வெற்றியளிக்காது. அதனால், பொது வாழ்வில் இறங்கி அரசு, அதன் ஆணை வலிமை இவற்றைக் கையாண்டு, இவற்றோடு பொருளாட்சியையும் செம்மைப் படுத்திவிட்டால் நாடு நலிவு நீங்கிப் பொலிவு பெற்று விளங்கும். அந்தப் பூரிப்பான காட்சியில் தனி மாந்தனின் சிறு குறைகள் தென்படாமலே மறைந்து விடும் என்ற புது நம்பிக்கை கொண்டான். உடனே அரசியலில் இறங்கி விட்டான். இறை மாட்சியைப் புகழ்ந்து விட்டு நாடு முழுவதும் நல்ல கல்வியைப் பெற முயற்சி மேற்கொள்கிறான். பல கூட்டங்கள் நடத்தி உரையாகவும் பாட்டாகவும் கேள்விச் செல்வத்தைப் பரப்புகிறான். அறிவு பரவுகிறது. அரசுப் பொறுப்புப் அவனிடத்து வந்துவிட்டதால் நாட்டில் ஏற்படும் குற்றங்களை அவ்வப்போது கடிந்து கொள்கிறான்.

இவனது இந்த முயற்சிக்கு அறிவறிந்து மூத்த அறிவுடைய பெரியாரின் துணை கிடைக்கிறது. அரசியலில் ஊதிய வேட்கைக் காக ஒட்டிக் கொண்டிருந்த சிற்றினம் ஒடி ஒளிகிறது. பிறகு, தெளிவான செயற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. நாட்டில் சில பேர் - தங்கள் ஊதிய நோக்கிற்கு இடமில்லையே என உருகிய கொள்ளையர் சிலர் - வள்ளுவச் சான்றோளைக் கண்மூடி எதிர்க்கின்றனர். தன் வலியும் மாற்றான் வலியும் எந்த அளவு என்பதைக் கணக்கிட்டே அடியெடுத்து வைக்கிறான். காலம்,

இடம், பார்த்து, திட்டங்களில் தெளிவும் செய்து கொண்டு வினையாற்றுகிறான். சுற்றம் தழுவிச் சோர்வைத் துறந்ததால் அரசியலில் வள்ளுவன் விரைந்த புகழோடு வளர்கிறான். செங்கோல் அரசோச்சுகிறது கொடுங்கோலை மனத்தாலும் நினைக்கவில்லை. சட்டங்களை நிறைவேற்றுவதிலும் வெறி காட்டாமல் தெளிவான அமைதிப் போக்கைக் கடைப்பிடிக்கிறான். உரிய நேரங்களில் கண்ணோட்டமும் கருதுகிறான்; ஒற்றர் துணையுடன் ஊக்கம் தளராமல், மடியின்றி ஆள்வினை கொண்டு அரசியலில் மேலோங்கி நிற்கிறான்.

இவன் தலைமையில் சிறந்த அமைச்சரவை அமைகின்றது. அரசின் கொள்கைகளைச் செயற்படுத்தச் சொல்வன்மை பயன்படுத்தப்படுகிறது. வினையில் தூய்மையும், தீட்பும் இருக்கின்றன. அவ்வினைகளைச் செய்யும் வகை தெரிந்து தூதுவர்களைக் கொண்டே பிறரோடு தொடர்பு கொண்டு ஆட்சி செய்து விடுகிறான். இந்நிலையில் கூட இருந்தே யாரும் குழிபறித்து விடாமல் தன்னைச் சேர்ந்தொழுகுவாரிடம் கூட அளவோடு தொடர்பு வைத்துக் கொள்கிறான். பின் நாட்டின் அரண் முதலானவற்றை வலிமைப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டு மக்களின் பொருளியல் வாழ்வைச் சரி செய்யப் புறப்படுகின்றான். படைபலம் பெருக்கி, நட்பும், பழைமை போற்றலுமாகிய சிறப்புத் துணைகளோடு சிறந்து நிற்கின்ற வள்ளுவனுக்கு அவனையறி யாமலே எதிர்ப்புக் கிளம்புகிறது. தீ நட்பும், கூடாநட்பும் ஒதுக்கியதால், அரசியல் புல்லுருவிகளாகவும் புல்லறிவாளர்களாவும் உள்ள பேதையர் சிலர் 'இகல்' பெருக்கி வருகின்றனர். உட்பகை ஒருபுறம் வளர்கின்றது

என்றாலும் இவற்றைத் துச்சமெனத் தள்ளி, வள்ளுவன் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்தில் இறங்குகிறான். பெரியாரைப் பிழையாத நெறியிருப்பதால் தெம்போடு நடைபோடுகின்றான் சில ஆடவர் பெண் வழிச் சார்ந்து போகும் பேதைமையைக் கண்டிக்கிறான். வரைவின் மகளிரால் ஏற்படும் ஒழுக்கக் கேடுகளைப் போக்கப் பாடுபடுகிறான். கட்டுகையை நிறுத்த முயற்சி மேற்

கொள்கிறான் நெடுநாட்களாக இப்பழக்கம் வேரூன்றியிருந்த தால் சமுதாயத்தின் ஒரு பகுதியினர் முணுமுணுப்பதும், எதிர்ப்புக் கிளப்புவதும் அவன் காதுக்கு எட்டுகின்றன. என்றாலும் தொடர்ந்து செயற்படுகிறான். சூதாட்டத்தைத் தடை செய்கிறான். நாடெங்கும் உடல் நலத்தோடு அனைவரும் உள நலமும் பெறவேண்டுமென்று மருந்தகங்களை நிறுவுகிறான்.

வள்ளுவனுக்கே ஒரு பெரிய மனநிறைவு. தனி மனிதனைத் திருத்தும் முயற்சியில் சோர்வு ஏற்பட்டாலும் பொதுவாழ்வில் மக்களுக்காகப் பாடுபடுவதிலே பூரிப்பு ஏற்படுவதை உணர்ந்தான். அரசியல், பொருளியல், சமுதாயச் சீர்திருத்தங்களில் நாடு பெரிதும் செம்மையுற்றுவிட்டதாக நினைத்து உளம் மகிழ்ந்தான். குடிமையின் சிறப்பு, மானத்தின் மாண்பு, சான்றாண்மையின் உயர்வு, பண்பின் பாங்கு ஆகியவற்றை உரத்த குரலில் உரைக்கின்றான். கடமைகளைச் செய்வதிலே ஏற்படும் பெரு மிதம் கண்டு அவனுக்கே ஓர் இனம்புரியாத உணர்ச்சி. அடடா! குடி செயல் வகையின் சிறப்புத்தான் என்னே! ஏறக்குறைய எல்லாம் செய்துவிட்ட மனநிறைவோடு 'உலகத்தார்க்காணி' யாகிய உழவனைப் போய்ப் பார்க்கிறான். அவன் உழைக்கிறான்; மாடாய் உழைக்கிறான். ஓடாய்த் தேய்க்கிறான். ஆனால் ஊடுருவிப் பார்த்த பிறகுதான் சில உண்மைகள் விளங்கின. நாட்டில் வறுமைப் பிணி தலைதூக்கிப் பலரை வாட்டிக் கொண்டிருப்பது தெரிகிறது.

அவன் திகைத்தான்; திடுக்கிட்டான். அப்படியானால் தான் இதுவரை செய்துவந்த அரசியல், பொருளியல், சமுதாயப் பணிகளின் விளைவு? நல்குரவு நாட்டில் வேரூன்றி நிற்கிறது, இரத்தல் தொழில் எங்கும் நடக்கிறது வைத்துக்கொண்டே இக்கூயென்னும் வன்கணுளர்கள் கல்மனத்தோடு காட்சியளிப்பதை வள்ளுவன் பார்க்கிறான்; உள்ளம் வெதும்புகிறான். இதுவரை தன் உழைப்பெல்லாம் உருப்படியான பயன் விளைவிக்கவில்லை என்பது தெளிவாகி விடுகிறது. சிலபேர் நாட்டின் செல்வத்தைச் சேர்த்துக் கொண்டனர்; பலரது வாழ்வையும்

வளத்தையும் உறிஞ்சி விட்டனர் ; அதனால் பலர் நடுத்தெருவுக்கு வந்து பல்லிளித்து வாழும் நிலைக்கு வந்து விட்டனர்!

இந்நிலைக்கு யார் காரணம்? படைத்தவன் குற்றமோ என்று நினைத்தான் வள்ளுவன். அவன் மேல் பாய்ந்தான். அதுவும் சில நொடிகள்தாம். அந்த உணர்ச்சி தணிந்ததும் வள்ளுவன் உண்மை உணர்ந்துவிட்டான். நாட்டில் எங்கு நோக்கினாலும் மேலோங்கி நிற்பது கயமை; கொடிகட்டிப் பறப்பது கயமை.

இதற்கு மேலும் அவன் பொதுவாழ்வில் நீடிக்க விரும்பவில்லை. புளித்துப் போய்விட்ட பொதுவாழ்வை, தன்னையே சாற்றைப் பிழிந்து விட்டுச் சக்கையை எறிந்ததுபோலத் தள்ளி விட்ட பொதுவாழ்வை, மன்பதையைச் சீர்திருத்தும் பணியை உதறிவிட்டான். அவன் உள்ளம் சோர்ந்து பொதுவாழ்வை விட்டு வெளியே வரும்போது இப்படி முணுமுணுத்தான்.

“எற்றிற் குரியர் கயவர்ஒன் றுற்றக்கால்
விறற்ற் குரியர் விரைந்து”

பொருட்பாலை ஆர்வத்தோடு தொடங்கிய வள்ளுவன், எவ்வளவோ முயற்சி செய்து பார்த்துவிட்டு 700 பாக்களும் இயற்றிவிட்டு இறுதியில் கயமை கண்டு மனம் கைத்து எரிச்சலோடு முடிக்கிறான் என்பதை மறந்துவிடக்கூடாது.

அறத்துப்பாலின் முடிவில் தன்மம்பிக்கை இழந்து, பொருட்பாலின் இறுதியில் எரிச்சலுற்ற வள்ளுவன் ஊரை, உலகைத் திருத்த முற்படுவதைவிடத் தன்னை, தன் மனைவி மக்களைச் செம்மைப்படுத்தி இல்லறத்தை இனிய அறமாக்கினாலே போதும் என்று மனநிறைவு கொண்டான். தனியொரு குடும்பம் பண்பில் மிளிர்ந்து, அறிவில் ஒளிர்ந்து, இன்பத்தில் திளைத்தாலேயே நாடு உருப்பட்டு விடும் என்று உளமார நம்பினான். இதுகாறும் நாடு நாடு என்று அலைந்து நலிந்த வள்ளுவன் அலைந்து அலைந்து வீணே அழிதல் அழகன்று!

என்பதை உணர்ந்து வீட்டின் பக்கம் கவனம் செலுத்தினான். அவன் நினைத்தபடியே அவனது இல்லறச் சிறப்பாக அமைந்தது. அற முயற்சியில் அவன் அடைந்தது சோர்வு; பொருள் முயற்சியில் அவன் எய்தியது எரிச்சல்; ஆனால் இல்லறம் சுவைத்து இன்பத்துப் பாலை முடிக்கும்போது அவன் அடைந்தது இன்பம் ; எல்லையற்ற இன்பம்.

அதனால்தான் வள்ளுவன் காமத்துப் பாலை 'இன்பம்' கொண்ட பூரிப்பொடு முழக்கினான்

“ ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பம் அதற்கு இன்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின்.”

இதிலே 'இன்பம்' 'இன்பம்' என்றே இரு தடவை உரைப்பதைக் காணலாம். தனி வாழ்வில் அவன் பெற்ற மனநிறைவில் அவனை அறியாமலே இன்பம் இரட்டிப்பாகிறது.

“ ஊரைத் திருத்துமுன் உலகைத் திருத்துமுன்
உன்னைத் திருத்தடா முதலில் ”

என்று யாரோ பாடுவது கேட்கிறது.

2. தந்தை பெரியாரின் கல்விக் கனவு

தந்தை பெரியார் அவர்களது வாழ்வு நோக்கும் இயக்கப் போக்கும் அனைவரும் அறிந்தவையே! சமுதாயத்தில் கள்ளியாகவும் களையாகவும் புதராகவும் மண்டிக்கிடக்கும் மூடநம்பிக்கைகளை முற்றிலும் அழிந்துப் புதியதோர் அறிவுலகனை - பகுத்தறிவுலகனைப் படைப்பது அவர்தம் நெஞ்சத்துடிப்பாக இருந்தது. இத்தகு துடிப்புக்கு — அவர் காண விரும்பிய சமுதாய சீர்திருத்தத்துக்கு முதற்படியாக அமைவது கல்வி தான்.

‘Social reform necessarily covers the subject of education,

இந்த மேற்கோள் ஒன்றே அவர்தம் கல்வி நோக்கத்தைப் புலப்படுத்தும்.

அதிலும் கல்வி வாய்ப்பு பெண்களுக்கும் தீண்டத்தகாதவர்களுக்கும் பிற்படுத்தப்பட்ட வகுப்பினர்க்கும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று வன்மையாகப் போராடியவர் அவர்.

இன்று நம் தமிழகத்தில் கல்வி நிறுவனங்கள் ஏராளமாக உள்ளன. அரசு நிறுவனங்களை விடத் தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் அதிகமெனலாம். கத்தோலிக்கர்கள், பிராட்டெசுடன்ட் கிறித்துவர்கள் அமைத்துக்கொண்ட கல்வி நிறுவனங்கள் மிக மிக அதிகம்.

ஆனால் சமயச் சார்பில் அமையும் கல்வி மனிதனை உண்மையைக் காணமுடியாதபடி ஒரு மயக்க நிலைக்கு ஆளாக்கி விடுகிறது என்பதைத் தந்தை அவர்களே நன்கு உணர்த்தி வந்துள்ளார்கள்.

பாவேந்தர் பாரதிதாசன் கூட, சமயங்களைத் தொடர்பு படுத்தி அமைக்கப்படும் எதுவும் வளராது என்கிறார்; அதிலும் சமயங்களை நம்பித் தமிழ் வளர்க்க நினைத்தால் நடக்காது என்கிறார்.

‘சமயமெனும் சூனையிலே தமிழ்நட்டால் முனையாது’.

இந்நிலையில் தந்தை பெரியார் அவர்களின் நோக்கைப் புரிந்து கொண்டு இன இழிவைப் போக்கிக் கொள்ளவும், சூத்திரர்களுக்கும் கல்வி வாய்க்கச் செய்யவும் தங்கள் வணிக வருமானத்தையும் வள்ளல் தன்மையையும் கல்வியின் பால் செலுத்தியவர்கள் நாடார் இனத்தவர்கள் ஆவார்கள். தந்தை பெரியார் அவர்களின் கனவை நனவாக்கியதில் பெரும்பங்கு அவர்களுக்கு உண்டு. தமிழகத்தில் வேறு சிலர் கண்ட கல்வி நிறுவனங்களும் ஓரளவு கல்வி வழங்குவதில் நல்ல கண்ணோட்டத்தைச் செலுத்தியுள்ளன.

பெரியார் சுயமரியாதை நிறுவனச் சார்பில் நடைபெறும் கல்வி நிறுவனங்கள் தமிழனுக்கு எத்தகைய கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதற்கான எடுத்துக்காட்டு நிறுவனங்களாக அமைந்துள்ளன.

உண்மையில் தமிழன் சூத்திரப் பட்டங்கட்டிக் கொண்ட தமிழன் பல தடையோட்டங்களைத் தாண்டித்தான் இன்று ஓரளவாவது கல்வி பெற முடிந்தது. சமற்கிருதக் கல்வியே

போதிக்கப்பட்ட காலத்தை நொறுக்கிப் பெரியார் அமைத்துத் தந்த புரட்சிப் பாதையில் புரியும் கல்வியை மக்கள் அடையாளம் கண்டு கொண்டனர். 1937 வாக்கில் பள்ளிகளில் இந்தி கட்டாயப் பாடமாக்கப்பட்டு அதனால் நம் கல்வி நெருக்கடிக்குள்ளானபோது அதுவும் தந்தையவர்களின் முனைப்பினாலும் தமிழறிஞர்களின் துணையினாலும் அகற்றப் பட்டது.

1921-இல் உருவாக்கப்பட்டு, 1922, 1924-இல் உறுதி செய்யப்பட்டு, 1929 - முதல் சென்னை மாகாணக் கல்வித் துறையிலும், வேலை வாய்ப்பிலும் நடைமுறையிலிருந்த வகுப்புரிமை ஆணைக்கு எதிராக 1950 - இல் நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. அத்தீர்ப்பையும் சென்னை மாகாண ஆட்சியையும் எதிர்த்துப் பெரியார் போர்க்கொடி உயர்த்தினார். 14-8-1950 இல் நாடெங்கும் வகுப்புரிமை நாள் கொண்டாடுக' என வேண்டுகோள் விடுத்தார். பெரிய வகுப்புரிமை மாநாட்டைக் கூட்டிப் பல இன்றியமையாத தீர்மானங்களை நிறைவேற்றினார். நடுவண் அமைச்சர்கள் சென்னை மாகாணத்திற்கு வரும்போது கறுப்புக்கொடி காட்ட வேண்டும் என்றார். அது சமயம் தென்னாட்டுக்கு வந்த திரு. சர்தார் வல்லபாய் படேல் இங்கிருந்த கொந்தளிப்பை உணர்ந்து அமைச்சரவையிலும் நாடாளுமன்ற அவையிலும் பெரியாரின் கோரிக்கைக்கு வலுவுண்டாக்கி இந்திய அரசியல் சட்டத்தின் விதி 15-இல் 4-ஆவது உட்பிரிவாக ஒரு பகுப்பு பிரிவைத் திருத்தமாகக் கொணரச் செய்தார்.

அத்திருத்தமாவது.

“குடி மக்களுள் சமூகத்திலும் கல்வியிலும் பின் தங்கியுள்ள எந்த வகுப்பினருக்கும், அல்லது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கும், பழங்குடியினருக்கும் அவர்களின் முன்னேற்றங் கருதி அரசு எந்தத் தனி ஏற்பாட்டினைச் செய்வதையும் இந்த விதியின் ஒரு பிரிவோ அல்லது விதி 29-இன் 2ஆவது உட்பிரிவோ தடை செய்யாது” என்பதாகும். இதுவே, இந்திய அரசியல்

சட்டத்தில் செய்யப்பட்ட முதல் தீருத்தம் ஆகும். இக் காரணத்தினால் பெரியாரை வகுப்பரிமையின் தந்தை என நாம் போற்றுகின்றோம்.

1952-இல் ஆட்சிக்கு வந்த ஆச்சாரியார் குலக் கல்வித் திட்டத்தைப் புகுத்தினார். அத்திட்டத்தை ஒழிக்கக் கட்சி வேறுபாடின்றிப் பிற்படுத்தப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் அனைவரையும் கொதித்தெழுமாறு செய்தார். நாடே ஒரு முகமாக ஆச்சாரியாரை எதிர்த்து நின்றது. இப்போராட்டத்தின் இறுதி வெற்றியும் பெரியாருக்கே கிடைத்தது.

கி. பி. 1610ஆம் ஆண்டில் மதுரை நகரில் கல்வி நிலை எவ்வாறு இருந்தது என்பதை செஞ்சுட்ட அடிகளார் என்னும் கிறித்துவப் பெரியார் எழுதிய மடல் வாயிலாக அறிய முடிகிறது. செய்தி இதுதான் :

‘மதுரையில் 10,000 மாணவர்களுக்குமேல் கல்வி பயிலுகின்றனர். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் 200 முதல் 300 வரை மாணவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் அனைவரும் பிராமணர்களேயாகும். ஏனெனில் அந்தச் சாதியினருக்கு மட்டுமே உயர்ந்த கல்விபெறும் உரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது’

ஆனால் இன்று, மதுரையில் உள்ள மதுரைக் கல்லூரியில் கூட மிக பெரும்பான்மையான தமிழர்கள் கல்வி பயிலும் நிலையும் சமுதாய மாற்றமும் ஏற்பட்டுள்ளன

தாழ்த்தப்பட்டவர்கட்கும், பிற்பட்டவர்கட்கும் கல்வி மறுக்கப்படுகிறது என்ற நிலையே இல்லை என்ற அளவுக்குக் கல்விநிலை எளிதாகிவிட்டது

அடுத்து, தந்தையவர்கள்கல்வியினைப் பெண்களுக்குத்தான் வழங்கவேண்டும் என்பதிலே மிகுந்த கவனம் செலுத்தி வரையறுத்தி வந்தார்கள்.

‘ கல்வியில்லா பெண்கள் களர் நிலம் அந்நிலத்தில்த
புல் விளைந் திடலாம் நல்ல புதல்வர்கள் விளைவதில்லை ’
என்றார் பாவேந்தர்.

படித்த பெண்களிடத்துத்தான் பாங்குள்ள மக்கள் பிறக்க
முடியும்.

‘ ஓர் ஆண் படித்தால் அந்தக் கல்வி அவனுக்கு மட்டுமே
பயன்படுகிறது. ஒரு பெண் படித்தால் அந்தக் குடும்பத்துக்கு
அது பயன்படுகிறது ’ இது பொது வழக்காக உள்ளது.

தந்நலமே நோக்கமாக உள்ள ஆண்கள் பெண்களைப்
பல்வேறு வழிகளில் அடிமைப்படுத்தியுள்ளார்கள். பெண், தானே
அடிமையானாள் என்பதைவிட, அடிமையாக்கப்பட்டாள்
என்பதுதான் உண்மை. தந்தை அவர்கள் இதுபற்றி விரிவான
கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளார்கள்.

இன்று பெண்களுக்கான பள்ளி, கல்லூரிகளும் மிகவும்
பெருகிவிட்டன என்று பெருமையோடு ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

ஒரு வகையில் தந்தை பெரியார் அவர்களின் கனவு
நனவாகி விட்டது என்றே கூறலாம்.

தமிழர்கள் கையில் ஆட்சியும் தமிழர்களே ஆசிரியர்களா
கவும் பலநிலை அலுவலர்களாகவும் இருக்கும் காட்சியும் இன்று
தெளிவாக இருந்தாலும் நிலைமை மகிழ்ச்சி தருவதாக இல்லை
என்பதுதான் இக்கட்டுரைக்கான காரணம்.

அண்மையில் உயர்நீதிமன்ற நடுவர் இசுமாயில் ஒரு
கருத்தினைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பெற்றோர்கள் தங்கள் பிள்ளை
களைத் தொடர்ந்து கண்காணித்து வரும் பொறுப்பைக் கைநெகிழ
விட்டு விட்டனர் என்கிறார். ‘இதனினும் பள்ளி, கல்லூரி
ஆசிரியர்களிடத்து அர்ப்பணிப்பு உணர்வு என்பது குறைந்து
வருகிறது’ என்ற கருத்தே சிந்தனைக்குரியது.

பள்ளிகளிலேயே தனியார் பள்ளிகளில் கல்வித்தரம் சிறந்து நிற்கும்போது ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகள் ஏனோ தானே என்று நடந்து வருவது கண்கூட்டு ஒரிசாவில் ஆசிரியர் 260 2 ரூபா ஊதியம் வாங்கிக் கொண்டு பள்ளிக்குப் போகாமல் 60 2 ரூபாய்க்கு ஒரு மாற்றாள் அமர்த்தி விடுகின்றனர் என்று செய்தி.

நம் நாட்டிலும் பல பள்ளிகளில்—ஊர்ப்புறப் பள்ளிகளில் பல ஆசிரியர்களை பள்ளி நேரத்தில் உரிய கடமைகளில் பார்ப்பது அரிதாக உள்ளது.

ஒரு காலத்தில் ஆசிரியர்கள் வழிபாட்டுக்குரியவர்களாக, ஊரில் உள்ள உயர்ந்த சான்றோராக இருந்தனர். இன்று ஆசிரியப் பணியும் ஒரு தொழில் (Profession) என்ற முறையில் மாறி, ஆசிரிய அமைப்புக்களும் தொழிற் சங்கம் போக்கினை (Trade union) எட்டிவிட்டதால் பழைய 'புனிதமான' பெயரை ஆசிரியர்கள் அடையும் வாய்ப்பில்லை. இன்றைய சமுதாயத்தில் இவை தவிர்க்கப்பட முடியாதவை என்று ஒருபுறம் வாதிட்டாலும் கல்வியின் ஆழம் குறைந்து வருவதற்கு இப்போக்கும் ஒரு காரணம் தானா என்று சிந்தித்துப் பார்ப்பதில் தவறில்லை.

இப்போது மேல்நிலைப்பள்ளிகள் அமைப்பால் கல்லூரியில் பல சிக்கல்கள். புகழுகவகுப்பு எடுக்கப்பட்டதால் பலருக்கு வேலைபோய் விடலாம் என்ற ஐயம் எழுந்ததும் அதற்கெனப் போராட்டம். இந்நிலையில் அரசு அனைவர்க்கும் வேலைப் பாதுகாப்பு அளித்துவிட்டது. இதனால் ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும் பத்துப்பேர்வரை மிகை (Surplus) யாகி விட்டனர். இவர்களில் சிலர் தேவையுள்ள வேறு கல்லூரிகளுக்கு மாற்றப் பட்டாலும் இன்னும் பலர் குறைந்த வகுப்பும் உழைப்பும்பெற்று ஆழமாகச் செயற்பட முடியாத மேம்போக்கு நிலை தோன்றி விட்டது.

மேல்நிலைப் பள்ளியிலே ர 20 ஆண்டுகள் கணிதம் பயிற்றுவித்துக் கொண்டே தமிழில் எம். ஏ. பட்டம் பெற்றவர்

இப்போது தமிழாசிரியராகி விடுகிறார். கல்லூரியில் 10 ஆண்டுகள் தமிழ் பயிற்றுவித்த ஆசிரியர்க்கு அடுத்து எந்த ஊர்க்குப் போகப் போகிறோம் என்ற உறுதியற்ற நிலை.

அரசின் வேகத்திட்டத்தால் பல குழப்பங்கள். இவை போக, பல்கலைக் கழகங்களும் எவ்வளவோ திட்டங்களைத்தான் கொண்டு வந்து பார்க்கின்றன. உள் மதிப்பீட்டு முறைக்கு மதிப்பளிக்கும் பருவமுறைக் (Semester) கல்வி வந்த பிறகும் — சில கல்லூரிகளுக்குத் தன்னாட்சி உரிமை (Autonomous) கொடுக்கப்பட்ட பிறகும் கல்லூரிகளில் தொடர்ந்து அமைதியின்மை. ஆசிரியர்களை மிரட்டியே மதிப்பெண் வாங்கிவிடும் முயற்சிகள்—அதனால் உள் மதிப்பீட்டு முறையை எடுத்துவிட முடிவு; இப்படியொரு சூழல்;

180 நாட்கள் கல்லூரி நடக்கவேண்டும் என்பது எதிர் பார்ப்பு. நடப்பது பாதிநாள்தான் என்பது நடைமுறை. இந்நிலையில் ஆழமான, ஆணீத்தரமான அறிவியல் நுட்பம் விளங்கச் செய்யும் கல்விக்கு வாய்ப்பு எப்படி ஏற்படும்?

ஆழமாச் சிந்தித்து வகுப்புக்குப் போகும் ஆசிரியர்க்கு வகுப்பில் மாணவர்கள் இல்லை என்று தெரிந்ததும் எப்படி யிருக்கும்? குமுறிக் கொண்டு வரும் மேகம் கொட்டப் போகிறது மழையை என்று எதிர்பார்க்கும் நேரத்தில் வீசும் சூறாவளிக் காற்றால் மேகம் கலைந்து வெறும் வானமாகிவிடும் நிலைதான் இன்று.

தந்தை பெரியார் அவர்கள் இந்தப் போக்கினையும் அவர் காலத்திலேயே கண்முன் கண்டு வெதும்பினார் என்பதைக் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும்.

திருச்சி, பெரியார் ஈ. வெ. ரா. கல்லூரியிலேயே அவர் இதுபற்றி மனம் வருந்திக் கூறினாராம். ‘கல்லூரிக் கல்வி இப்படிப் பாழாகும் என்று தெரிந்திருந்தால் பல இலட்சம் ரூபாயைக் கல்லூரிக்காகச் செலவிட்டிருக்க மாட்டேன் ;

நலிந்து வாழ்விழந்த மக்களுக்காக விடுதியாவது கட்டியிருப்பேன்' என்று கூறினாராம்.

'என்னரும் தமிழ் நாட்டின் கண் எல்லோரும் கல்வி கற்றுப் பன்னரும் கலை ஞானத்தால் பராக்கிரமத்தால் அன்பால் உன்னத இமயமலை போல், உயர்வார்கள் என்று எதிர்பார்த்த தந்தைக்கு இன்றைய நிலை எவ்வளவு வேதனையைத் தரும்?

இன்பத் தமிழ்க்கல்வி ஒரு புறம் இருக்கட்டும். கல்லூரி மாணவர்களிடே இன்றும் ஆங்கில வேட்கை தணியவில்லை. தமிழ் வழிக் கல்வியில் போதுமான பற்றும் வரவில்லை. இந்த ஆங்கில வேட்கை கூட வெறும் வாயளவில் நிற்கிறதே தவிர ஆற்றல் மிக்க ஆங்கில அறிவாக வளரவில்லை.

மழலையர் பள்ளிகளெல்லாம் ஆங்கில மயமாக உள்ளன. ஆங்கிலத்தில் பயிலுகின்ற பிள்ளைகள் யாரும் பெரிய அறிவியலறிஞராயாதலும் காரணம். இந்நிலையில், தமிழகத் தாரின் ஐ. ஏ. எஸ். கல்வித் தரமும் வாய்ப்பும் குறைந்து விட்டன என்று ஒரு குரல் — அலுவலகத்தில் வேலை வாய்ப்புப் பெறுபவரும் மிகப் பல பிழைகளோடுதான் எழுதுகின்றனர் என்ற சலிப்பு ஒரு புறம்.

காலம் போகிற போக்கைப் பார்த்தால் மகளிர் கல்லூரிகள் மட்டும் தான் அமைதியாகவும் சிறப்பாகவும் நடைபெறும் என்பது நடைமுறை உண்மையாகி விடும். நெடுங்காலமாக அடக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த பெண்கள் ஆண்களைத் தாண்டி ஆழமான கல்வியும், அதிகவேலை வாய்ப்பும், ஆட்சிச் சார்பும் பெற்று விடுவார்கள். இந்த வளர்ச்சி தந்தை பெரியார் அவர்களுக்கு பிடித்ததுதான். ஏனென்றால் ஆண்களின் ஆணவம் அழிந்தால்தான் பெண்கள் விடுதலை பெற முடியும் என்பது தந்தை பெரியார் கருத்து.

கல்விதான் பகுத்தறிவுச் சிந்தனையை — செயலாக்கத்தை விடுதலை உணர்வைத் தருவது. அதுதான் சமுதாயத்தில்

நிலவும் பொருளாதார - சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகள் அனைத்தையும் அகற்றுவது என்பது தந்தை தந்த கருத்து.

‘In his rural uplift Periar puts every stress on education as the sureway to rational thinking and action which would lead to the abolition of all injustice in society, economic as well as social.

ஆனால் அந்தக் கல்வி ஆழமில்லாததாக - அறிவியல் அறிஞர்களையும் பொருளியல் வல்லுநர்களையும் அரசியல் நெறியாளர்களையும் உருவாக்க முடியாத நொண்டிக் கல்வியாக - அமைந்து கிடப்பதை எண்ணும் போது தந்தை பெரியார் அவர்களின் கல்விக் கனவு என்னொருமோ என்ற பதைபதைப்பும் உண்டாகிறது.

3. பாளையம் கேசியெம் பிள்ளைத் தமிழ் — வருகைப் பருவம்

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் அனைத்தும் பெரும்பாலும் ஆசிரியப்பாவால் அமைந்தவை. மிகச் சிலவே கவிப்பாவால் அமைந்தவை. வெண்பாவும் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக அரிதாகவே காணப்படும் நிலை உள்ளது, எளிய ஆசிரியப் பாவிலேயே ஆழமிக்க கருத்துக்களையும் அழகிய கற்பனைகளையும், நெஞ்சையள்ளும் உவமைகளையும் மறக்க முடியாத தொடர்களையும் அள்ளி வீசி ஒரு பொற்காலத்தையே உருவாக்கியுள்ளனர் அன்றைய தமிழ்ப் புலவர்கள். உலகப் பரப்பின் முழுப் பகுதியையும் கண்டறிந்த நாம்—உலக மொழிகள் அனைத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் வாய்ப்புப் பெற்ற நாம் 'பொன்னை'விட உயர்வான ஒரு காலத்தைப் படைக்க முடியும். அப்படிப் படைத்தால் அது வியப்பில்லை. நாம் அப்படி வளர்ந்து வந்திருக்கிறோம். அதிலும் அமைதி தவழும் ஆசிரியம் போன்ற பாவகைகளிலிருந்து பாவினங்கள்

தோன்றியபின் ஒருவகையான சந்த இனிமையில் அனைவரது சிந்தையையும் கவர்ந்திழுக்கும் ஆற்றலை வெளிப்படுத்தினர் இடைக்காலப் புலவர்கள். குறிப்பாக, சிற்றிலக்கிய வகைகளில் கையாளப்படும் விருத்தங்கள் சந்த விருத்தங்கள் பெற்ற வெற்றி மிகப் பெரிது.

பிற்கால இலக்கியங்கள் சிந்து, கும்மி, காவடிப்பாட்டு, ஏற்றப்பாட்டு என்ற எல்லைகளையெல்லாம் எட்டிப் பார்த்து விட்டன. என்றாலும் காதுக்கினிமை தந்து கருத்தைக் கவர்ந்திழுக்கும் சந்த விருத்தங்களையே முற்றிலும் சார்ந்து நிற்கும் சிற்றிலக்கியங்கள் என்றும் நினைக்கத் தக்கவை. அவற்றுள்ளும் பிள்ளைத் தமிழ், தனக்கென ஒரு தனியிடத்தைப் பெறும் சிறப்புமிக்கது.

பிரபந்தங்கள் எனும் பெயர்பெற்ற சிற்றிலக்கியங்களைத் தொண்ணூற்று ஆறுவகை என்பர். இப்போது அந்த வகையும் நூற்றுக்குமேலும் ஓடி நிற்பது கண்கூடு. இவற்றுள் ஒரு 'தலைமைத்தனம்' பிள்ளைத் தமிழ்க்கு உண்டு.

தொல்காப்பியரால் வித்தூன்றப்பட்டு, நச்சினூர்க்கினியர் உரையால் தோற்றமெடுத்து ஐயனூரிதனூரின்* அரவணைப்புக்குப் பின் வளர்ந்த பிள்ளைத் தமிழ்ச் செடி ஆழ்வார்களின் பக்தி இலக்கியங்களைப் பற்றி வளர்ந்து விட்டது.

எனினும் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் 'குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத் தமிழ்' பாடி முழு வடிவில் இலக்கியத் தகுதியை நிலைநாட்டிய பெருமை ஒட்டக்கூத்தருக்கே உண்டு. அன்றிலிருந்து இந்த நாள் வரை 105-க்கு மேற்பட்ட பிள்ளைத்தமிழ் நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன.

தெய்வங்களையும் பேரரசர்களையும் பிள்ளைப் பருவத்தினராகக் கருதிப் பாடும் மரபு வளர்ந்து இன்று முற்போக்குணர்வு

* இளமைந்தர் ஈலம் வேட்ட

வளமங்கையர் வகையுரைத்தன்று

வளர்ந்துவிட்ட நிலையில் அரசியல் தலைவர்கள், தமிழ் அறிஞர்கள், சான்றோர்களைப் பற்றிப் பாடும் நிலை சிறப்புற வளர்ந்து விட்டது.

அவ்வகையில் 1967—க்குப் பின்னுள்ள இந்தப் பதின் மூன்று ஆண்டுக் காலத்திலேயே 25—க்கும் மேற்பட்ட பிள்ளைத் தமிழ் நூல்களாவது வெளியாகியுள்ளன எனலாம்.

தம்மால் விரும்பப்படும் சிவகாமியம்மை, முருகன் போன்ற தெய்வங்கள் — திருவள்ளுவர், அருணகிரிநாதர், வள்ளலார் போன்ற தமிழ்ச் சான்றோர்கள் — ஆநந்தரங்கம்பிள்ளை, அண்ணா போன்ற அரசியல் தலைவர்கள் — மறைமலையடிகள் பாவேந்தர் போன்ற தமிழறிஞர்கள் பிள்ளைகளாகப் பாவிக்கப் பட்டுள்ளனர்.

இளையான்குடிக் கல்லூரியில் ஏவலராகப் பணியாற்றும் திரு. மு. சண்முகம் என்பவர் இசுலாமிய மார்க்கத்தினை நன்குணர்ந்து, குராணையும் நபிகள் நாயகத்தின் வாழ்வினையும் ஊன்றிக் கவனித்துப் பாடிய 'நபிகள் நாயகம் பிள்ளைத் தமிழ்' ஒரு குறிப்பிடத் தக்க சிறப்புடையதாகும். மலேசியாவில் வாழும் நாச்சிகுளத்தார் நடத்திய போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்ற 'சண்முகத்தைப்' பாராட்டுவதைவிட அவர் நபிகள் நாயகத்தை நெஞ்சில் தாங்கி வெளிப்படுத்திய நேயம் நினைத்தற்குரியது.

அவ்வகையில் தேசியத் தலைவர் — சிறந்த வள்ளல்— தமிழ்ச்சான்றோர் பாளையம் கே. சி. எம். அவர்கள் மீது பாடப் பெற்ற பிள்ளைத் தமிழ் உயர்நிலையில் வைத்து எண்ணப்படும் சிறப்பும் தகுதியும் பெற்றுள்ளது எனப் பெருமிதத்தோடு உரைக்கலாம்.

சில இலக்கிய வகைகள் இந்தக் காலத்துக்குத் தேவை தானா என்ற வினா சில இடங்களில் எழுகின்றது. 'உலா போன்றவை இக்காலத்திற்குத் தேவையில்லை என்பது என்

கருத்து. நாம் விரும்பும் தலைவரை உலா வரவைத்து உளமார, நாவாரப் பாராட்டுவதில் தவறில்லை. ஆனால், வீட்டுக்குள் இருக்கும் எழுவுகைப் பெண்டிரையும் வெளியில் இழுத்து வந்து - தங்கள் மனத்தை நெகிழ விடுமாறு படைப்பது நமது பொதுப் பண்பாட்டுக்குக் கேடு விளைப்பதாகும் என்பதை நினைத்துப் பார்க்க வேண்டும்.

மன உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்தி - நெறிப் படுத்தும் வாழ்வுதான் இலக்கிய அரங்கிற்கு வரவேண்டுமே தவிர "உலா"த் தூண்டுதல்கள் மன்பதையை உருக்குலைப்பதற்கே பயன்படமுடியும்.

ஆனால், 'பிள்ளைத் தமிழ்' பற்றி அத்தகைய கருத்துக் கொள்ள முடியாது. புதுக் கவிதை பாடுவோர் தங்கட்கென ஒரு வகையான உருவமற்ற வடிவத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வதுபோல, மரபுணர்ந்து, சந்த ஈடுபாடும் கவிதையுணர்வும் கொண்ட எவரும் தாம் விரும்பும் சான்றோரைப் பெருமைப்படுத்த எந்த வடிவத்தையும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். அதிலும் அனைவரும் விரும்பியாகவேண்டும் என்ற அன்புக் கட்டளை பிறப்பிக்கும் பெருமை 'பிள்ளைத் தமிழ்'க்கு உண்டு.

வெறும் வரலாறாக எழுதுவதைவிட, நயம் வாய்ந்த காவிய மாக்கித் தருவதில் என்ன பிழை இருக்கமுடியும்? நேரிடையாக எவரையும் பார்க்கவும், பாராட்டவும் விரும்புவோர் அவ்வாறே செய்யட்டும். காதுகை உணர்கின்ற எல்லாரும் தாசுமகாலை வந்து பார்த்துவிட்டுப் போக வேண்டுமென்று நாம் கூறவில்லை. ஆனால், தாசுமகால் என்றும் ஒரு காதல் காவிய மாளிகையாக நிமிர்ந்து நிற்கிறது என்பதுதானே உண்மை !

பிறர்க்கு நன்மை மட்டுமே செய்து தீமையை அறவே விலக்கிவிட நினைப்பவன் மனத்தால் நினைத்துச் செயற்படுக்தினாலே போதுமானது. குறளைப் படித்துத்தான் அந்நெறிக்கு வரமுடியும் என்பதில்லை. ஆனால், குறளின் பெருமையை உணர்த்தவும் நெறிகளடங்கிய குறளுக்கு நீண்டகால நிலைப்புத் தன்மை வாய்க்கவும் ஒரு வள்ளுவர்கோட்டம் எழுவதில் பெருமைதானே!

அருமைச் சான்றோராக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் கே. சி. எம். அவர்கள் பெருமை காவியத்துக்குள் அடங்காது. இன்னும் ஆயிரமாயிரம் இலக்கிய வடிவங்களுக்கு விந்ந்தாகவும் கருவாகவும் அமையும் பெருமை அவர்களுக்குண்டு. அவ்வகையில் கவிஞர் ஆரிது அவர்கள் அமைத்துத் தந்துள்ள இப் பிள்ளைத்தமிழ் பாராட்டுக்கும் வரவேற்புக்கும் உரியதாகும்.

பிள்ளைத் தமிழ்க்குரிய பொதுவான இலக்கணத்தை அனைவரும் அறிவர் பாட்டியல் நூல்கள் அவற்றை விரிவாக விளக்குகின்றன. ஆனால் பிள்ளைத் தமிழ் பத்துப் பருவங்களாகப் பகுக்கப்படும் ஒரு வரையறையில் மட்டும்தான் பெரும்பாலும் எல்லாரும் ஒத்துப் போகின்றனர். அதிலும் ஒருவர் பதின்மூன்று பருவங்களுக்கும் போயிருக்கிறார் (கலைவாணன்—காவைமுருகன் பிள்ளைத்தமிழ்) மற்றபடி காப்புப் பருவ அமைப்பு, பிள்ளையின் வளர்ச்சிக் காலம் எதுவரை பிள்ளைத் தமிழில் அடையவேண்டும் எனும் கால எல்லை, ஆண்பால் பெண்பால் பிள்ளைத் தமிழில் இறுதியில் வரும் மூன்று பருவங்கள், பருவத்திற்கு இத்தனை பாடல்கள் எனும் எல்லா வகைகளிலும் பெரிய மாறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. காப்புப் பருவத்தில் சிவ பெருமானை வேண்டித் தொடங்கும் ஒருவர் இறுதியில் தந்தை பெரியாரை வேண்டி நிற்கிறார் (பொன்மாரி—அண்ணா பிள்ளைத்தமிழ்) பருவத்திற்குப் பத்துப் பாடல்கள் என்பது ஒரு வரையறை என்றாலும் பருவத்திற்கு ஐந்து, பருவத்திற்கு ஒன்று என்று பாடியவர்களும் உண்டு. நம் கவிஞர் ஆரிது பருவத்திற்கு பத்துப் பாடல்கள் என்ற வகையில் அமைத்துள்ளார். இந்நூலில் காப்புப் பருவ அமைப்பு புதுமையும் பொருத்தமும் உடையதாகும். அணிந்துரை வழங்கிய சிலம்பொலி செல்லப்பனார் மொழியிலேயே அதனைக் கூறலாம்.

“காப்புப் பருவத்தில் கடவுளர் பலரையோ, தலைவர்கள் பலரையோ, வான்மழை, தமிழ் போன்ற உயர் பொருள்கள் பலவற்றையோ வாழ்த்திக் குழந்தையைக் காக்குமாறு வேண்டுவதே பெரும்பாலான பிள்ளைத் தமிழ் நூல்களில் உள்ளன. ஆனால்

இந்நூலின் ஆசிரியர் தம் சமயக் கொள்கைகளுக்கேற்றவாறு அல்லாஹ் ஒருவனையே எல்லாப் பாடல்களிலும் வணங்கித் துதித்துக் குழந்தையைக் காக்குமாறு வேண்டியுள்ளார்." மற்ற படி அனைத்துக்கும் பொதுவான அமைப்பைக் கொண்டு சிறப்புற அமைந்துள்ளது இந்நூல். அனைத்துப் பருவங்களிலும் 'வருகைப் பருவம்' எந்தப் பிள்ளைத் தமிழிலும் ஒரு தனிச்சிறப்புப் பெறுவது எனலாம்.

ஒரு காலை மடக்கி ஒருகாலை நீட்டி இருகைகளையும் நிலத்தில் ஊன்றித் தலை நிமிர்த்தி முகம் அசைய ஆடும் பிள்ளையின் செங்கீரையாட்டத்தைப் பாடும் பருவம் செங்கீரைப் பருவம். குழந்தையைச் சிறு தொட்டிலில் இட்டுத் தாலாட்டுவது தாலப்பருவம். குழந்தை நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கைகொட்டி முழக்கும் நிலை சப்பாணிப் பருவம். குழந்தையைப் போற்றித் தூக்கி மடியில் வைத்து, பிள்ளையின் முத்தத்தை வேண்டிப் பாடுவது முத்தப் பருவம்.

இந்த நான்கு பருவத்திலும் குழந்தை தரையில் விளையாடுகிறது. தொட்டிலில் கிடக்கிறது, உட்கார்ந்து கைகொட்டுகிறது. அன்புக்குரியவரின் மடியில் இருக்கிறது; மழலையும் முத்தமும் மாறிமாறிப் பொழிகிறது.

இதில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய செய்தி, குழந்தை இன்னும் எழுந்து நடக்கவில்லை என்பதுதான். இதுவரை தவழ்ந்த நிலையிலேயே இருந்த குழந்தை எழுந்து நடக்க முற்பட்டு தத்தித் தத்தித் தளர்நடையிட்டு வரும் பருவத்தான் வருகைப் பருவம். ஆம்! முதல் முதலாக எழுந்து நடக்கவும், காலைத் தூக்கி வைத்து நகரவும் குழந்தைக்கு வரவேற்புரை (Welcome Address) படித்தளிப்பது வருகைப் பருவம். இன்று தொடங்கும் நடை இனி எத்தனை காலமோ? எந்தெந்த நாட்டிலோ? எவ்வெவ்வகையிலோ? எல்லாவற்றுக்கும் முதல் நடை — தொடக்க நடை — பயிற்சி நடை காட்டும் பருவம் இது. இது நடக்கத் தொடங்கி நாளும் வளர்ந்து நாளை உலகில் எப்படி நடக்குமோ? பாரை உயர்த்தப் பாடுபட நடக்குமா? போரை நடத்தப் படை

அணி வகுப்பு நடத்துமா? ஒழுக்கசீலர் — உயர்ந்தவர் என்ற 'நடத்தை' யைக் காட்டுமா? ஊரெல்லாம் தூற்ற ஓரிடத்திலும் நிலலாமல் ஓடி ஓடிப் போகுமா? ஊரெலாம் நடந்து வந்து வந்து பார்த்துப் பூரித்துச் செல்லுமாறு உயர் நிலையை அடையுமா?

எந்த நடத்தை — எது வாழ்வு — எது போக்கு என்று பிரித்துணர முடியாத பின்னல் நடை — சின்ன நடைச் செல்வதைச் சீராட்டி வரவேற்பது வருகைப் பருவம்.

ஒருவையில் சொல்லப்போனால் பெரியும் சூதும் நிறைந்த உலகில் புகழும் பெருமையும் உள்ள சான்றோர்களின் இடையில் உலவப் போகும் குழந்தைக்கு வருகைப் பருவம்தான் நுழைவுச் சீட்டு. அறிவையும் ஆற்றலையும் வளர்த்துக் கொண்டு உலகின் நெடும் பயணத்தை மேற்கொள்ளப் போகும் உயர்ந்த உயிர்க்கு வருகைப் பருவம்தான் பயணச்சீட்டு.

இதனால் தானே என்னவோ பாரதிகூடக் கண்ணனைக் குழந்தையாகப் பாவித்துப் பாடும்போது, 'ஓடி வருகையிலே — கண்ணம்மா உள்ளங் குளிருதடி' என்று பாடி வருகைப் பருவத்துக்கு ஒரு குளிர்ந்த வரவேற்பை நல்கினாரோ என்று எண்ண வேண்டியுள்ளது.

மற்றொரு சிறப்பையும் இந்த வருகைப் பருவத்தில் காணலாம். வருகைப்பருவம் குழந்தையின் பதின் மூன்றாம் மாதத்தில் பாடப் பெறுவது. அதாவது இதுவரை குழந்தை பன்னிரண்டு மாதங்களை — ஓர் ஆண்டைக் கடந்திருக்கிறது. ஓர் ஆண்டு முடிந்ததும் வருகைப் பருவம் தொடங்குவது அருமையான சிறப்பாகும். ஒருவகையில் குழந்தைக்கு ஆண்டு நிறைவு விழாக் கொண்டாடும் பருவம் இது. வேறு வகையில் சொல்ல வேண்டுமானால் ஓராண்டு நிறைந்த குழந்தைக்குப் பிறந்த நாள் கொண்டாடும் பெருஞ் சிறப்பைச் செய்வது வருகைப் பருவமே. எவ்வளர்ந்தாலும் — பின்னால் எத்தனை பிறந்த நாள் விழாக்கள் வந்தாலும் ஓராண்டு நிறைவில்வரும் பிறந்தநாளே அனைவரும்

பாராட்டும் வண்ணம் அமைவது. பலபேர் வாழ்வில் — காலப் போக்கில் — அகவை வளர்ந்த நிலையில் பிறந்தநாள் அனைவரும் மறந்த நாளாகவே ஆகிவிடுவது உண்டு.

அவ்வகையில் வருகைப் பருவம் சிறந்து நிற்கிறது என்பதை மகிழ்வோடு நினைத்துப் பார்க்கலாம். அதிலும் 'பானையம் கேசியெம் பிள்ளைத் தமிழில்' இப்பருவம் பல சிறப்புக்களைக் காட்டுகிறது எனலாம்.

கே. சி. எம். அவர்கள் கொண்ட விடுதலை உணர்ச்சி பல படப் பாராட்டப்படுகிறது. நம் நாட்டில் சிலபேர்க்குத் தலையெல்லாம் மூளையாக இருக்கிறது; மூளையெல்லாம் சிந்தனையாகவே இருக்கிறது. ஆனால் இந்தச் சிந்தனையெல்லாம் வஞ்சனையாகவே இருக்கிறது. சிந்தனை மிகுந்தவர்கள் வஞ்சனை மிகுந்தவர்களானால் நாடு கெடுகிறது. சிந்தனையாளர்கள் நெஞ்சக நேர்மை படைத்தவர்களானால் நாடு பீடுறுகிறது. அவர்கள் ஓராயிரம் சிந்தனை உடையவர்கள். அந்தச் சிந்தனையாவும் நாட்டு விடுதலையை நாடிப் போவதை அறியும் போது மெய்சிவிரிக்கிறது.

‘அடுக்கிய சிந்தனை ஆயிரம் வருமவை

ஆயிர மும்வா ளாகி

அன்னையின் கால்களைக் கட்டிய வெண்டளை

அறுக்கத் துடித் திருக்க’

அவரது வருகையே நாட்டுக்கு விடுதலை வாங்கித்தர அமைவது தான்.

‘கெடுதலை நீக்கிமண் விடுதலை பெற்றிடக்

கீர்த்தியின் தேர்வருகவே ’

ஒருவருக்கு ஏற்படும் துயரே பெரும்பாலும் அடுத்தவரால் உண்டாக்கப் படுவதுதான். தன்வேலையும் பாராமல், பிறரைத் துன்புறுத்துவதே வழக்கமாக, வாழ்வாகக் கொண்டிலங்கும் உலகில் பிறர் துயர் அறுக்கும் பீடுடையவள்ளல் கே. சி. எம்.

‘ உழுதுகை காய்க்கவும் விளைகனிகள் கொய்யவும்
 ஒருவகை வாய்ப்பு மற்றோர்
 உறுதுணை வாய்த்திடாப் பேரிளம் பெண்ணென
 ஊழ்வினை உறுத்த வந்தே
 அழுதுகை யறுநிலை சொல்முனம் கண்டுடன்
 அவர்துயர் அறுக்க முந்தும்’

இப்பருவத்தில் நயமான பல இடங்கள் உள்ளன.

‘ஆற்றுப்பெருக்கற்று அடிசுடும் அந்நாளும் அவ்வா(று)
 ஊற்றுப் பெருக்கால் உலகூட்டும்’

என்ற பழைய வரிகளை நினைவு படுத்துவது போலப் பாடல் வரிகள் கருத்தோடு மிளிக்கின்றன.

‘சுண்டல் கொதிக்க வைத்திடவும்
 துளிநீ ரின்றித் துடிதுடித்துச்
 சுருளும் படியாய் வான்கோபம்
 சுட்டுப் பொசுக்கும் வேளையிலும்’

சொற்களிலேயே நயம் விளையாடுகிற இடங்கள் சில உண்டு.

‘கிரகண நெஞ்சமும் ஒருகணம் ஒளிவிட’ இதில் முரண் தொடை அமைவதோடு சொற்களில் குத்தலான ஆழம் நிறைந்திருப்பது எண்ணிச் சுவைப்பதற்கு உரியது.

‘ஈண்டுநின் பொற்புடை இருபதம் நாலிரண்
 டெட்டு வைத்து எதிரில் வருதல்’

இதில் இரு, நால், இரண்டு, எட்டு என ‘எண்கள்’ நயமாக உருண்டு விளையாடுகின்றன. குழந்தை இரு கால்களையும் எடுத்து வைத்து, தத்தித் தடுமாறி நாலிரண்டு எட்டுவைத்து நடமிடும் அழகே அழகு. இந்த இடம் இருபொருள்படவும் புலமை நலம் விளங்கவும் அமைந்துள்ளது எனலாம்.

உவமைகள் மிக எளிதாக, எளிமையாக வந்து விழுகின்றன. தந்தைதாய்தான் பெற்றோர். பெற்றோர் என்ற உருவங்

களுக்குப் பின்னால்தான் பிள்ளைகள் எனலாம். குடும்பம் என்பது நம் மானங் காக்கும் இடம்; நம் மனம் விரும்பும் மடம். இது 'உடுக்கை' போல்வது. இந்தக் குடும்பம் சிறப்புறத் தந்தை ஒரு கரையிலும், தாய் ஒரு கரையிலும் நின்று கடமையாற்ற வேண்டும். உடுக்கையின் ஒரு கரையாகத் தந்தை; மறுகரையாகத் தாய். இவர்கள் தான் உடலாகிய பிள்ளைகளை வாழ்வித்துக் காப்பவர்கள். உடுக்கையும் உடலைக் காத்து, அதன் வழி மானமிக்க வாழ்வையல்லவா நமக்குத் தருகிறது?

இந்த உவமை நயத்துக்கு எவ்வளவு கொடுத்தாலும் தகும்.

‘உடுக்கையின் இருகரை போல், உனைப் பெற்றவர்
ஒன்றாய்த் திகழ்ந்த போதும், என்கின்றார்.

டாக்டர் மு. வ அவர்கள் தம் 'அகல் விளக்கு' புதினத்தில் கடைசியில் இவ்வாறு முடிக்கிறார்கள்.

“வலப்பக்கத்தே விளையாட்டு வெளியில் ஒரு பந்தாட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆரவாரத்திற்கு இடையே, 'விளையாட்டாக இருந்தாலும் விதிகளுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும் தெரியுமா. நீயே அரசன் என்று எண்ணிக்கொண்டு, உன் விருப்பமே போல் "ஆட முடியாது தெரிந்துகொள்" என்ற குரல் கேட்டது.

விதிக்குக் கட்டுபட்டால்தான் விளையாட்டு; கரைக்குள் நின்றால் தான் கல் வி; வரம்புக்குள் நின்றால்தான் வகையான வாழ்வு; கேசியெம் அவர்களின் வாழ்வில் மெருகேற்றி அவரைப் போன்ற சான்றோர்களால் தனக்குப் பெயரேற்றிக் கொண்ட பாளையத்தில் வாழ்வியல் சட்டதிட்டங்கள் வளமார்ந்த ஆட்சி நடத்துகின்றனவாம். அதனை அவ்வளவு நயர்ப்பட எடுத்துரைக்கின்றார் கவிஞர்.

“மிருகமும் தம்மினம் மேம்படற் காகவே
 விதிபல வகுத்து வாழும்
 விரும்பிய திக்கெலாம் செல்லினும் புள்ளினம்
 விண்ணிலும் வரம்பு பேணும்
 ‘சரிகம பதநி, என் நெழுசுர எல்லையில்
 தங்கலால் பெருகு மிசைபோல்
 சமுதாய வாழ்வியல் சட்டதிட்டங்களைத்
 தாண்டாத பாளை யத்தில்” என்கிறார்.

இவ்வாறு கருத்தாழம், சொல் நயம், உவமை வளம் ஆகியவற்றால் வருகைப் பருவம் சிறந்து நிற்கின்றது. கவிஞரும் நூலுக்குள் நுழைந்த நம்மை வெளியே வரவொட்டாமல் பிடித்து வைத்துக் கொள்கிறார்; படிக்கின்ற நம்மைப் பாளையப் பகுதியிலே நின்று நிலைக்கச் செய்துவிடுகிறார்.

‘போடி கம்பம் வளர்பண்ணைப் புரத்து’ நம்மை வளைத்துப் போட்டுவிடுகிறார்.

இவ்வாறு சிறப்புற அமைந்துள்ள இவ்வருகைப் பருவம் இன்னும் ஒரு சிறப்பைப் பெறுவதற்கு இடமுண்டு. பொதுவாக, பிள்ளைத் தமிழ்ப் பாடல்கள் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தத்தால் அமைகின்றன. வருகைப் பருவமும்பதினான்கு சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தத்தால் அமைந்துள்ளது. இந்த விருத்தத்திலேயே மிக அருமையான இனிமை தொக்கி நிற்கும் சந்த விருத்தம் உண்டு. முத்துக்குமாரசாமி பிள்ளைத் தமிழில் இந்தச் சந்தத்தில் அமைந்த பாடல் ஓர் ஒப்பரிய கருவூலமாகவே நிற்கிறது.

உலகு குளிர எமதுமதியில்
 ஒழுகும் அமுத கிரணமே
 உருகும் அடியர் இதய நெகிழ்
 .....
 மலையின் மகள்கண் மணியை யணைய
 மதலை வருக வருகவே
 வளமை தழுவு பருதி புரியின்
 மருவு குமரன் வருகவே!

குமரகுருபரரை ஆட்டிப் படைத்த இச்சந்தத்தைத் தற்காலக் கவிஞர்களும் விட்டுவிடவில்லை.

மறைமலையடிகள் பிள்ளைத் தமிழில் அன்பானந்தம் இதனைக் கையாள்கிறார்.

‘வரவு தருக இனிமை பெருக வளமும் நலமும் பொலியவே
வணங்கு முலகு களித்து மகிழ்ந்து தமிழின்
சுவையை யுணரவே
வயங்கு மொளியில் திகழும் வனப்பை யுடைய மதலை
வருகவே
வளமை தழுவு மதுரைத் தமிழை யுணர்த்து
மமுதன் வருகவே.,

பொன்மாரி, அண்ணா பிள்ளைத் தமிழில், இப்படி அமைக்கிறார்.

‘முதிய தமிழர் மரபி னருமை
முழங்கு முரசு குரலினாய்
மொழியி லினிய தமிழு முயிரு
முரலு முனைவ வருகவே.
பதியு முறையி லுவமை மொழிகள்
பகரு முதல்வ வருகவே
பணிவு துணிவு பரிவு தெளிவு
பழகு குணமு மெளிமையும்
மதியு மனமு மொழியும் வழியும்
மருவு நிலையி லுனைநிகர்
மனித வடிவி லினியு மொருவர்
வருத லருமை வருகவே.’

கவிஞர் ஆரிது அவர்களின் கவனத்துக்கு இது ஏன்வரவில்லை என்று தெரியவில்லை. இந்தச் சந்தத்திலும் பாடல் அமைந்திருந்தால் மிகச் சிறப்பாக இருந்திருக்கும்.

என்றாலும் இஃதொரு துணைச் சிறப்பே தவிர, ஏற்கனவே அமைந்துள்ள சிறப்பு குறைத்து மதிப்பிடற் கரியதுதான்.

1967-க்குப் பின் வெளியான பிள்ளைத் தமிழ் நூற்கள்.

அடியன் மணிவாசகன்	— சிவகாமியம்மை பிள்ளைத் தமிழ்முது.
அரிமதி தென்னகன்	— ஆந்தரங்கன் பிள்ளைத்தமிழ்.
அன்பானந்தம், சி.	— மறைமலையடிகள் பிள்ளைத்தமிழ்.
ஆரிது, ஆ	— பானையம் கேசியெம் பிள்ளைத் தமிழ்.
ஆறுமுகம், தி. சு.	— குறுக்குத்துறைக் குமரன் பிள்ளைத்தமிழ்
இறைக்குருவன்	— மறைமலையடிகள் பிள்ளைத் தமிழ்.
கலைவாணன்	— காலை முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்.
காமாட்சிநாதன், மா. க.	— வள்ளற் பெருமான் பிள்ளைத் தமிழ்.
சண்முகம், மு.	— நபிகள் நாயகம் பிள்ளைத்தமிழ்.
சற்குருதாசன்	— இருடியாபட்டிக் குருநாதர் பிள்ளைத்தமிழ்.
சுந்தர கணேசன், க. மு.	— புதுக்கோட்டை நாரதர்மலை மாரியம்மன் பிள்ளைத்தமிழ்.
செங்கைப் பொதுவன்	— கொங்குக் குமரி பிள்ளைத்தமிழ்.
சோமசுந்தரம், அரு.	— மறைமலையடிகள் பிள்ளைத்தமிழ்.
தமிழண்ணல்	— மறைமலையடிகள் பிள்ளைத்தமிழ்.
தேவி கருமாரிதாசர்	— ஆதி சங்கரர் பிள்ளைத்தமிழ்.
	— சந்திர சேகரேந்திர சுவாமிகள் பிள்ளைத்தமிழ்.
	— அருணகிரிநாதர் பிள்ளைத்தமிழ்.
	— காமாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்.
	— பாம்பன் சுவாமிகள் பிள்ளைத் தமிழ்.
திதாகுப்பு	— திருவள்ளுவர் பிள்ளைத்தமிழ்.
புலமைப் பித்தன்	— பாவேந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்.
பொன்மாரி	— அண்ணா பிள்ளைத்தமிழ்
முருகொளி	— கனககிரி பிள்ளைத்தமிழ்.
வேங்கடேசன், பொன்.	— அண்ணா பிள்ளைத்தமிழ்.

ஈன்றூள் பசிகாண்பான் ஆயினும் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை. (420)

இக்குறளுக்கு நாம் இதுவரை அறிந்துள்ள பொருள் இதுதான்:

“ தன்னைப் பெற்ற தாயினது பசியை வறுமையாலே
கண்டிருக்கும் கன்மையன் ஆயினான் எனினும் சான்றோர்
பழிக்கும் வினைகளைச் செய்யாதிருக்கக் கடவன்”

'வயது முதிர்ந்த தாய் தந்தையரும் கற்புடைய மனைவியும்
குழந்தையும் பசியால் வருந்தும் அளவிலே தீயவை பலவும்
செய்தாயினும் காப்பாற்றுக்' என்று அறநூலின் பொதுவிதி
கூறுவதாகப் பரிமேலழகர் கூறுகிறார். ஆனால் அப்படி விதிக்கப்
பட்டிருப்பினும் நன்கு மதிக்கப்படுதல் உடைய அமைச்சருக்கு
அஃது ஆகாது என்றார்.

சான்றோர் பழிக்கும் வினையை எந்த நிலையினும் எவரும் செய்யக்கூடாது.— இதுவே வினைத்தூய்மை.

இக்கருத்திலிருந்து யாரும் எந்தக் காலத்திலும் மாறுபட மாட்டார்கள். ஈன்றோர் பசி—தன்னைப் பெற்ற தாய் அடையும் பசி. இதுதான் ஆழ்ந்து எண்ணுதற்குரிய இடம். பசியால் துடிப்பது என்பது எல்லார்க்கும் பொதுநிலை. ஏழை, பணக்காரன் என்ற வேறுபாடின்றி இத்துடிப்பு பொதுமையான ஒன்றாக இருக்கிறது. அப்படி யார் பசியால் துடித்தாலும் அதைக் காண்பவரீ அக்காட்சியால் வருந்துவதும்; எது செய்ய தாயினும் பசிப்பவரீ பசியைப் போக்க வேண்டுமென்று விரும்புவதும், ஒரு நல்ல உள்ளத்தின் துடிப்பாக இருக்கும்; இருக்க வேண்டும்; அதிலும் பசியால் துன்புறுபவரீ தன் தாயாக இருந்து அதை ஒரு மகன் கண்ணுற நேர்ந்தால் அப் பசியைப் போக்க நினைப்பது குடும்பத் தலைவனுக்கேயுரிய கடமைத் துடிப்பு ஆகும்.

குடும்பத்தில் எவர் அடைகின்ற பசியினும் ஈன்ற தாய் அடையும் பசியே குடும்ப மனைப் பெரிதும் வருத்தும் என்பது தான் பொதுக் கருத்து.

“தன்னை ஈன்றோர் முன்னம் வணங்கி வழிபடுதல் யாவருக்கும் கடன்” என்கிறார் காளிங்கர்.

“ஈன்றோளின் என்ன கடவுளும் இல்” என்று கூறுகிறது நான்மணிக் கடிகை. இனி மீண்டும் எண்ணிப் பார்க்கலாம். ஒரு வீட்டில் தாய் பசித்திருந்தாலும், மனைவி பசித்திருந்தாலும், குழந்தை பசியால் துடித்தாலும் குடும்பத்தலைவன் அடைகின்ற உணர்ச்சியில் பெரிதும் மாறுபாடிருக்காது. தாயாவது தன் பசித்தொல்லையை மறைத்துக் கொள்வாள். குழந்தை பசியால் அலறத் தொடங்கினால் யாரும் அதைக் கேட்டுக் கொண்டு வாளாவிருந்து விடமுடியாது. நடைமுறையில் பார்த்தால் குழந்தைகளின் பசிதான் ஒரு குடும்பத் தலைவனை உணர்ச்சிப் பிழம்பாக்கி விடுகிறது

வள்ளுவர் ஈன்றாளின் ஏற்றத்தை மறுக்கவில்லை; யாரும் மறுக்கப் போவதில்லை. ஆனால் இங்கே, 'தன்னைப் பெற்ற தாயினது பசி' என்று குறிப்பிட்டுத்தான் வள்ளுவர் கூறினார் என்பதை விட இன்னும் நுட்பமான பொருள் இருந்தால் அது மேலும் சிறப்புத் தானே !

பொதுவாகப், பசி யாருக்கு அதிகமாக இருக்கும்? எந்த நிலையில் அதிகமாக இருக்கும்? என்று எண்ணிப் பார்த்தால் ...

ஈன்று அணிமைத்தாகிய தாய் இருக்கிறாளே அவளுக்கு ஏற்படுகின்ற பசிதான் கடுமையானது; மகப்பேற்று நாள் வருவதற்குச் சிலகாலம் முன்பிருந்தே கருவுற்ற தாய் தன் உணவைக் குறைத்துக் கொள்வாள்; அவள் விரும்பினாலும் அவளால் அதிகம் உண்ணவும் முடியாது; அவளது உடற்கூறும் அப்போது இடந்தராது. பலநாள் உணவுக் குறைப்பு ஒருவகைத் தளர்ச்சியைத் தர மகப்பேற்றுக் காலத்து வயிற்றுச் சூமையை முற்றிலும் இறக்கி விட்டபின் ஏற்படுகின்ற வெறுமையால் உண்டாகும் பசி உணர்வு மிகுதியாகத்தான் இருக்கும். அந்நேரத்தில் ஏற்படும் குருதி இழப்பும் அவளைப் பெரிதும் சோர்வடையச் செய்யும். இந்நிலையில் 'ஈன்று அணிமைத் தாய் தாய்க்கு ஏற்படும், பசிதான் உலகிலேயே கொடுமையானதும், பெருந்துடிப்பை உண்டாக்குவதும், தாங்கிக்கொள்ள முடியாததும் ஆகும். அவளது பசியை உடனே போக்கியாக வேண்டும். அந்தப் பசியைப் பற்றிச் செவியுறும் எந்த ஆண் மகனும் அறநெறிகளைப் பற்றி ஆராய்ந்து கொண்டிருக்க மாட்டான்.

பசி வயிற்றைக் கிள்ளும் நிலை எல்லாராலும் உணரப்பட்டது தான்; ஆனால், ஏற்கனவே வாழ்வுக்கும் சாவுக்கும் இடையில் ஊசலாடி விட்டு உயிர் பிழைத்து மீண்டிருக்கும் ஒருத்தி 'பசி' 'பசி' என்றலறும் போது அதை உடனே போக்கியாகவேண்டும் என்றநிலைதான் பலருக்கும் தோன்றும்.

எனவே, இங்கு 'ஈன்றாள் பசி' என்பது 'தன்னைப் பெற்ற தாயினது பசி' என்று — இயல்பான வாழ்க்கைக் காலத்தில்,

வறுமையால், பொதுவாக எல்லார்க்கும் ஏற்படுகின்ற பசியைத் தான் குறிப்பிடுகிறார் என்பதை விட, ஈன்று அணிமைத்தாகிய தாய் அடையும் கொடும் பசியைத்தான் குறிப்பிடுகின்றார் என்பது பொருந்தும்; அது மேலும் பொருள் சிறப்பைத் தரும். இவ்வளவு கடுமையான நிலையிலும் கூட, சான்றோர் பழிக்கும் வினைகளைச் செய்யக் கூடாது என்பது அவர் கருத்துக்கு மேலும் உரமுட்டுவது தானே !

இப்படி ஆராய்கின்ற வகையோடுநின்று விடாமல் ஈன்ற அணிமைத்தாகிய தாயின் பசி எவ்வளவு கடுமையானது என்பதை நம் இலக்கியத் துணை கொண்டும் உணரலாம்.

சிறுபாணாற்றுப்படையில் புலவர் காட்டும் வறுமைக் காட்சி ஒன்று;

வீட்டின் அடுக்களைப் பகுதி வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது. அங்கே நாய் படுத்துத் தூங்கும் நிலை; நாயோ, சில குட்டிகளை உடைய பெண்ணாய்; அதிலும் ஈன்ற அணிமைத்தாய நிலையில் உள்ள தாய்மை. வறுமை மிகுந்த வீட்டில் வயிற்றுச் சோற்றுக்கு வகையில்லாத வீட்டில், குட்டிகளை ஈன்று விட்டுக் குரைக்கும் நாய் அது. தனக்கே உண்பதற்கு ஏதும் கிட்டாத நிலையில், குட்டிகளுக்குக் கொடுப்பதற்குப் பால் எப்படிச் சுரக்கும்? ஆனால்..... குட்டிகள் எப்படி இந்நிலையை உணரமுடியும்? எனவே குட்டிகள் முலையில் முட்டிப் பாலருந்த முனைய, அதனைத் “தன் பசி மிகுதியாற் பொறுத்தலாற்றது” நாய் ஓலமிடுகிறது.

திறவாக் கண்ண சாய் செவிக் குருளை
கறவாப் பான்முலை கவர்தல் நோனாது
புனிற்றுநாய் குரைக்கும் புல்லென் அட்டில்”

(சிறுபாண் 130-2)

இங்கு புனிற்று நாய் படும் பசித்துன்பமே படம் பிடித்துக் காட்டப்படுகிறது.

அகநானூற்றில் பாலைத்திணை பற்றிக் காவன் முல்லைப் பூதனார் பாடிய பாடல் ஒன்று 'பொருள் வலிக்கப்பட்டுப் பிரிந்த தலைமகன் இடைச்சுரத்து நின்று மீளலுற்ற நெஞ்சினைக் கழறியது.

'பருந்து ஈன்று காவற்படும் சிதறிய தலையினவாய ஓமை மரம்' — இப்படி ஒரு செய்தி வருகின்றது. இங்கே பருந்தின் புனிற்றுநிலை காட்டப்படுகின்றது.

அது மட்டுமின்றி ஈன்றணிமைத்தாகிய பெண் நாய் பசித் திருக்கிறது என்பதற்காக அதன் பசியைப் போக்கக் கருதிய செந்நாய் ஒரு பன்றியைத் தாக்குவதாகக் காட்டப் படுகிறது.

“மென்புனிற்று அம் பிணவு பசித்தெனப் பைங்கட் செந்நாய் ஏற்றை கேழல் தாக்க்”

இங்கே, ஈன்றாள் பசிபோக்க அதன் கணவன் இரைதேடும் காட்சி எதனை உணர்த்துகின்றது? பசியின் கடுமை ஈன்றணிமைத்தாய தாய்க்குத்தான் மிகுதி என்பதை அல்லவா? சிறு பாணூற்றுப் படையிலும் புனிற்றுநாய் குரைப்பதைப் பொறுக்க மாட்டாமல்தான் — ஈன்றாள் பசியின் கடுமை உணர்ந்துதான் — புலவர் புரவலரை நோக்கிப் புறப்பட்டார் போலும்.

இலக்கியச் சான்றுகள் ஒருபுறமிருக்க, நடைமுறை உலகியல் உண்மைகளையும் சற்று நோக்குவது நம் கருத்துக்கு வலிவு கூட்டுவதாகும்.

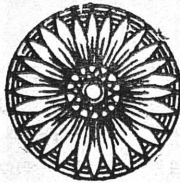
பூனை, புலி, அரிமா (சிங்கம்) முதலிய விலங்குகள் ஈன்றணிமைத்தாய நிலையில் வெளியில் சென்று இரைதேட முடியாத இக்கட்டும் சேர, பசியோ கொடுமையாக வதைக்க, வேறு வழியின்றித் தன் குட்டிகளில் ஒன்றைத் தின்றுவிடும் என்று விலங்கியல் வல்லுநர்கள் கூறுகின்றனர்.

அண்மையில் ஓர் இதழில் வந்த செய்தியும் இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்துகின்றது.

ஒருவன் போய்க் கொண்டிருந்தபோது ஐந்தாறு குட்டி போட்ட பன்றியொன்று ஒரு குட்டியைக் கடித்துத் தின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறார். அதைத் தடுக்கலாம் என்று அவர் முனைந்தபோது ஒரு பாட்டி குறுக்கிட்டு விளக்கம் கொடுக்கிறார். பன்றி தான்போட்ட குட்டிகளில் ஒன்றை, பெரும் பாலும் தலைக்குட்டியை மென்று தின்று தனக்கு ஏற்பட்ட பசி, களைப்பு, மற்றும் மகப் பேற்று வேதனையைத் தவிர்த்துக் கொள்ளும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார்.

எல்லாக் கோணத்திலும் ஒரே கருத்துத் தான் தோன்றுகிறது. ஆம்! பசியின் உச்சம் ஈன்றணிமைத்தாய தாய்க்கே மிகுதி. அந்தப் பசியைப் போக்க நினைப்பதே தொடர்புடைய குடும்பத் தலைவனின் துடிப்பு. 'பசி காண்பான்' யாராக வேண்டுமானாலும் இருக்கலாமே! ஈன்றான் 'மனைவியானால் பசி போக்க முனைபவன் கணவனாக இருக்கலாமே! அதனால் ஈன்றணிமைத்தாய தாயின் கடும் பசியை ஒருவன் காண நேர்ந்தாலும் அதனைப் போக்குவதற்காகச் சான்றோர் பழிக்கும் வினையைச் செய்யலாகாது' என்பது வள்ளுவரை மேலும் சிறப்பிக்கின்ற கருத்துத்தான் என்பதை அறிஞர்கள் ஒப்புவர் என்றே நம்புகிறேன்.

“நாடகம் கலைக்கரசு; நாட்டின் நாகரிகக் கண்ணாடி; பாமரர்களின் பல்கலைக் கழகம்; உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிட்டு உள்ளத்தில் புதைந்து கிடக்கும் அன்பையும் தூய்மையையும் வெளிப்படுத்தி மக்களைப் பண்படுத்தும் மாசற்ற கலை” என நாடகக் கலைஞர் தி. க. சண்முகம் குறிப்பிடுகின்றார். மக்களுக்கு விரைவாக அறிவு வளர்ச்சியைக் கொடுப்பதும், புரட்சிகரமான மனமாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதும் உயர்ந்த கொள்கைகளை நாட்டில் விதைப்பதுமாகிய எல்லாம் வல்ல கலையாக நாடகம் போற்றப்படுகின்றது. இயல், இசை, நாடகம் என முத்தமிழும் விரவியதாய், கண்ணுக்கும் செவிக்கும் சிந்தைக்கும் இன்ப மளிக்கின்ற ஆற்றல் மிக்க கலையாய் நாடகம் மிளிர்கின்றது.

தீமையை அழித்து நன்மையை நிலைநாட்டுகின்ற குறிக் கோள் பொதுவாக எல்லாவகையான நாடகங்களுக்கும் உண்டு.

இந்த அறவுணர்வை உணர்த்துதற்குச் சமூக நாடகங்களும் கற்பனை நாடகங்களுந் கையாளும் உத்தியும், வரலாற்று நாடகங்கள் கையாளும் உத்தியும் வேறு வேறுனவை கலிங்க மன்னன் அனந்தவர்மன் ஆணவத்தால் சோழமன்னன் குலோத்துங்கனை எள்ளிப் பேசியதும், பின்னர் கருணாகரனால் ஒடுக்கப்பட்டதும் வரலாற்று உண்மைகள். அனந்தவர்மனுக்கு எப்படி ஆணவம் பிறக்கின்றது? குலோத்துங்கனை வெல்ல அவன் எப்படிச் சூழ்ச்சி செய்தான்? இடையிடையே அவனது கோழைத்தனம் எவ்வாறு வெளிப்படுகின்றது? என்பவற்றைக் கற்பனையாகச் சித்திரிக்கலாம். ஆனால் அவன் தோற்றுப் போகின்றான் என்ற வரலாற்று முடிவை நாம் மாற்றிவிட முடியாது.

வரலாற்று உண்மையை முடிவாக வைத்துக் கொண்டு தான் நாடகங்களை வரைய வேண்டும். வரலாற்று நாடகங்களை இருவகையாகப் பகுக்கலாம். 1, வரலாற்று நாடகங்கள்; 2. வரலாற்றுக் கற்பனை நாடகங்கள்; 'இராச ராசசோழன்' வரலாற்று நாடகம் (Historical Play) பம்மல் சம்பந்தரின் புகழ் பெற்ற 'மனோகரன்' வரலாற்றுக் கதை மாந்தரை உடையதாயினும் கற்பனை நாடகம். மனோன்மணியமும் இந்த வரிசையில் வருவது.

எனவே நம் ஆய்வுக்கு இந்த இரு வகையையும் எடுத்துக் கொள்ளலாம். இந்த இருவகைகளின் சுருக்க வரலாற்றைக் காண்பது நல்லது. சங்க காலத்தில் நாம் நினைத்துப் பார்க்கக் கூடிய வரலாற்று நாடகம் எது வென்ற குறிப்பு இல்லை. சமணர்கள் நாடகத்தை வெறுத்த போக்கு ஒன்று இருந்தது. அதனால் நமது வரலாற்றில் இருண்ட காலத்தைச் சந்தித்தது போலவே நாடகங்களும் இருண்ட வரலாறு படைத்து விட்டன போலும்! பின்னர் பல்லவர் காலத்தில் 'மத்த விலாசப் பிரகசனம்' எனும் நாடகம் தோன்றியுள்ளது. இந்த விலாசம் பின்னர் பலரை 'விலாச நாடகங்கள்' எழுதத் தூண்டியுள்ளது. இராச ராச சோழன் காலத்தில் 'தஞ்சைக் கோவிலில் 'இராச ராசேச்சுர நாடகம்' அல்லது 'இராச ராச விஜயம்' என்ற நாடகம் நடந்துள்ளது.

இந்த இடத்தில் மற்றொரு பெரிய உண்மையைக் குறிப்பிட்டு விட்டு மேலே செல்வது நல்லது. வரலாற்று நாடகங்களைப் பார்ப்பதில் மக்களுக்கு ஒரு தனி ஆர்வம் உண்டு வரலாற்று அறிவு அடிப்படையில் ஏற்கனவே அறிமுகமான மன்னர்களை, பிற மாந்தரை நாடக மேடையில் காணும் போது மக்களுக்கு ஒரு புத்துணர்ச்சி பிறந்தது. சேரன் செங்குட்டுவன் பேசும் விறுவிறுப்பான உரையாடலைக் கேட்டும் அவனது பெருமிதத் தோற்றத்தைக் கண்டும் மக்கள் உணர்ச்சி வயப் படுகிறார்கள். அவர்களும் செங்குட்டுவன் பின்னாலேயே வட நாட்டை நோக்கிப் பயணம் செய்யத் தொடங்கி விடுகின்றனர். நடிக்கும் நடிகர் 'பாத்திரத்தோடு' ஒன்றிவிடுவது மட்டுமன்று காணும் மக்களும் 'பாத்திரத்தோடு' ஒன்றிவிட முடியும். ஆனால், சமூக நாடகங்களில் 'பாத்திரங்கள்' நமக்கு அறிமுக மில்லாதவை. ஆங்காங்கு நாம் கண்ட மனிதர்கள் சிலரின் பழக்க வழக்கங்களின் கலவைத் தொகுப்புத்தான் சமூக நாடகக் கதைமாந்தர். அதனால் கதை மாந்தர் பற்றிய அறிமுக மில்லாமையால் சமூக நாடகத்தைப் பொதுவான ஆர்வத்தோடு பார்ப்பார்களே தவிர, தமக்கு அறிமுகமான வரலாறு படைத்த தலைவர்களை மேடையில் பார்க்கும் போது ஏற்படும் எழுச்சி யோடு பார்க்க மாட்டார்கள். கப்பலோட்டிய தமிழன் நாடகத் தில் பாரதியைப் பார்த்தால் யாருக்கும் ஒரு வேகம் பிறக்கத் தானே செய்யும் !

இப்போது வரலாற்றுப் பாத்திரம் எது? வரலாற்றுக் கற்பனைப் பாத்திரம் எது? புராண, இதிகாசப் பாத்திரம் எது? என்று தெளிவாகப் பிரித்தறியும் போக்கு வளர்ந்துவிட்டது. 'மனமாற்றம்' * நாடகத்தில் வரும் கருணாகரத் தொண்டைமான் வரலாற்றுப் பாத்திரம்; மனோன்மணியத்தில் வரும் குடிலன் வரலாற்றுக் கற்பனைப் பாத்திரம் — 'பாஞ்சாவி சபதத்தில்' வரும் அர்ச்சுனன் இதிகாசப் பாத்திரம் என அறிவோம்.

1695 வாக்கில் தமிழில் தொண்டி நாடகங்கள் தோன்றின. பின்னர் பாடல் நாடகங்கள் தொடர்ந்தன. ஒவ்வொரு நாடகத்

* மனமாற்றம் — இந்நூலாசிரியர் எழுதிய நாடகம்.

திலும் உரையாடல் மிக மிகக் குறைவு. எதற்கெடுத்தாலும் பாட்டுத்தான்.

‘இரணிய சங்கார நாடகம்’, ‘உத்தர ராமாயண நாடகம்’, ‘பாண்டவர் சூதாட்ட நாடகம்’, ‘சிறுத் தொண்டர்’ முதலியவை பாட்டிலேயே அமைந்தவை.

அதன் பின் விலாச நாடகங்கள் எழுந்தன. ‘பாரத விலாசம்’, ‘சகுந்தலை விலாசம்’, ‘மதுரை வீரன் விலாசம்’ ‘அரிச்சந்திர விலாசம்’, ‘தேசிங்கு ராச விலாசம்; என்பன அவை.

பின்னர் குறவஞ்சி நாடகங்கள் வந்தன. செனி வழிச் செய்திகளாலும், வரலாற்றுக் குறிப்புக்களாலும், நாடோடிக் கதைகளாலும் ஏற்கனவே அறிமுகமான கதை மாந்தரை ஆர்வத் தோடு சந்திப்பது தான் வரலாற்று நாடகத்துக்கு அடிப்படை. இந்த அடிப்படையில் தொடக்கக் கட்டத்தில் புராண இதிகாச நாடகங்கள் தாம் வரலாற்று நாடகங்கள் என்று நினைக்கப்பட்டன புராண நாடகங்கள் வேறு வரலாற்று நாடகங்கள் வேறு என்று பிரித்துப் பார்க்க வைத்தவை மேலை நாட்டார் நாடகங்களைப் படித்த நம் தமிழறிஞர்கள் கொண்ட புது எழுச்சியும் பகுத்தறிவு இயக்கம் புராண இதிகாசங்களைச் சாடிய தீவிர நிலையும் ஆகும்.

இன்றும் ‘வள்ளி திருமணம்’ நாடகம் நடக்கிறது. ஆனால் அதைப் பார்க்கப் போகிறவர்கள் ‘வரலாற்று நாடகம்’ என்று நினைப்பதில்லை. புராண நாடகம் என்பதைத் தெரிந்தே போகிறார்கள்.

மேலைநாட்டாரின் நாடக வடிவால் ஏற்பட்ட தாக்கங்கள் உடனே வரலாற்று நாடகங்களை உருவாக்கிவிடவில்லை. அதற்கு முதற்படியானதும் புராண நாடகங்களுக்கு அடுத்தபடியானது மான வரலாற்றுக் கற்பனை நாடகங்களையே உருவாக்கின. 1891இல் சுந்தரனார் எழுதிய ‘மனோன்மணியம்’ பல சிறப்புகளை உடையது. சீவக வழி, புருடோத்தமன் கற்பனை மாந்தர்

என்றாலும் வரலாற்றுக் கதை மாந்தர் என்று நினைக்க வைத்த சிறப்புடன் கவிதை நடையில் தோன்றிய, நல்ல தமிழ்ப் பற்றையும் ஊட்டிய நாடகம் அது. சேக்சுபியரின் 'இயாகோவை' பெல்லாம் தூக்கிச் சாப்பிடக் கூடிய 'குடிலன்' பாத்திரத்தை உருவாக்கியது அந்த நாடகம். இது வரலாற்றுக் கற்பனை நாடகம் தான் என்றாலும் வரலாற்று நாடகங்கட்கு எல்லாம் முன்னோடி இதுதான்,

ஏறத்தாழ அதே ஆண்டில் - 1891 இல் தமிழ் நாடகத் தலைமையாசிரியர் என்று பாராட்டப்படும் சங்கரதாசு சுவாமிகள் பல நாடகங்களை இயக்கிப் பல குழுக்களை அமைத்துத் தமிழ் நாடக உலகில் பெரும் புரட்சியை உண்டாக்கினார். முற்றிலும் பாடலாகவே உள்ள நாடகங்கள்; பெரும் பகுதி பாடலும் இடையிடை உரையாடலும் உள்ள நாடகங்கள் என்ற வகையில் இவரது நாடகங்கள் அமைந்தன. பெரும்பாலும் இவரது நாடகங்கள் அனைத்தும் புராணச் சார்புடையவை தான். 'அபிமன்யு சுந்தரி' போன்ற பெயர்களோடு அவை மேடையேறின.

அந்த நாளில் நடிப்பவர்கட்குக் கூடப் புராணக்கதை மாந்தர்களின் பெயராலேயே அடைமொழிகள் அமைந்தன; வள்ளி வைத்திய நாதய்யர், அல்லி பரமேசுவர ஐயர் என்பன அவை. அவ்வளவு ஏன்? நடிகர் சிவாசி கணேசன் ஒரு காலத்தில் மனோகரன் நாடகத்தில் 'தாய்' பத்மாவதியாகத் தான் நடித்தார். அவர் பத்மாவதி கணேசனாகத்தான் பெயர் பெற்றிருந்தார். பின்னர் அதே கணேசன் 'அண்ணாவின்' சிவாஜி கண்ட இந்து சாம்ராஜ்யம், என்ற நாடகத்தில் நடித்ததால் சிவாசியானார். அவரே நல்ல வளர்ச்சிக்குப் பின் 'மனோகரன்' திரைப்படத்தில் மனோகரனாகி நம் மனத்தைத் தொட்டு விடவில்லையா?

பின் பம்மல் சம்பந்த முதலியார், ஆங்கில நாடகப் பயிற்சி இருந்தமையால் ஓரளவு புராண நாடகங்கள் எழுதினாலும் படிப்பதற்கு மட்டுமே உரிய மனோன்மணியம் போல நடிப்பதற்கு மட்டுமே உரிய 'மனோகரன்' போன்ற புகழ் பெற்ற நாடகங்களை உருவாக்கினார். இந்த இடத்தில் படிப்பதற்கான நாடகம், நடிப்

பதற்கான நாடகம் இரண்டும் புராண நிலையைத் தாண்டி வரலாற்றுக் கற்பனை நாடகங்கள் என்ற கட்டத்தை நோக்கி நடப்பதைக் காணலாம். இதில் இன்னொரு திருப்பமும் உண்டு. 1891 - 1915 ஆண்டின் இடையில் நன்கு வளர்ந்த இளைஞர்கள் தான் நாடகங்களில் நடித்தனர். ஆனால் காலப் போக்கில் நடிகர், நடிகையரிடையே மேடை மோதல்கள் ஏற்பட்டு நேரடித் தாக்குதல்கள் மிகுதியாகி விட்டதாலும் ஒழுக்கக் கேடு வளர்ந்து விட்டதாலும் சங்கரதாசு சுவாமிகளும் பிறரும் இளைஞர்களையும், பெரியவர்களையும் முற்றிலும் விட்டு விட்டுச் சிறுவர்களை வைத்தே நாடகங்களை நடத்தத் தொடங்கினர். சிறுவர்கள் புராணப் பாத்திரங்களை ஏற்கமுடியுமே தவிர, செங்குட்டுவனாக இராசராசனாக வரமுடியாத நிலை. இதனாலும் வரலாற்று நாடகங்கள் இடையில் நோய்வாய்ப்பட்டன. தி. க. சண்முகம் தம் 10 - ஆம் அகவையில் மனோகரனாக நடித்துள்ளார். சங்கீவியால் கட்டப்பட்டு அரசவைக்கு இழுத்து வரப்படும் மனோகரன் 10 அகவையே உள்ள சிறுவன் என்பதைச் சற்றுக் கற்பனை செய்து பாருங்கள். இன்று 'மனோகரன்' திரைப்படத்தில் வரும் 'சிம்மக்குரல்' சிவாசி கணேசனையும் கற்பனை செய்து பாருங்கள். இடையில் வரலாற்று நாடகங்கள் தம் மிடுக்கை இழந்தன என்பதை ஒப்புக் கொள்வீர்கள்.

பின்னர் ஒரு வழியாக நிலைமை சீராகி நாடகங்களில் நடிகையரும் நடிக்கத் தொடங்கினர். வரலாற் சமூக நாடகங்கள் பல தோன்றி மேடையை நிரப்பின. இந்தப் போட்டியில் வரலாற்று நாடகங்கள் சிறுவர் கையிலிருந்து மாறி வளர்ந்தவர்களிடம் வந்தன. இந்த நிலையை மாற்றியவர்கள் பம்மல் சம்பந்த முதலியார், அறிஞர் அண்ணா, தி. க. சண்முகம் குழுவினர் ஆகியோர் ஆவர். அண்ணாவின் 'சிவாஜி கண்ட இந்து சாம்ராஜ்யம்' மறக்க முடியாதது. 'நீதி தேவன் மயக்கம்' புராணக் கதையை மறுமலர்ச்சி நோக்கில் எடுத்துச் சொல்வது. 1942 இல் தி. க. சண்முகத்துக்குப் பெயர் தந்த ஒளவையார் - 1947 இல் இரா. வேங்கடாசலம் எழுதிய 'இமயத்தில் நாம்' - 1950 இல் இரா. வே. எழுதிய 'முதல் முழக்கம்' அதாவது கட்டபொம்மன்

வரலாறு - ஓளவையாரையும் இளங்கோவையும், கட்டபொம் மனையும் பார்ப்பதில் பல வகையான ஆர்வம் எழுந்த காலத்தில் விடுதலைத் தீ கொழுந்து விட்டெறிந்த காலத்தில் வந்த வரலாற்று நாடகங்கள் இவை. மறைமலையடிகளின் சாக்ருந்கலம், வி. 'கோ. பரிதிமாற் கலைஞரின் நாடகங்களை அடுத்து தற்போது படிப்பதற்கு மட்டுமே உரிய வரலாற்று நாடகங்களாகப், 'புலவர் உள்ளம்' 'அனிச்ச அடி 'ஊமைக்குயில்' 'வேங்கையின் வேந்தன்' 'அன்னிமகள்' 'அன்னிமிஞ்சி' முதலிய நாடகங்கள் கவிதைநடையில் வந்துள்ளன. படிப்பதற்கும் நடிப்பதற்கும் உரிய வரலாற்று நாடகங்களாக 'இராசராசசோழன்', 'மனமாற்றம்', 'ராட்சசன்', 'அருந்தமிழ் வளர்த்த அமைச்சர்', 'இலக்கிய நாடகங்கள்', 'நர்மதை', 'இராணி வேலு நாச்சியார்' முதலிய நாடகங்கள் வந்துள்ளன.

வரலாற்றுப் போக்கில் 'வீரபாண்டிய கட்டபொம்மன்', 'சிவகங்கைச் சீமை' ஆகிய திரைப்படங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. திரைப்படங்களில் வரும் 'சாக்ரட்ச', 'சேரன் செங்குட்டுவன்' 'அனார்கலி' முதலியவை முற்றிலும் வரலாற்று நாடகங்கள் தாம் என்றால் மிகையாகாது.

இன்று நாடகக் குழுக்களின் அமைப்பும் போக்கும் மாறி விட்டன. சென்னையில் 130 சபாக்கள் உள்ளன என்கின்றனர். மனோகர் குழுவினரைத் தவிர மற்றெல்லோரும் வரலாற்று நாடகங்களின் பக்கமே வராதவர்கள். வரலாற்று நாடகங்களின் போக்கில் மனோகரின் நாடகங்கள் இருந்தாலும், பெரும்பாலும் புராண இதிகாசக் கதைகளாகவே இருக்கின்றன. இதற்கு இலங்கேசுவரன், துரோணர், சுக்கிராச்சாரியார் முதலிய நாடகங்கள் சான்றுகளாகும்.

தி. க. சண்முகம் குழுவினரின் 'இராசராச சோழனு'க்குப் பின்னால் மேடையில் நாம்காணும் வரலாற்று நாடகம் எது? — இந்த வினாவைவினாவாகவே நிறுத்தி விடும் நிலையில் நாம் உள்ளோம். இதற்குப் பல காரணங்களை நாம் கூறலாம். கிணற்றில் விழுந்து தற்கொலை செய்து கொள்கிறவனுக்கும்

ஒரு காரணம் உண்டல்லவா? அது போல நம் காரணங்கள் எவையானாலும் அவை வரலாற்று நாடகங்களின் தற்கொலைக் கான காரணங்களே தவிர வேறொன்றுமில்லை. இனி வரலாற்றுப் பாத்திரங்களை மேடையில் சந்திக்கும் வாய்ப்பே இல்லையா எனும் ஏக்கத்தோடு தொடர்கிறோம்.

இன்று நம் மக்களது மனநிலை எளிதானவற்றை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்வது, சுவைப்பது, என்ற போக்கில் வளர்ந்துள்ளது. நூல் படிப்பதிலும் இதழ்கள் படிப்பதிலும் உள்ள போக்கைக் கவனித்தால் தெரியும். 'கலைக்கதிரும்' 'செந்தமிழ்ச் செவ்வியும்' படிப்பதை விடக் குடும்ப இதழ் 'ராணி' படிப்பது தான் எல்லோருக்கும் பிடிக்கும். உடம்பு வலிக்காமல் உழைக்க விரும்பும் நாம், மூளையும் மனமும் வலிக்காமல் படிக்கவும் பார்க்கவும் விரும்புகிறோம். இன்று வரும் சமூக நாடகங்கள் எல்லாம் பொழுதுபோக்குத் தன்மை உடையவை. ஒரு கருத்தை வற்புறுத்தும் நோக்கம் படைத்தவை (Thematic Play) அல்ல. தலை சிறந்த கதை மாந்தரை உருவாக்கி நடமாட விடும் நாடகங்களும் (Character Play) அல்ல. ஒத்தெல்லோவைப் போல, திடுக்கிடும் திருப்பங்களை எவரும் அறியாமல் எடுத்தாளும் குலோத்துங்கனைப் போல, அறியாதவன் போல் நடித்து அரசு தந்திரம் புரியும் இராச ராச சோழனைப் போல மனதில் நடமாடும் கதை மாந்தர்களை உருவாக்குபவை அல்ல. வெறும் நடிப்பு (Action Play) நாடகங்கள் இவை. அதிலும் எளிய செய்திகள், நடைமுறைத் துணுக்குகள், எளிதான அரங்க அமைப்புகளுடன் ஏழெட்டு நடிகர்களுடன் ஏராளமான நகைச் சுவை வெடிகளை வாரி இறைப்பவை இந்நாடகங்கள். (Light subject — easy to stage)

சில உண்மைகளை நாம் ஆராய்வது நல்லது. சமூக நாடகங்களில் நான்சைந்து நாற்காலிகள், மேசைகள், சில திரைகள் ஒன்றிரண்டு காட்சி அமைப்புகள் (ஓர் அலுவலகம், ஒரு வீடு) இவற்றைக் கொண்டே முழு நாடகத்தையும் நடத்தி விடலாம். ஆனால் வரலாற்று நாடகங்களில் அரங்க அமைப்புகள் பெரிய அளவில் வேண்டும். ஓர் அரசவைக் காட்சி என்றால் அரியணை,

அருகில் விலையுயர்ந்த இருக்கைகள், வேல்கள், வாள்கள் என்று பல தேவைகள் உள்ளன. இவற்றை அமைக்கவும் பிரிக்கவும் ஆகும் நேரச் செலவு ஒருபுறம் நாடக வேகத்தைக் குறைக்கும். நாடக அமைப்பாளர்க்கும் இது தொல்லையாகத் தெரிவதால் வரலாற்று நாடகங்களை நடத்துமுன் தயக்கம் பிறக்கிறது. ஒரு சாலைத்திரை (Road scene) கொண்டு சமூக நாடகத்தில் 10 காட்சிகளை நடத்தி விடலாம். ஆனால் அரசனின் மந்திராலோசனைக் கூட்டம் நடக்கும் போது சாலைத்திரையைத் தொங்கவிட்டால் காட்சியே பாழாகி விடும். மக்கள் பார்த்துச் சிரிக்க நேரிடும்.

சமூக நாடகங்கட்கு ஏழெட்டு நடிகர்கள் போதும் ஆண்களை வெளியூருக்கு அழைத்துச் செல்வதும் எளிது. ஆனால் வரலாற்று நாடகம் என்றால் வேல் தாங்கும் வீரர் கூடப் பத்துப்பேர் தேவை பிறகு திரை சுருக்க, மேசை நாற்காலி தூக்கிப்போட்டு அரங்கம் அமைக்க என்று பல பேர் தேவை. ஓர் அரசன் அயல் நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் செல்வது போல 'அணிதேர்ப்பரவி ஆட்பெரும் படையொடு' சென்றால்தான் வரலாற்று நாடகம் நடத்த முடியும். இந்த 'ஆள் கூடியநிலை' வரலாற்று நாடகங்களை நடத்துவதில் ஒரு தொல்லையைத் தருவதாகும்.

வரலாற்று நாடகம் என்றால் விலையுயர்ந்த ஆடை, அணிகலன்கள் தேவை. பணியாள் இளவரசன் போலவும் இளவரசன் பஞ்சத்து ஆண்டி போலவும் காட்சியளிக்கக்கூடாது. அந்தந்தக் கதை மாந்தர்க்குரிய மிடுக்குடன் தோன்றாவிட்டால் அவை சிரித்துவிடும். ஆனால் சமூக நாடகங்களில் நடிகர்கள் தத்தம் இயல்பு உடைகளில் சிலவற்றை எடுத்துச் சென்றாலே போதும். அந்த அளவு எளிமை உள்ளது. வரலாற்று நாடகங்களில் உடைக்காகும் செலவே பெரும் சுமையாக இருக்கும்.

இந்த நிலைகளால் நம் வரலாற்று நாடகங்கள் மேடைக்கு வருவது அரிதாகிவிட்டது. இனி அந்த வாய்ப்பே வாராதோ என்று நினைக்கும் நிலையாகி விட்டது. ஆனால் ஒரே ஒரு குறிப்பு நினைவிற்குரியது மேடையில் சமூக நாடகங்கள் கூட இலக்கியத்தரம் கருதாமல் வணிக நோக்கில் நடைபோடுகின்றன.

(Not classical but commercial) இது நல்ல வளர்ச்சியாகாது. முழு வளர்ச்சியும் ஆகாது. வரலாற்று நாடகங்கள் தாம் வணிக நோக்கை விட்டு இலக்கிய இலக்கை நோக்கி நடையிடும் தன்மையவை. அடுத்து வரலாற்று நாடகத்தில் 'ஆள் பாதி ஆடைபாதி' என்பதுபோல் உடைபாதி நடிப்புப் பாதி தான். அரசவையில் ஒருவன் மிடுக்குடன் வந்து வாளை உருவி உறையில் தள்ளிடும் வேகமே ஒருவனை அரசனாக்கி விடுகிறது. ஆனால் சமூக நாடகத்தில் ஒழுங்காக நடிக்காவிட்டால் கேலிக் கூத்தாகப் போய்விடும். சிலர் முகத்தை மூடிக் கொண்டு சிரித்தால், வெளியில் பார்ப்பவர்களுக்கு 'அவர்' குலுங்கிக் குலுங்கி அழுவது போல் தோன்றும். அடுத்தது நகைச்சுவை. இது சொற்களின் வீச்சால், இரண்டு பொருள்படப் பேசுவதால், உடம்பு நெளிப்பால் பெரும் அளவு வளர்ந்துள்ளது. சமூக நாடகத்தில் நகைச்சுவை இல்லாவிட்டால் நடக்காது. இன்று மக்கள் கருத்துப் படைப்பு (Serious theme) எதையும் விரும்பிப் பார்க்கமாட்டார்கள். எதையாவது ஒன்றைச் சொல்லிச் சிரிக்கவைத்தால்தான் பார்ப்பார்கள். ஆனால் வரலாற்று நாடகத்தில் நகைச்சுவை பெரும்பாலும் இராது. அப்படியே வந்தாலும் மிகவும் குறைவாகவே இருக்கும். 'மன மாற்றம்' நாடகம் அரங்கேறிய போது சில திரைப்படப் பாடல்களின் தொகுப்பையும் இடையிடையே உள்ள உரையாடலையும் போட்டு முடிக்கொண்டானும் சுமித்திரையும் நகைச்சுவை தோன்ற ஆடம்படி செய்தோம். ஆனால் நூலாகும்போது அவை தரமல்ல வென்று எடுக்கப்பட்டன.

எந்த நாடகத்துக்கும் இல்லாத சிறப்பு வரலாற்று நாடகத்துக்கு உண்டென்றால் அது உரையாடலின் விறு விறுப்புத் தான். வேகமான உரையாடல்களைக் கேட்டு நாடகம் படிப்பவரும் பார்ப்பவரும் அடையும் புல்லரிப்பு இருக்கிறதே அது வரலாற்று நாடகத்தின் ஆணியேர் எனலாம். எடுத்ததற்கெல்லாம் பாட்டு என்ற நிலையை மாற்றி, இனிய, விறு விறுப்பான உரையாடலை அமைத்துத் தந்து சமூக நாடகமாயினும் வரலாற்று நாடகமாயினும் உரையாடலுக்கே முதல்

மதிப்பு என்று ஆக்கிய பெருமை அறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்கு உண்டு. அதிலும் வரலாற்று நாடக விறு விறுப்பு என்றால் அது கலைஞர் கருணாநிதியின் தனிமுத்திரையாகும்.

‘மனோகரன்’ நாடகத்தில் ஒரு காட்சி (பம்மல் எழுதியது) மனோகரன் சங்கிலியால் கட்டப்பட்டு அவைக்குக் கொணரப்பட்டபின் ஒரு கட்டத்தில் பேசுவது.

“புருஷோத்தம ராஜனே ! என்ன யோசிக்கிறீர் ? எடுத்துக் கொள்ளும் உமது வாளை !! மனோஹரனுடைய புய வலியை இன்றே காண்பீர் ! நிராயுதனாயிருக்கும் உம்மைக் கொல்வது நியாயமன்று — எடும் வாளை ! புருஷோத்தமராஜனே ! காத்துக் கொள்ளும் உமது தலையை, சௌரியமிருந்தால் !”

‘மனோகரன்’ திரைப்படத்தில் கலைஞர் எழுதிய உரையாடல் வருமாறு :

“எடுத்துக் கொள் உமது வாளை; தடுத்துக் கொள் உமது சாவை. முடியா விட்டால் ஓடு, புறமுதுகு காட்டி ஓடு; — புறநானூற்றின் பெருமையை மறைக்க வந்த புழுதிக்காற்றே—ஓடு”. இந்த உரையாடல் முந்தியதைவிட விறுவிறுப்பானது என்பதை மறுக்க முடியாது.

பொதுவாக எழுதுவோர், நடிப்பவர், பார்ப்பவர் என்ற மும்முனைச் சந்திப்புத்தான் ஒரு நாடகத்தின் தரத்தையும் சிறப்பையும் கணிப்பதாகும். Author, Actor, Audience என்ற மூன்று ‘A’க்களும் ஒன்றாகச் சுவைத்தால் அதுவே வெற்றி நாடகம். இது பெரும்பாலும் வரலாற்று நாடகத்துக்கே பெரிதும் பொருந்தும்.

வரலாற்று நாடகத்தில் எப்போதும் ஒரு அடிப்படைச் சமூகத் தத்துவம் இருக்கும். அதனை ‘Basic Social Philosophy of the Play’ என்பர்.

சூழ்ச்சிகள் மிகுந்த சுற்றுப்புறம் — எத்தனை சூழ்ச்சிப் புயலுக்கு நடுவிலும் வகைவதுபோல் தோன்றி ஓடியாது நிற்கும் திடமான தலைமை. இது 'மனமாற்றம்' நாடகத்தில் குலோத்துங்கனின் பாத்திரப் படைப்பு.

இதுபோலவே, எத்தனை கால மாற்றம் வரினும் நடைமுறைத் தொல்லைகள் நேரினும் தன்பீடு குன்றாது நிமிர்ந்து நடை போடுபவை வரலாற்று நாடகங்கள்.

இறுதியாக, வரலாற்றைப் பற்றி ஒரு கருத்தைக் குறிப்பிடுவது பொருந்தும். வரலாறு செத்துப்போன செய்திகளின் தொகுப்பு (History is a collection of dead things) என்பர். மூன்றும் குலோத்துங்கனும் வீரபாண்டியனும் மோதிக் கொண்டாலென்ன? யார் மண்டை உடைந்தால் அதில் நமக்காவதென்ன? என்ற மனநிலையோடு கூறப்படுவது மேற்கூறிய கருத்து. History is the correct lesson to the later generation. பின்னால வரூபவர்களுக்கு ஒரு படிப்பிணையைத் தருவதுதான் வரலாறு. சரியாகச் சொன்னால் வாழ்ந்து மறைந்தவர்களின் வரலாற்றைப் படிக்கும் போதுதான் நாம் சரியான பாடம் கற்கிறோம்.

சேரன் செங்குட்டுவனையும் கரிகாலனையும் நெடுஞ்செழியனையும் பற்றிப் படிக்கும்போது நம்மில் ஏற்படுகின்ற பெருமிதம்! அவர்கள் எம் முன்னோர்கள் என்று சொல்லிக் கொள்வதிலே உள்ள பெருமை! சோழன் என் சொந்தக்காரன், பாண்டியன் என் பங்காளி? என்று இன்றுகூட நம்மில் பலர் பேசுவதுண்டு. எந்தப் பாண்டியன்? தங்கள் உறவுக்குள் ஏற்பட்ட சண்டையைச் சாக்கிட்டு ஓடிப்போய் மாலிக்காபூரை அழைத்து வந்து, தன், உறவினனையே உதைக்கச் சொல்லி, இறுதியில் தானும் உதைபட்டானே பாண்டியன்! அந்தப் பாண்டியனா நம் பங்காளி? வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்திய இந்தப் பாண்டியனும் நம் பங்காளிதான். இதுதான் வரலாறு தரும்படிப்பிணை. இராசராச சோழனாகவும் இராசேந்திர சோழனாகவும் நிமிர்ந்து நிற்க விரும்புவோமே தவிர, கி. பி. 2ஆம் நூற்றாண்டுக்குப்பின் 4 நூற்றாண்டு

கள் இருண்ட காலத்தை ஏற்படுத்தித் தங்கள் வரலாற்றிலும் வாழ்விலும் கரியைப் பூசிக் கொண்ட நம் தமிழ் வேந்தர்களைப் போல வாழ விரும்ப மாட்டோம். இந்த உணர்ச்சியைத்தான் வரலாறு தரும்; தர வேண்டும்.

வரலாற்று நாடகங்கள் உடை அமைப்பால், காட்சி அமைப்பால் உரையாடல் மிடுக்கால் நம்மை நேரடியாக ஆட்கொள்ளுகின்றன. வரலாற்று நாடகம் படித்து விட்டு அல்லது பார்த்து விட்டு ஒருவன் தன்னை உணர்ச்சிப் பிழம்பாக்கிக் கொண்டு ஒரு வகையான வேகம் பெற வேண்டும். பெற்றால் தான் அவன் ஒரு வரலாற்று மாந்தன் ஆகமுடியும். பார்க்கின்ற படிக்கின்ற அனைவரையும் இராசராசசோழனின் இராச தந்திரத்தையும், விமலாதித்தனின் விவேகத்தையும் 'மனமாற்ற' நாடக நாயகன் முதற்குலோத்துங்கனின் திடீர்த் திட்டங்களைப் போட்டுத் திரும்பங்களை உண்டாக்கும் திறனையும் கருணாகரனின் வீரப் போக்கையும் கற்றுக்கொள்ள வைப்பவைதான் வரலாற்று நாடகங்கள். விக்கிரமனைப் போலத் தடுமாறக்கூடாது என்பதையும், காலிங்கராயரைப் போலத் தன் விருப்பமே தலையாயது எனும் போக்கைக் கைவிட வேண்டும் என்பதையும் உணர்த்துவதுதான் வரலாற்று நாடகம்.

வாழ்க்கையில் இன்பமும் துன்பமும் கலந்தே நிற்கின்றன. எவரும் இந்த இரண்டிலிருந்தும் விடுபட முடியாது. சிலகால் சிலபேர்க்கு மட்டும், துன்பம் தொடர்ந்து தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும். இன்பம் எட்டியே பார்க்காது. இப்படியும் ஆகிவிட்டால் மனிதன் ஒரேயடியாக இடிந்து போய்விடுவான். அதனால்தான் எந்தப் பொது மனிதனுக்கும் பொருந்தும் ஓர் அறிவுரையை அடிக்கடி கூறி வருகிறோம். “துன்பத்தைக் கண்டு துவண்டு விடவும் கூடாது, இன்பத்தைக் கண்டு ஒரே யடியாகத் துள்ளாட்டம் போட்டு விடவும் கூடாது”. என்பது தான் அது.

பொது மனிதன்தான் இப்படித் துவண்டும் போகிறான்; துள்ளாட்டமும் போடுகிறான். ஆனால் இதே உணர்ச்சிகளைச் சந்திக்கும் மெய் அறிஞன் என்ன செய்கிறான்? இதற்கு அறிஞர் மு. வ. விடை சொல்கிறார்; “மெய் உணர்ந்த

அறிஞர்க்கு இன்பம் துன்பம் என்பவை வாழ்க்கைக் கடலின் இருவகை அலைகள்”.

பொதுவாகக், கடலில் குளிக்க இறங்கும் நாம் என்ன செய்கிறோம்? மெல்லிய அலைகள் வந்து கரையில் மோதிக் கொண்டிருந்தால் தொடர்ந்து குளிக்கிறோம்; மகிழ்ந்து நீந்துகிறோம். அதே வேளையில் பெரும்புயல் போலச் சீறிக் கொண்டு பேரலை ஒன்று கரை நோக்கி வருகிறது என்றால் உடனே விழுந்தடித்துக்கொண்டு ஓடுகிறோம்.

ஆனால், மெய்யுணர்ந்த அறிஞர்கள் வாழ்க்கைக் கடலில் ஏற்படும் இருவகை அலைகளிடையேயும் அமைதியாகக் குளித்து எழுவார்கள். இரண்டுமே அவர்கட்கு அலைகள் தாம். வேறுபாடு காண்பதில்லை. ஆனால் பொது மனிதனுக்கு இரண்டும் வெவ்வேறு நிலைகள்; அரவணக்கும் நிலை ஒன்று; அஞ்ச வைக்கும் நிலை மற்றொன்று.

புலவர்கள் துன்பத்தைத்தான் கலையாக்குகின்றனர். என்றாலும் படிப்பவர்கள் மகிழ்ச்சியே அடைகின்றனர். படிக்கும்போது கண்ணீர் வந்தாலும் அது மகிழ்ச்சிக் கண்ணீராகவே இருக்கிறது. அதனால்தான் துன்பியல் இலக்கியப் பகுதிகளை மீண்டும் மீண்டும் படித்துக் கண்ணீர் விடுவதை, படிப்பவர்கள் விரும்பி மேற்கொள்ளுகின்றனர், உரோமியோ - சூலியத், அனாகலி - சலீம், தேவதாசு - பார்வதி போன்ற காட்சிகளைப் பன்முறை கண்டும் படித்தும், நாம் கண்ணீர் விடவில்லையா? அது இந்த வகைதான்.

இதற்கு மற்றொரு காரணமும் உண்டு. தனக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்திற்காக ஒருவன் விடும் கண்ணீர் தன்னலச்சார்புடையது. அது பிறர் கண்ணில் கண்ணீரை வரவழைப்பதில்லை. ஆனால், புலவர்கள் தமக்காக இல்லாமல், பிறர்க்காகக் கண்ணீர் விடுகிறார்கள். பிறர் கண்ணீர் உருண்டு மண்ணில் விழுந்து ஊறி மறைந்து போகும். ஆனால் புலவர் கண்ணீர் எழுத்து மாலை யாகி இலக்கியப் பேழைக்குள் வைக்கப்பட்டு நுகரப்படும் போதெல்லாம் நுகர்பவர் நெஞ்சை நைந்துருகச் செய்கிறது.

புறத்துறை இலக்கியத்தில் 'கையறு நிலை' என்ற ஒன்றுண்டு. இத்துறைதான் நெஞ்சை உருக்கும் நிகழ்ச்சிகளை நமக்கு எடுத்துச் சொல்லக் காத்திருப்பது.

இத்துறை சார்ந்த பாடல்களில் ஒன்றிரண்டைப் 'புறநானூறு' வாயிலாகக் காணலாம். ஒல்லையூர் கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்தன் மறைவு குறித்துக் குடவாயிற் கீரத்தனார் குறிப்பிடும் செய்தி, சாத்தனது மறைவு நாளன்று நாமும் அங்கே சென்று நின்று கண்ணீர் விட்டதைப் போன்ற ஓர் உணர்ச்சியை உண்டாக்குகின்றது.

'Men may come and men may go;
But I go on for ever'

என்று ஓர் ஆறு கூறுவதாக ஒரு தொடர் உண்டு. மனிதரிடை எத்தனை பிறப்பு, இறப்பு நிகழ்ந்தாலும் ஆறு மட்டும் தொடர்ந்து ஓடிக்கொண்டே இருக்குமாம். இன்று, அணைகளால் தடுக்கப் படுவதாலும், திசைமாறி விடுவதாலும், மண் மேடிட்டுப் போவதாலும் ஆறு கூடப் பல மாற்றங்களை அடைந்து விடுகிறது; 'பொய்யாக் குலக்கொடியான வையை'யின் இன்றைய நிலை இதைத் தெளிவு படுத்தும். ஆனால், மலர்கள் தங்கள் இயற்கைப் போக்கை மாற்றிக் கொள்வன அல்ல; சாத்தன் மாய்ந்த அன்றும் ஒல்லையூரில் முல்லை மலர்கள் வழக்கம்போல் பூத்திருந்தன. இந்தக் காட்சியைக் கண்டதும் புலவர் முல்லை மலர் மீது சினம் கொள்கிறார்! நமக்கும் அப்படித்தான் தோன்றுகின்றது! ஆனால் அந்த மலருக்காக அவர் வருத்தப் படுகிறார் என்பதுதான் உண்மை.

"பூத்துள்ள மலரே! ஒல்லையூர் நாட்டில் நீ பூத்து என்ன பயன்? சாத்தன் மாய்ந்தனன்; அந்தத் துயரம் தாங்க முடியாமல் இனைய வீரர்களும் கண்ணி சூடார்; மகளிரும் மலர் கொய்யார்; பாடினியும் பாணனும் மலர் பறித்து அணியப் போவதில்லை; பின் எதற்காகப் பூக்கிறாய்?"

இப்படிப் புலம்பும் புலவர், சாத்தன் மறைவு நாளில் இருந்த அவல நிலையை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார் ; சாத்தன் மறைவுக்காக நம் உள்ளத்தில் ஒரு வருத்தம் ; பயனின்றி மலர்ந்திருந்த மலருக்காக இரக்கம் — இந்த இரண்டையும் நம்முன் தோற்றுவிக்கிறது இந்தப் பாடல்.

இதுபோல அதிகமான் மறைவு குறித்து ஓளவையும் பாரியின் மறைவு குறித்துக் கபிலரும் சிந்திய கண்ணீர் இன்றும் கலைப்படைப்பாகச் சுடர் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

பாரியின் மறைவால் ஏற்பட்ட பிரிவுத்துயர்; அவனது மகளிரைக் காக்கும் பொறுப்புச் சுமை ஒரு புறம் ; பன்னெடு நாள் வாழ்ந்து பழகிய பறம்பு மலையை விட்டுப் பிரிந்து செல்லப் போகிறோம் என்ற நினைவால் கபிலரது நெஞ்சு கனக்கிறது. நாடு கடத்தப்பட்ட ஒருவன் தாய்நாட்டு மண்ணை விட்டுக் கப்பலில் காலை எடுத்து வைக்கப் போகும்போது ஏற்படும் நெகிழ்ச்சி அவரது பாடல் வரிகளில் நிறைந்து நிற்கிறது.

‘பறம்பே ! இன்று பாரி வீழ்ந்தனன். நான் கையற்ற நிலையினன் ஆனேன். நீர் நிறைந்த கண்ணோடு, என்னிடம் நட்புக் கொண்ட உன்னைத் தொழுது வாழ்த்திப் பிரிகிறேன். கடமை ஒன்று காத்திருப்பதால் பிரிகிறேன் ; பிரிய மனமில்லாமல் பிரிகிறேன்’.

**பாரி மாய்ந்தெனக் கலங்கிக் கையற்று
நீர்வார் கண்ணேம் தொழுது திற்பழிச்சிச்
சேறும் — வாழியோ பெரும் பெயர்ப் பறம்பே !**

இதே நிலையில் அவரது கண்ணீரை மண்ணில் வீழ்த்தாமல் நம் மனத்தில் வீழ்த்தும் பாடல்கள் பல உண்டு.

பாரியோடு பழகிய நண்பர்க்கே இந்த நிலை என்றால் பாரி மகளிர்க்கு எத்தகைய துன்பம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் ? பொதுவாக மணமாவதற்கு முன் ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும்

கனவுகள் பலதோன்றும்; கற்பனைகள் பல பிறக்கும்; அவர்களது கற்பனையைத் தூண்டி விடவும் அது தொடர்பான துயரில் அவர்களைப் பிழிந்து எடுக்கவும் தென்றலும் நிலவும் பெரும் வாய்ப்பைப் பெறுகின்றன. மணமாகத் தக்க நிலையில் உள்ள பாரிமகளிர் தம் தந்தையுடன் செல்வாக்குடன் வாழ்ந்த நாளில் நிலவைச் சந்தித்தவர்கள் தாம்; அவ்வேளையில் அவர்கள் நெஞ்சில் மோதிய எண்ணங்கள் வேறு; அந்த நிலவு இளமை தரும் ஏக்கத்தை உண்டாக்கினாலும் இன்பமான உணர்வையே தந்திருக்கும். ஆனால் பாரி இறந்த பிறகு அவர்கள் அதே நிலவைச் சந்திக்கிறார்கள். விழிகளில் நீர் நிரம்பிட, நினைவுகள் பின்னோக்கிச் செல்ல, நிலவின் சந்திப்பால் ஏற்பட்ட துணுக்குறுநிலை - இன்றும் நம் கண்முன் நிற்கிறது. இந்தத் துயர் யாருக்கும் - நம் பகைவருக்குக் கூட - வரக்கூடாது என்று எண்ணுகின்றது நம் மனம்.

அன்றைய நிலை :

அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் ணிலவில்
எந்தையும் உடையேம்; எங்குள்ளும் பிறர்கொள்ளார்
இன்றைய நிலை :

இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவில்
வென்றெறி முரசின் வேந்தர் எம்
குன்றும் கொண்டார்; யாம் எந்தையும் இலமே !

தங்களை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கிய மூவேந்தரை நினைத்து ஓர் இகழ்ச்சிக் குறிப்பு; நிலவு தரும் நினைவுத் துன்பம் குறித்து ஒரு பெருமூச்சு. இப்படிப்பட்ட கண்ணீர்க் காட்சியல்லவா இது !

நம் நெஞ்சை அள்ளும் சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி அடைந்த துயர்தான் கற்பனைக்கும் அடங்காதது. கணவனைப் பிரிந்திருந்த காலத்தில் அவள் அடைந்த துயர் வெளியார்க்குத் தெரியாதது. அவளால் கட்டுப்படுத்த முடிந்தது. ஆனால் கணவனை இழந்த போது - அதிலும். கணவன் காற்சிலம்பை விற்று விட்டுக் கை நிறையக் காசோடு வருவான்; கடந்த காலத்தை மறந்து விட்டுப் புதுவாழ்வு காணலாம்; பூரிப்பு

எய்தலாம் — என்ற நம்பிக்கையில் இடி விழுந்த பொழுது அவள் அடைந்தது துயர் அன்று; துன்பப் புயல்; வேதனை எரிமலையின் வெடிப்பிலிருந்து புறப்பட்ட அனலின் தாக்குதல்.

**அரைசுறை கோயில் அணியார் ஞெகிழும்
கரையாமல் வாங்கிய கன்வனும் என்றே
குரைகழல் மாக்கள் கொலைகுறித் தனரே**

என்று செய்தி அறிவிக்கப்பட்டபோது கண்ணகி பொங்கி எழுந்தாள்; கணவனைக் கள்வன் என்று குற்றம் சாற்றிக் கொண்டு விட்டனரே என்ற கொதிப்பில் பொங்கி எழுந்தாள்; ஆனால் ஒரே நொடியில் 'தான் கணவனை இழந்தவள்' என்ற நினைவு வந்து தாக்கிவிட்டது. உடனே விழுந்தாள்.

வானத்தில் நிலவு நீந்திக் கொண்டிருக்கிறது. முகிலோ நிலவை விரட்டிப் பிடிக்க முயன்று முயன்று தோற்கிறது, இந்த நிலையில் திருமென ஓர் அதிர்ச்சி. அவ்வளவுதான். முகிலும் நிலவும் அந்த நிலையிலேயே வானத்திலிருந்து பெயர்த்துக் கொண்டு தரையில் வந்து விழுந்தன. எப்படியிருக்கும்...? இதே போலத்தான் கண்ணகியும் விழுந்தாளாம். 'பொழிகதிர்ந்திங்கள் முகிலொடும் சேணிலம் கொண்டென' விழுந்தாள். முகில்போன்ற கூந்தலும் நிலவு போன்ற முகமும் புழுதியில் புரள்கின்ற அவலக் காட்சிதான் இது. அடுத்ததுதான் அவளது அழுகைக் காட்சி. ஏற்கனவே சிவந்த கண்—செவ்வரி படர்ந்த கண்—சினத்தால் சிவக்க அழுகிறாள்—வேந்தனைக் கண்டு தன் வேதனையைக் கொட்ட, கண்ட மக்கள் எல்லாம் கழிவிரக்கம் கொள்ள அவள் கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டே விரைகிறாள். என்றாலும் இவற்றுக்கெல்லாம் தொடக்கமான அந்தக் காட்சியைக் காட்டும்போதுதான் 'களையாத துன்பம் இக் காரிகைக்குக்' காட்டப்படுகிறது என்பதை அறிமுகப்படுத்தும் கலை நுட்பம் தெரிகிறது.

பொங்கி எழுந்தாள் விழுந்தாள் பொழிகதிர்ந்திங்கள் முகிலொடும் சேணிலம் கொண்டெனச் செங்கண் சிலப்ப அழுகாள்

இதே போல, தவஞ்செய்த தவமாம் தையல்-சீதை அசோக வனத்தில் அடைந்த துன்பத்தைப் பல்வேறு வகையில் கம்பர் காட்டுகின்றார்.

**விழுதல் விம்முதல் மெய்யுற ஷெதும்புதல் வெருவல்
எழுதல் ஏங்குதல் இரங்குதல் இராமனை எண்ணித்
தொழுதல் சோருதல் துளங்குதல் கயருமுந் துயிர்த்தல்
அழுதல் அன்றிமற் றயலொன்றஞ் செய்குவ தறியாள்.**

இந்த நான்கு வரிகளில் துன்பத்தின் வகைகளையே படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார்.

‘எதிர்பாராத முத்தம்’ எனும் நூலிலும் பாரதிதாசன் கடைசி நான்கு வரிகளைக் கண்ணீர் வரிகளாகவே காட்டியுள்ளார். வடதிசைச் சென்றிருந்த பொன்முடி திரும்பி வருகின்றான் அவனை எப்படியும் சந்தித்து விடலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு வடதிசை நோக்கிப் பூங்கோதை சென்று கொண்டிருக்கிறான். எதிர் பாராத வகையிலும் அவள் நம்பியபடியும் எதிரெதிரே சந்தித்தனர். மகிழ்ச்சியின் உச்சத்தை நெருங்கும் வேளை, மறைவிலிருந்து அவன் மீது வாள் ஒன்று வீசப்பட்டது. அவன் சாய்ந்தான். இதை மட்டுமின்றி, இனி என்ன நிலை என்பதை யும் சுருக்கமாக உருக்கமாக ஓட விடுகிறார் கவிஞர்.

**சாந்தமுகந் தலைக்கண்டாள் உடலைக் காணாள் !
தலைசுமந்த கையோடு தரையிற் சாய்ந்தாள்
தீந்தமிழர் உயர்வினுக்குச் செத்தாள்! அன்பன்
செத்ததற்குச் செத்தாள் அத் தென்னாட் டன்எம்!**

தமிழுக்காக அவனும், அவனுக்காக அவளும் மடிந்த செய்தி தமிழ் படித்துக் கொண்டிருக்கும் நம்மை ஒருகணம் சுண்டி இழுக்கத்தானே செய்யும் !

‘ஆசியசோதி’யின் கதையும் அதில் கவிமணி காட்டியுள்ள எளிமை நயமும் அறிவோம். ஒரு மகனை அரவு தீண்டிவிடு கிறது. தாய் அளவிட முடியாத துயரம் எய்துகிறாள். இந்தக்

கண்ணீர்க் காட்சியைக் கண்டவர்கள், அவள் கண்ணீரை மாற்ற விரும்பி, 'காட்டில் வாழும் ஒரு முனிவனைக் கண்டு கை தொழுது குறைகளை எடுத்துச் சொன்னால் முடியாத செயலும் முடியும் என்றார்கள். தாய் தேடி அலைந்து அவர்கள் குறிப் பிட்ட புத்தரைப் போய்ப் பார்க்கிறாள். அவள் 'வெண்டுகோள் இதுதான்.

பெற்ற வயிறு துடிக்கு தையா! — ஒரு
பிள்ளையும் வேறெனக் கிளை ஐயா!
உற்ற உறவினர் இல்லைஐயா! — என்மீது
உள்ளம் இரங்கிட வேணுமையா!
வாடும் மலர்ச் செண்டு போல் கிடக்கும் — இந்த
மைந்தன் உயிரெழச் செய்யுமையா!

இதைக் கேட்கும் யாரும் மனமிரங்காமல் இருக்கமாட்டார்கள் அதுமட்டுமின்றி, அவள் தொடர்ந்து புலம்பும்போது, பேச்சு மூச்சிழந்து பிணமாகிக் கிடக்கும் பிள்ளையைக் கண்டு கண்டு குமுறுகிறாள்.

வாய் முத்தம் தாராமல்
மழலையுரை யாடாமல்
சேய்கிடத்தல் கண்டெனக்குச்
சிந்தைதடு மாறுதையா!

தன் மகனின் பிள்ளைச் செயல்களை நினைந்து நினைந்து அந்தத் தாய்க்குக் கண்ணீர் பொங்குகிறது. அந்தக் குழந்தை தாயிடம் ஓடிவந்து,

'பின்னி முடிச்சிடம்மா
பிச்சிப்பூச் சூட்டிடம்மா'

என்று மழலைமொழி பேசுமாம். அந்த மழலையை, குழலினும் யாழினும் இனியதாகக் கேட்டுக் கேட்டு மகிழ்ந்த தாய் இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறாள். அந்த மொழிகளை மீண்டும் கேட்போமா என்று ஏங்குகிறாள். அதுவே அவளது புலம் பவின் கருத்தாகப் பின்னிப் பின்னி வருகிறது.

புத்தர் இயல்பாகவே உயிர்களின் மீது அளவிறந்த இரக்கம் உடையவர். அவரது நெஞ்சமும் தாயின் புலம்பலைக் கேட்டு வேதனைக் கடலாகிறது. நம் கண்களும் கசிகின்றன. அந்த அளவுக்கு அந்தத் தாய் புலம்புகிறாள்.

**‘பின்னி முடிச்சிடம்மா
பிச்சிப்பூச் சூட்டிடம்மா
என்னும் மொழிகள் இனி
எக்காலம் கேட்பனய்யா !**

அவரால் முடிந்திருந்தால் அந்தக் குழந்தையை உயிர்ப்பித்து அவள் ஏங்கிய மொழியினை ஒரு நொடியில் மீண்டும் கேட்க வைத்திருப்பார். ஆனால் ... ? இதன் பின்புதான் புத்தர் அவளுக்கு உலகியல் உண்மையை உணர்த்துகிறார்.

**‘ அங்கமெலாம் வாயாக அழுதிட்டாலும்
அகனெழுந்து நின்றுயரம் அகற்றலுண்டோ ?**

என்று தெளிவு படுத்துகிறார். குழந்தை இறந்தமையால் தாய் படும் வேதனையை விட அவளது நம்பிக்கை தவிடுபொடியாகிற தன்மைதான் நம்மைப் பெரிதும் உலுக்கி விடுகிறது.

இப்படி, காட்சிகளின் வாயிலாக நேரில் கண்ட துன்பங்களுக்கும், கற்பனையில் கண்ட துயரையும் புலவர்கள் காப்பியமாக்கி நம்கண்முன் நிறுத்திவிட்டுப் போயிருக்கின்றனர். கவிமணி தாயோடு சேர்ந்து தானும் புலம்புகிறார்; புத்தரோடு சேர்ந்து தானும் தத்துவம் பேசுகிறார்.

இந்தத் தத்துவத்தை மனதில் வைத்துத் தானே என்னவோ கவிமணி உமர்கய்யாம் பாடல்களை மொழி பெயர்த்தார். காசையில் எழுந்தவுடன் நாம் காலைக் கட்டிக்கொண்டு தலையைப் பிடித்துக் கொண்டு ‘ஓ’வென்று அழவேண்டும். வேறு யாருக்காகவும் இல்லை. நமக்காக நாமே அழவேண்டும். நேற்றிலிருந்து இன்று வரை 24 மணி நேரம் நம் வாழ்வு செத்துப்போய் விட்டது என்பதை நினைத்து அழுதோம்

என்றால் அதுதான் முறையானது; அதுதான் நாம் வாழ்வைப் புரிந்து கொண்டோம் என்பதைக் காட்டும்.

நாளும் நாம் சாகின்றோமால்
நமக்கு நாம் அழாததென்னே?

‘Every second is a step towards our graveyard’

என்ற தொடர் இந்த உண்மையைத் தானே உணர்த்துகின்றது!

இந்தச் சாயலில்தான் உமர்க்ய்யாம் தத்துவங்கள் அமையும். நாம் ஓர் அலுவலகத்தில் வேலை பார்ப்போம். துணைவர்கள் மாறுவார்கள். மேலதிகாரிகள் மாறுவார்கள். ஒருநாள் நாமும் மாற்றப்படுவோம். இப்படியே மாறி மாறி ஒருநாள் ஓய்வு பெறுவோம். ஓய்வு பெற்ற பின்பு நினைத்துப் பார்ப்போம். ஆகா! நாம் எத்தனை தடவை மகிழ்ந்து பேசிப் பொழுது போக்கியுள்ளோம். எத்தனை விருந்துகள்; எத்தனை வகையான உணவு வகைகள்! இப்போது நாம் வந்து விட்டோம். இனி, அடுத்திருப்பவர்கள் வேடிக்கை பேசுவார்கள். விருந்தாக்கித் தின்பார்கள். இதுதான் வாழ்வா ... ?

இருந்து சென்ற முன்னோரின்
இடத்தி லெல்லாம் யாம்இன்று
விருந்து செய்து வாழ்கின்றோம்;
விகடம் சொல்லி மகிழ்கின்றோம்;
இருந்த இடம்விட்டு யாமும்இனி
எழுந்து சென்றால் இங்கிருந்து
விருந்து செய்வார் யார்யாரோ?
விகடம் சொல்வார் யார்யாரோ?

இப்படிச் சொல்லும்போது நம் கண்களின் ஓரத்தில் ஏதோ கசிவது போல இருக்கிறது அலுவலகத்திலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பிறகு மட்டும்தானா இந்த நினைவு? உலக வாழ்விலிருந்து ஓய்வு பெறும் போதும் இதுதானே நினைவு?

இன்னலிலேதமிழ் நாட்டினி லேஉள்ள
என்றமிழ் மக்கள் துயின்றிருந்தார்
அன்னதோர் காட்சி இரக்கம்உண் டாக்கினள்
ஆவியில் வந்து கலந்ததுவே !

என நாட்டு நலிவெண்ணிப் பாரதிதாசன் கண்ணீர் சிந்து
கின்றார்.

‘பஞ்சமோ பஞ்சம் என்றே — தினம்

பரிதவித்தே உயிர் தடிதுடித்தே

துஞ்சி மடிகின் ருரே — இவர்

துயர்களைத் தீர்க்க ஓர் வழியுமில்லை அந்தோ’ என்று
பாரதியும் கண்ணீர் வடிக்கின்றார்

நாட்டு நலம் நாடுவோர் அனைவரும் இப்படித்தான்
கண்ணீர் சிந்துவார்கள். கவிஞர்கள் கண்ணீர் சிந்தத்தான்
முடியும் கண்ணீர் சிந்துவதை விட்டுக் களிப்பெய்திப்
பாடுமாறு, மக்களின் கண்ணீரைத் துடைக்க வேண்டியது
ஆள்வோரின் கடமை. ஆள்வோர் நினைத்தால் மக்களின்
கண்ணீரைத் துடைக்கலாம். கவிஞர்களும் மக்களுக்காகப்
புலம்புவதை விட்டு மாபெரும் காப்பியங்களைப் படைக்கலாம்.
ஆனால் சில நேரம் மக்கள் படும் வேதனையையே மேலும்
மிகுதிப்படுத்தி அவர்களை அல்லற்படவைத்து அழுது புலம்பவும்
வைத்து விடுகின்றனர் ஆள்வோர். அப்படிப்பட்ட நேரத்தில்
தான் மக்களின் கண்ணீர் படையாக மாறிக் கொடுங்கோலர்
களைச் சாய்த்து விடுகிறது; அவர்களது செல்வத்தைத் தேய்த்து
விடுகிறது; அதனை வள்ளுவர்,

அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுதகண் ணீரன்றே

செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை’ என்று மொழிகின்றார்.

துன்பத்தில் மட்டும் கண்ணீர் வருவதில்லை; இன்பத்திலும்வரும்.
இது இயற்கை. வள்ளுவர் இன்பக் கண்ணீரைப் பலவிடத்தும்
சுட்டுகின்றார். தலைவன் வீட்டைவிட்டு வெளியே புறப்படு
கிறான் போகும்போது, தலைவி அவனைப் பார்த்து மாலையில்

திரும்பும்போது தனக்குப் பூ வாங்கி வருமாறு சொல்லி அனுப்புகிறார். அவன் அவள்மீது அளவற்ற அன்புடையவன். எனவே ஆர்வத்தோடு தலையாட்டிவிட்டு விடைபெறுகிறார்.

மாலையாயிற்று; அவள் தலைவனது வரவெதிர் பார்த்து வாயிலில் நிற்கிறாள்; வழிமேல் விழிவைத்து நின்றவளுக்கு தெருக்கோடியில் அவன் உருவம் தெரிந்ததும் உள்ளம் துள்ளுகிறது. அவன் வீட்டுக்குள் நுழைகிறான், அவள் ஆர்வத்தோடு அவன் கையைப் பார்க்கிறாள்; ஒரு நொடிதான்: அவன் வெறுங்கையோடு இருப்பது கண்டு அவள் மனம் துணுக்குறுகிறது, முகம் வாடி விடுகிறது. வழக்கமான வரவேற்பு மறைந்து விட்டது, இதுவரை 'பூ' வை மறந்திருந்த தலைவனுக்குத் தன் தவறு புரிந்து விட்டது! இனி பூவையின் ஊடலைத் தணிக்க வேண்டிய பொறுப்பு அவனுக்கு நேர்ந்து விட்டதை உணர்ந்தான்.

ஒரு நாடகம் தொடங்குகிறது! அவளை எப்படியாவது பேசவைத்து விட்டால் ஊடல் தீர்ந்து விடும் என்று நினைக்கிறான்.

•நெடுநேரம் வெளியே அலைந்தேனா! வயிறு பசிக்கிறது. சோறு போடு...'

அவள் விடையேதும் பேசவில்லை. கொஞ்ச நேரத்தில் சாப்பாட்டுத் தட்டு கழுவப்பட்டு அவன் முன்னால் வைக்கப்படுகிறது. சோறு, கறி, குழம்பு வகைகள் பரிமாறப்படுகின்றன. அவனுக்கோ மகிழ்ச்சியாகச் சாப்பிட முடியவில்லை. தலைவி, தன்னுடன் ஏற்பட்ட வருத்தத்தில் பேசாமல் இருப்பதை நினைக்கிறான். சோறு, தொண்டையில் இறங்கவில்லை. திணறித் திணறி உட்செல்லுகிறது. அவனுக்கொரு சிந்தனை பிறக்கிறது. சாப்பாட்டுக்கிடையில் தும்மல் எழுந்தால் உடனே தலைவி அவன் தலையில் செல்லமாக இரண்டு தட்டுத்தட்டி 'நூறு' 'நூறு' என்று வாழ்த்துவது மரபு. அதில் இன்னொரு மரபும் உண்டு. அது அவனுக்கு மறந்து விட்டாலும் ஒன்று மட்டும் நினைவில் நின்றது. உடனே பொய்யாக ஒரு தும்மல் போட்டான். அவன்

எதிர்பார்த்தபடியே அவள் வாழ்த்தினாள். அவனுக்கு வெற்றிப் புன்னகை விளைந்தது. ஒரு நொடியில் திருப்பமும் விளைந்தது. அவள் அழத் தொடங்கி விட்டாள். அவனுக்கு விளங்கவில்லை. 'ஏன் அழுகிறாய்?' என்றான். அவள் விளக்கினாள்; "தும்மல் வருவதென்றால் மிக நெருக்கமான யாராவது ஒருவர் உங்களை நினைத்திருக்க வேண்டும். நானே, ஊடல் காரணமாக உங்களை நினைக்கவில்லை; அப்படியானால் உங்களால் காதலிக்கப்பட்ட மகளிருள் யாரோ ஒருத்தி நினைத்ததனால்தான் இப்படித் தும்மியிருக்கிறீர்கள்!"

அவனுக்குப் பெரிய துன்பமாகப் போய்விட்டது. இதென்னடா, புதுவேதனையாக இருக்கிறதே என்று நினைத்தான்.

வழுத்தினாள் தும்மினேன் ஆக அழித்தழுதான் யாருள்ளித் தும்மினர் என்று.

இந்த நினைவுடனேயே தொடர்ந்து சாப்பிட முயன்றான், உணவு ஒருபுறமும் நினைவு மறுபுறமுமாக அவளை இழுத்ததால் எதிர்பாராத வகையில் உண்மையான தும்மல் வரத் தொடங்கியது. அவன் எச்சரிக்கையானான். தும்மினால் அவன் ஐயத்தோடு எழுப்பிய வினா உண்மையாகி விடும், எனவே தும்மலை எப்படியும் அடக்கிவிடுவது என்று தீர்மானித்தான். அடக்க முயன்றான்; பெரும் பாட்டுக்குப் பின் அதுவும் அடங்கியது; ஆனால், அவள் அதைக் கவனித்து விட்டாள். அவன் தும்மலை அடக்க முயல்கிறான் என்பது தெரிந்து கொஞ்சம் விசும்பல் ஒலியோடு கூட அழத் தொடங்கினாள். அவன் பதறிப் போய்க் காரணம் கேட்டான். அவள் சொன்னாள்: "உம்மால் காதலிக்கப்பட்ட பெண் உம்மை நினைக்கிறாள். அதனால் தும்மல் வருகிறது. அதை என்னிடம் மறைக்கப் பார்க்கிறீர்களே!" என்றாள்.

தும்முச் செறுப்ப அழுதான் நுமருள்ளல் எம்மை மறைத்தீரே என்று.

அவனுக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை. இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு நிலை இதுதான் போலும். தும்மினாலும் குற்றம்; தும்மலை

அடக்கினாலும் குற்றம். இனி என்ன செய்வது? அவளைப் பலவாறு தேற்றத் தொடங்கினான். அவளும் ஒருவாறு ஆறுதல் அடைந்து, ஊடலை மாற்றிக் கொள்ள முயன்றாள். அவள் தன் ஆறுதல் பேச்சின் முடிவில் ஒரு போடு போட்டாள்.

‘இங்கே பார்! உன்பால் நான் அளவற்ற அன்பு வைத்திருக்கிறேன், உன்னை எந்த வகையிலும் பிரியேன். இப்பிறப்பில் நாம் ஒரு போதும் பிரியமாட்டோம்’ என்றாள். அவனுக்குத் தெளிவான நம்பிக்கை இருந்தது, அவள் ஏற்று மகிழ்வாள், தன்மீது கொண்ட சினம் தணியும் என்று. ஆனால் மறுபடியும் ஒரு சிக்கல், அவனுக்கு விளங்காத, அவனையே திக்குமுக்காடச் செய்த சிக்கல். அவள் கண் நிறையக் கண்ணீரைப் பெருக்கி விட்டாள். அவன் துடியாய்த் துடித்தான். செய்வதறியாது தடுமாறினான். அவள் முணுமுணுத்தாள்: இந்தப் பிறவியில் என்னைப் பிரிய மாட்டேன் என்றால் அடுத்த பிறவியில் என்னைப் பிரியவும், தங்கட்குப் பிடித்த வேறொரு பெண்ணை மணந்து கொள்ளவும் நினைத்திருக்கிறீர்களா?’

அவன் புகைந்தான்; அவள் வெந்து கொண்டிருந்தாள்

‘இம்மைப் பிறப்பிற் பிரியலம் என்றேனா
கண்ணிறை நீர்கொண் டனன்’

வள்ளுவர் புலவி நுணுக்கத்தை இவ்வாறு காட்டுகிறார். இது, படிக்கப் படிக்க இன்பமாக இருந்தாலும் தலைவியின் அன்பினைப் புலப்படுத்துவதாக இருந்தாலும் அதற்குக் கருவியாக இயங்குவது கண்ணீர் தான் என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் இஃது இன்பக் கண்ணீர். உலகில் காதலர்கள் உலவும் வரை நிலவக் கூடிய மாருத கண்ணீர்.

இப்படிப் பல்வேறு கோணங்களில் இலக்கியங்கள் காட்டும் கண்ணீர்க் காட்சிகளோடு அண்மைக் காலக் கவிஞர் ஒருவர்

காட்டும் காட்சியையும் பார்ப்போம். அவரது கற்பனை இப்படி விரிகிறது.

ஓடிவரும் குளிரருவி மலையின் கண்ணீர்;

ஒளிந்திருக்கும் நறுஞ்சுவைத்தேன் மலரின் கண்ணீர்;
பாடிவரும் தென்றலதும் கோடைப் பன்னீர்;

பருகுதற்காம் பாலும்ஓர் பசுவின் கண்ணீர்;
நாடிவரும் துன்பம்நம் நடத்தைக் கண்ணீர்;

நாமீழ்ந்த காதலெல்லாம் மாறாக் கண்ணீர்;
தேடிவரும் பகையெல்லாம் வாழ்வின் கண்ணீர்;

தேவனவன் படைப்பினிலே இறப்பே கண்ணீர்.

நம்மிடம் துன்பங்கள் சேரும்போது மனம்விட்டு அழுது விடவேண்டும். நாம் விடுகின்ற கண்ணீர் நம் மனமாசுகளைக் கரைத்துக் கொண்டு ஓட்டும். அன்பர்கள் மீது நாம் காட்டும் அன்பு கூட நம் கண்ணீரால் வெளிப்படட்டும். நாம் இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற இந்த நிலையை உருவாக்கிய பெரிய வர்களுக்காக, நமக்காகத் தூக்குக்கயிற்றில் தொங்கிய நல்லோர்க்காக - சிறை வாழ்வும், தடியடியும் பெற்று நலிந்தோர்க்காக நாம் ஒரு துளிக் கண்ணீர் சிந்துவோமானால் அது இந்த நாட்டுக்குடிமகனாக நம்மை அடையாளம் காட்டி நம்மை உயர்த்தும்.

இந்தியாவில்தான் சிவபெருமான் கூட அம்மையப்பனாகக் காட்சியளிக்கிறார். அந்த அளவுக்கு, தன்னையும் பெண்ணையும் ஒருங்கிணைத்து வாழும் மனநிலை ஆண்களுக்கிருப்பதாக ஒரு தெளிவான பண்பாடு இங்குத் திகழ்கிறது.

திரு. வி. க. 'பெண்ணின் பெருமையைப் பேசியவர். பெண்மை, தாய்மையாகி 'இறைமையாக' முதிர்ச்சி பெறுவதாகக் கூறியவர்.

'உலகம் பெண் ஆண் என்னும் இருபாலாலும் ஆக்கப் பட்டிருக்கிறது. இரண்டும் சேர்ந்த ஒன்றே உலகம் என்பது. இரண்டும் ஒன்றி இயங்கினாலன்றி உலகம் நல்வழியில் நடைபெறாது.

பெண் தாயாகலான், பெண்ணலன் பெரிதும் ஒம்பப் பெறல் வேண்டும். பெண்ணலன் ஒம்பப்படாத இடத்தில் வேறு

எவ்வித நலனும் நிலவல் அரிது. ஒரு நாட்டு நலன் அந் நாட்டுப் பெண் மக்கள் நிலையைப் பொறுத்தே நிற்கும்.”¹

இந்நாட்டுப் பெண்களின் இன்றைய நிலையைப் புரிந்து கொண்டால் நாடு எவ்வளவு நலிந்து போயிருக்கிறது என்பதைக் கண்டு விடலாம். பாரதிக்கும் இந்த நிலை தெரியும். என்றாலும் புதுமைப் பெண்ணைப் படைத்துக் காட்டி ஒரு ‘கற்பனை’ மகிழ்ச்சியை — சமநிலையை வரவழைக்கிறான்.

‘பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடுவோமடா
பெண்மை வெல்கென்று கூத்திடுவோமடா’
‘நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்
நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெறிகளும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவதில்லையாம்’

என்று பெண்களின் எக்களிப்பான ஏற்றத்தைக் காட்டுகிறான் பாரதி.

அதுமட்டுமின்றி ‘இந்த நாட்டில் எவரும் எந்தப் பெண்ணுக்கும் தீங்கு செய்து விட முடியாது, அப்படிச் செய்தால்...’ என்று உறுமுகிறான்.

‘மாதர் தம்மை இழிவு செய்யும்
மடமையைக் கொளுத்துவோம்’ என்கிறான்.

பெண்ணடிமை நீங்க வேண்டுமென்று உணர்ச்சி ததும்ப உரைத்த பாரதியின் வழியிலேயே அவர் மாணவர் பாரதி தாசனும்

‘பெண்ணடிமை தீருமட்டும் பேசுந் திருநாட்டில்
மண்ணடிமை தீர்ந்து வருதல் முயற்கொம்பே’

‘ஊமை என்று பெண்ணை உரைக்கும்ட்டும்

உள்ளடங்கும்

ஆமை நிலைமைதான் ஆடவர்க்கும் உண்டு,’

என்று பெண்ணுரிமைக்காக முழங்குகிறான்.

¹ திரு. வி. க. — பெண்ணின் பெருமை — முன்னுரை

அதனாலேயே அத்தகைய சம உரிமை நிலவும் ஒரு 'குடும்ப விளக்கைப்' படைத்துக் காட்டுகிறான்.

தந்தை பெரியார் அவர்கள் பெண்கள், இழந்த உரிமையைப் பெற்றாக வேண்டும் என்று போர்க்குரல் எழுப்பினார். 'பெண் ஏன் அடிமையானாள்?' என்ற உண்மையை விளக்கினார். பெண்கள் ஆண்கள் கழுத்தில் தாவி கட்ட வேண்டும் எனும் அளவுக்குப் புரட்சிமயமான மாறுதல்களைத் தோற்று வித்தார்.

ஒரு வகையில் பாரதி கனவு நனவாகி விட்டது.

'பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும் பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்'

என்ற சூளுரையைச் செயற்படுத்த இன்று இந்திய ஆட்சியே 'அன்னை'யின் கையில் இருக்கிறது. தலைமை யமைச்சர் இந்திராகாந்தி அவர்கள் நாட்டு நலன் கருதி நல்லெண்ணத் துடன் கொண்டு வந்ததுதான் "இருபது வகைத் திட்டம்"; அதற்கும் மேல் வந்த ஒரு திட்டம் தான் 'வரதட்சணைக் கொடுமை ஒழிப்பு'. இந்த வரதட்சணைக் கொடுமை, முன்னே குறிப்பிட்ட பெரியவர்களின் கோட்பாடுகளுக்குக் குழிபறித்து, முழக்கங்களின் மென்னியை முறித்து மேலோங்கி நின்று பல பெண் மக்களின் நல்வாழ்வை விழுங்கி ஏப்பமிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது; இது பற்றிச் சிந்தித்துத் தெளிவு காணத் தூண்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

'வரதட்சணை' நிலை அன்றும் இன்றும்

'வரன்' என்றால் மணமகன் என்றும் 'வரதட்சணை' என்றால் மணமகனுக்குத் தரப்படும் விலை என்றும் இன்று கருதுகிறோம். நடை முறையை வைத்து நாம் எடுத்துக் கொண்ட பொருள் இது. பழைய செய்தி ஒன்றை அறியும் போது வரதட்சணை அன்று செய்த கொடுமை வேறு வகையாக இருந்திருக்கிறது. ஆம்! வரதட்சணைக் கொடுமையால்

பெரிதும் அல்லலுக்கு ஆட்பட்டு ஆற்றாது அரற்றியவர் அனைவரும் ஆண்கள் தான் என்கிறது ஒரு செய்தி.

கி. பி. 1426 வாக்கில் பெண் வீட்டார், மாப்பிள்ளை வீட்டாரிடமிருந்து பொன்னை வரதட்சணையாகப் பெற்று மணம் செய்து வந்தனர். பிள்ளை வீட்டார் பலர் தடுமாறினார்கள். விசயநகர மன்னரான இரண்டாம் தேவராயரிடம் முறையிட்டார்கள். அற நூலறி புலவர் பலர் கூடி அலசி வரதட்சணை வாங்குவது அறத்திற்குப் புறம்பு என முடிவு கட்டினார்கள். அரசனும் அதனையே ஆணையாக்கிக் கல் வெட்டிலும் பொறித்து வைத்தான். 27—2—1426 முதல் இது நடைமுறைக்கு வந்தது;²

இந்த ஆணைப்படி பெண் வீட்டார் பொன் வாங்குவதும், பிள்ளை வீட்டார் பொன் கொடுப்பதும் தடை செய்யப்பட்டன; மீறினால் தண்டனையும் வழங்கப்பட்டது. இந்தச் சட்டம் அருமையாகச் செயற்பட்டதின் விளைவாகப் பெண் வீட்டார் பிள்ளை வீட்டாரைக் கசக்கிப் பிழிவது அறவே நின்று விட்டது என்பதை எண்ணும் போது அளவற்ற மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது.

ஆனால் ... கதை தலைகீழாக வல்லவா மாறிவிட்டது? பிள்ளை வீட்டார் இன்று பெண் வீட்டாரைப் படுத்தும் பாடு சொல்லுந்தரமன்று. நிலைமையை மனதிற் கொண்டுதான் 'அஞ்சாறு பெண் பிறந்தால் அரசனும் ஆண்டியடா' என்ற மெய்யறிவுச் சிந்தனை பழமொழியானது போலும்!

ஒரு காலத்தில் தாங்கள் பட்ட துன்பங்களை மனதிற் கொண்டு "பழிக்குப்பழி" வாங்குவதற்காகத்தான் இன்று பிள்ளை வீட்டார் பெண்வீட்டாரைக் கொடுமைப் படுத்துகிறார்கள் என்ற நினைக்கத் தோன்றுகிறது. ஒர் இனம் மற்றோர் இனத்தை - அதுவும் தம் வாழ்வோடு ஒன்றியிருந்து உலகத்தை

² விரிஞ்சி புரம் சுவெட்டு (40/1897) South Indian Inscriptions தொகுதி 1 பக். 84.

நடைபெறச் செய்யும் இனத்தைப் 'பழிவாங்குவது' எவ்வளவு பெரிய இழிவு!

இந்த வரதட்சணைக் கொடுமை இந்தியாவில் - அதிலும் தென்னகத்தில் குறிப்பிட்ட நான்கைந்து குலத்தாரிடையேதான் மிகப்பெரிய அளவில் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருக்கிறது. எல்லாக் குலத்திலும் இடுப்பொடிந்துகிடக்கும் ஏழைகள் உண்டு.

என்றாலும், இந்த நான்கைந்து குலத்தினரும் தங்கள் குல இளம் பெண்களின் வாழ்வைச் சூறையாடுகின்றனர். குருதியைச் சுண்ட வைக்கின்றனர். பெண்களோ வாழ்ந்தாக வேண்டுமே என்ற 'வறட்டு நிலையில்' நாளைத் தள்ளிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இது எத்தகைய உச்சக் கொடுமைக்குக் கொண்டு போயிருக்கிறது என்பதை உணர்த்த ஒரு நிகழ்ச்சியையாவது சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். 1964 இல் ஆறாம் படிவம் படித்த பெண் - அழகிய பெண் தான் - இன்று ஒரு மேல்நிலைப் பள்ளியில் முதுநிலை ஆசிரியை (Sec-Grade)யாகப் பணியாற்றுகிறார். இன்று வரை அவர்க்குத் திருமணமாகவில்லை. அவர் சார்ந்த சமூகத்தினரோ நகையிலும் தொகையிலும்தான் தங்கள் வாழ்வே அடங்கியிருப்பதாகக் கருதுபவர்கள். அந்தப் பெண் கைநிறையச் சம்பளம் வாங்கியும் 50 பவுனுக்கு மேல் நகை போட்டுக் கொள்ள முடியாத நிலையில் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கிறார். வாழ வேண்டிய காலமும் பெரும் பகுதி ஓடி விட்டது. தன் பள்ளியில் பணியாற்றும் இந்தப் பெண்ணின் அவலத்தைத் தீர்க்கவும் முடியாத, சிந்திக்கவும் நேரமில்லாத தாளாளப் பெரியவர் நகரத்தில் உள்ள சுழற்கழகங்கள், அரிமா சங்கங்களில் சுழன்று சுழன்று பணியாற்றுபவர் ஓடி ஓடித் தொண்டாற்ற ஒவ்வொரு இடமாகத் தேர்ந்தெடுக்கும் இத்தகைய முற்போக்குக் கழகத்தார் தங்கள் உடன் இருப்போரையாவது உற்று நோக்கிட வேண்டாவா?

இந்தக் கொடுமைகளைத் தாங்கமுடியாமல் அந்தக் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் தன் மகளை வேறு ஒரு குலப் பையனுக்கு

மணமுடித்துக் கொடுத்து விட்டுப் பின் வருமாறு அறிக்கை விட்டார்.

‘என்பெண்ணை என் குலத்திலேயே மணம் செய்து கொடுத்து விட எவ்வளவோ முயன்றேன் நம் குலப் பெரியவர் சகை நாடினேன் ; காலில் விழுந்து கெஞ்சினேன். கழுத்து நிறைய நகையும், கைநிறையத் தொகையும் இல்லாமல் பேச வேண்டாம் என்று அனைவரும் தள்ளி விட்டார்கள். இதில் படித்தவர்கள் படிக்காதவர்கள் என்ற வேறுபாடு கிடையாது ; பத்தாம் வகுப்புக் கூடப் படிக்காத பஞ்சப்பயல் கூடப் பத்தாயிரம் தொகையும் நூறு பவுன் நகையும் கேட்கிறான்.

என் மகளை வேறு ஒரு சாதிப் பையனுக்கு மணமுடித்து விட்டேன், என் மகளுக்கு வாழ்வு கிடைத்து விட்டது. இது தவறு என்று எவராவது கருதுவார் என்றால் இதற்கு இந்த வெறிபிடித்த சமூகம்தான் காரணமே தவிர நான் பொறுப்பல்ல’

இந்த அறிக்கை உருக்கமாக இருப்பது மட்டுமின்றி வரதட்சணைக் கொடுமையை வளமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது என்பதுடன் ‘புரட்சியின் பொறி’ இப்படித்தான் இருக்கும் என்ற முன்னறிவிப்பும் இதில் அடங்கியுள்ளது.

‘மக்கட் பேறு’ என்று தலைப்பிட்டு, சம உரிமை படைத்த ஆணையும் பெண்ணையும் பெறக் கூறிய வள்ளுவனின் கருத்தையேமாற்றிப் பெண்ணைப் பெறுவது தீவினையாகக் கருதிப் ‘புதல்வரைப் பெறுதல்’ என்று தலைப்பிட்டு உரை யெழுதிய பரிமேலழகரின் மண்டையில் அப்போதே ஓங்கி அடித்திருந்தால் இந்தக் கொடுமை இவ்வளவு வளர்ந்திருக்காது. இது வளர்ந்ததால் பெண்ணைப் பெற்றவர்கள் பெரிதும் கவலைப் படுகின்ற காலமாக இது இருக்கிறது. பெண்ணைப் பெற்றவன் மடியில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டிருப்பதாக உணர்கிறான். பெற்ற பெண்ணை எப்படியாவது ‘தள்ளி விட வேண்டும்’ என்று நினைக்கிறான். அவளை எப்படிக்க

‘கரையேற்றுவது’ என்று கலங்குகிறான். பெண்ணைப் பெற்றவனுக்கு மட்டும் ஏன் இந்த அவலநிலை?

இவற்றை எல்லாம் பார்க்கும்போது ஆண்கள்தான் இந்தக் கொடுமையைப் புரிகிறார்கள்; பெண்கள் அனைவரும் பெருமூச்சு விடுகிறார்கள் என்று நினைக்கத் தோன்றும். ஆனால் அதுவும் இல்லை. கொடுமை புரிவதே தொழிலாகக்கொண்ட ஆண் இனத்தைச் சேர்ந்த ‘மாமனார்’ தன் மருமகள் எவ்வளவு கொண்டு வருவாள் என்று எதிர்பார்ப்பது ‘இயல்பாக’ வைத்துக் கொள்வோம். தனக்கு மணமாகும்போது தான் போட்டு வந்த நகை, கொண்டுவந்த தொகை இவற்றைச் சேர்ப்பதற்குள் தன் தந்தையும் தாயும் பட்ட துயரம், மணமுடித்த பிறகும் தன் பெற்றோர் துய்த்து வரும் கடன் சுமைத்துயரம் ஆகிய இவற்றை நன்கறிந்திருந்தும் ஒரு பெண் ‘மாமியாரானதும்’ தன் பழைய நிலையை மறந்துவிட்டுத் தன் மருமகளை வாட்டி வதைக்க முற்படுவதைக் காணும்போதுதான் நம் கண்களையே நம்பமுடியவில்லை.

தான் கொடுமைப்படுத்தப்படுவதை ஏற்காது விடுதலை வேண்டும் ஒருவன் பிறரைக் கொடுமைப்படுத்த முற்படும் அடாவடித் தனமாகவல்லவா இது தோன்றுகிறது!

மாமனார் கூடத் தொகையில் தான் அழுந்தி நிற்பார்; மாமியாரோ ‘நகையில்’ ‘சீர்தெனத்திகளில்’, ‘பாத்திரம் பண்டங்களில்’ உயிரையே வைத்து ஒவ்வொன்றாகக் கணக்கெடுக்கத் தொடங்குகிறார். அதிலும் மருமகளைப் பார்க்கும்போது கல்வி, குடும்பப் பாங்கு பணிவு முதலியன உள்ளனவா என்று பார்க்காமல் சந்தை மாட்டைப் பல்லைப் பிடித்துப் பார்ப்பதுபோல கிண்டிக் கிழங்கெடுத்து விடுகிறான். தன் மாமியாரால் தனக்கு ஏற்பட்ட கொடுமைகளையெல்லாம் மனதில் வைத்து அவர் மீதுள்ள சினத்தையும் வெறுப்பையும் தன் மருமகனிடம் காட்டித் தீர்த்துக்கொள்ள நினைக்கும் வஞ்ச உள்ளம்—பழி வாங்கும் உணர்வு பல மாமியார்களிடத்தில் உள்ளது.

இவர்களையெல்லாம் பார்த்துவிட்டு

‘பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள்?’ எனும் திருக்குறளை ஏறிட்டுப் பார்க்கவே வெட்கமாக இருக்கிறது.

அதிலும் சில மாமியார்கள் தனியாட்சி நடத்துவதில்லை. வீட்டுக்கு வந்த மருமகளை விரட்டுவதிலும், மிரட்டுவதிலும் தன் மகனையும் துணைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளும் கொடுமை இருக்கிறதே அதை என்னென்பது ?

தன் கணவனும், மாமியாரும் சேர்ந்து செய்த‘வரதட்சணைக் கொடுமை’ தாங்காமல் சில நாட்களுக்குமுன் சென்னையில் மூன்றாவது மாடியிலிருந்து குதித்துத் தற்கொலை செய்துகொண்டாளே ஒரு பெண் அதை நினைத்துப் பார்க்கவேண்டும். உடன் பாட்டின்படி உரிய தொகை வந்து சேராவிட்டால் கொலையும் நடக்கிறது சில இடங்களில் .....

சமூகசீர்திருத்திகளே ;

இத்தக் கொலைகளும் தற்கொலைகளும் இன்னும் எத்தனை காலம் நீடிக்கும் ?

இந்தக் கொடுமைகள் சில சமூகங்களில் மட்டுமே நிகழ்கின்றன, அவையும் குறைந்தும் மறைந்தும் ஆகவேண்டும் என்று நாம் விரும்பி முயலும்போது மறுபுறம் புது வளர்ச்சி தோன்றி வருகிறது. இதுவரை வரதட்சணைப் பழக்கமே இல்லாத சில சமூகப் பெரியவர்கள் (?) இப்போது புதிதாக இதைப் பழகி வருகின்றனர், அதிலும் பெரிய பதவியில் அமர்ந்திருக்கும் சில வெற்று வேட்டுக்கள், படித்துப் பட்டம் பெற்றுவிட்டோம் என்று பூரிக்கும் சிலர், புதிய பணக்காரர் ஆகிவிட்ட சில புள்ளிகள் தத்தம் குலத்திலே முன்பு இல்லாதிருந்தும் கூட ‘உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல்’ என்ற பெயரில் அழகல் சிந்தனை மேற்கொண்டு வரதட்சணை வாங்குவதில் முனைந்துள்ளனர்.

கொடுத்துக் கொடுத்துக் குற்றுயிராகும் நிலைக்கு எவரும் விதிவிலக்காக முடியாது. பெரும் பேராசிரியர் ஒருவர் தம் குல

வழக்கப்படி தம் பெண்ணை மணமுடித்துக் கொடுக்க ஒவ்வொரு சீர்ப்பொருளிலும் 'ஏழு ஏழு' ஏழு' என்று வாங்கி வைத்து விட்டு, இடுப்பொடிந்து போன காட்சியைக் கண்ணால் கண்டு நானே கலங்கியிருக்கிறேன். அவரது இந்தச் செலவு 'ஏழு ஏழு' தலைமுறைக்கும் அவரை எழுந்திருக்கவிடாது. ஏழு தலையணையும் ஏழு மெத்தையும் 'சீர்' என வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டு அவர் ஏழையாகிப் போவதில் இந்தச் சமூகத்திற்கு என்ன அவ்வளவு மகிழ்ச்சி !

இந்தக்கொடுமை ஒழிய வேண்டும் என்று உளமார விரும்பி முயலும் இந்நேரத்தில் இதேபோலப் பேசுபவர்களின் உள்ளார்ந்த போக்கு என்ன என்பதையும் உணர்ந்தாக வேண்டும்.

ஓர் ஊரில் ஒரு குலக் கூட்டத்தில் தலைவர் ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வந்தார்.

“இனியாரும் வர தட் சணை வாங்கவோ கொடுக்கவோ கூடாது,” என்பது அது.

கொண்டு வந்த தலைவர் ஏற்கனவே தம் இரு பையன்களுக்கும் திருமணத்தை முடித்துவிட்டார். நகை, தொகையையும் வகையாகவே வாங்கி விட்டார். இதைச்சுட்டிக்காட்டி

‘நீங்களே இப்படி வாங்கியிருக்கிறீர்களே’ என்று கூட்டத்தில் ஒருவர்.

தலைவர் விடை கூறினார் ‘அது எனக்குக் கொடுமையாகப் பட்டது. அதனால்தான் இனிமேலாவது நம் சமூகத்தில் இதைத் தவிர்க்கலாம் என்று கருதுகிறேன்.’

வினா எழுப்பியவர் புரிந்து கொண்டார், தொடர்ந்து கூறினார் : ‘தலைவர் அவர்களின் உயர்ந்த நோக்கத்தை வரவேற்கிறேன் : என் மகனுக்கு அடுத்த மாதம் திருமணம் நடக்கிறது. தேவையான நகை, தொகை வாங்கி முடித்ததும் அடுத்த மாதம் இந்தத் தீர்மானத்தை நானே வழிமொழிவேன் என்று உறுதி கூறுகிறேன்.’

இதுதான் சமூகத் தலைவர்கள் வரதட்சணைக் கொடுபையை ஒழிக்கும் முயற்சி : இத்தகைய போலித்தனம் இம்மியளவும் சிக்கைத் தீர்க்க உதவாது. எனவே பழமையில் ஊறிய பெரிய வர்களை எதிர் பார்த்துப் பயனில்லை. வளர்ந்து வரும் மன்பதையின் வருங்காலத் தலைமைக்குத் தங்களைத் தகுதிப்படுத்திக் கொண்டு வரும் இளைஞர்கள்தாம் இதற்கொரு முடிவு காண வேண்டும். படிக்கும் காலத்தில் அவர்கள் காட்டும் வேகம், கொள்கை வெறி எல்லாம் நன்றாகத் தான் இருக்கின்றன 'வரதட்சணை வாங்கமாட்டோம்' என்று அறிக்கை விடவும் அவர்கள் தயங்குவதில்லை. ஆனால் படிப்பு முடிந்து வீடு சென்ற பிறகு பலர் விழுந்து விடுகின்றனர். பெற்றோர் வகுத்த பாதையில் பிடுநடை போடுகின்றனர். யாராவது கேட்டால் 'என்ன செய்வது? பெற்றோர் சொல்லைத் தட்டமுடியவில்லை' என்கின்றனர். இது போலித்தனமான மழுப்பல் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. 'பீடி பிடிக்காதே; மது அருந்தாதே' என்று பெற்றோர் சொன்னால் மீறவேண்டா, கடைப்பிடித்து நடக்கட்டும். நாங்களும் அதைத்தான் எதிர்பார்க்கிறோம். ஆனால் தன்னொத்த மனிதப்படைப்பு தன்னோடு வாழவரும்போது காலை ஒடிப்பது, மாமனாரின் சொத்தைப் பறிப்பது, மணமகளின் உள்ளத்தில் அன்பு கசிவதற்கு மாறாகக் குருதிகசியும்படி பிழிவது என்றால் இதில் என்ன வீரம் வேண்டிக்கிடக்கிறது?

'காப்பாற்ற மனைவியிடம் காசைக் கேட்போன்
கணவன் தானோ? பிச்சைக் கழுதை தானோ?

.....
.....

..வாழ்வில்
முப்புற்ற போழ்தினிவே துணைக்கு நிற்கும்
முத்தொளியின் நெஞ்சத்தில் துயரம் என்னும்
தீப்பற்ற வைப்பவனும் மனிதன் தானோ?

திறை கேட்கும் கொடுங்கோலன் பேயேயன்றோ?

என்று ஒரு பாவலர்³ கொதிப்பதில் என்ன தவறு?

இதற்குக் காரணம் இருக்கிறது. ஆண்மகனுக்கும் உள்ளுக்குள் பொருளாசை இருக்கிறது. பெண்வழி வரவை எதிர்பார்த்து வாழ்வமைத்துக் கொள்ளும் கீழ்த்தர உணர்வு இருக்கிறது. படிக்கும் காலத்தில் முழங்கிய முழக்கங்கள் பிறர் காதுகளைத் தொளைத்திருக்கலாம்; ஆனால் இவன் உள்ளத்தினின்று அவை உருவெடுக்கவில்லை என்ற உண்மை விளங்கி விடுகிறது.

மேலும் பி. ஏ. படித்தால் இவ்வளவு, பி. இ. படித்தால் இவ்வளவு, டாக்டராக இருந்தால் இவ்வளவு, அதிலும் வேலை பார்த்தால் இவ்வளவு என்று 'பட்டத்தின் மேல்' பணம் கட்டும் மணவுலகக் கயமை கூடிவிட்டது. குதிரையின் தரத்தைப் பார்த்துப் பணம் கட்டுவோர் தொகை கூடுவதைப் போன்ற நிலை இது. மண விழாச் சந்தையில் பெண் (அவள் எவ்வளவு படிந்திருந்தாலும்) மாடாகக் கருதப்படுகிறாள். ஆண் பந்தயக் குதிரையாகக் கருதப்படுகிறான்,

'எல்லாம் இங்கோர் சூதாட்டம்'⁴ என்ற குரல் எங்கோ ஒலிக்கிறது.

இந்நிலையை நினைத்துத்தான் அறிஞர் மு. வ.,

'படிப்பு எங்கே? பண்பு எங்கே? அழகுக்கு அழகு, அறிவுக்கு அழகு, அன்புக்கு அழகு என்று விலை போக வேண்டிய நல்ல வாழ்வுகள் பணத்துக்கு அழகு பணத்துக்கு அறிவு, பணத்துக்கு அன்பு என்று விலை போகும் கொடுமையை நன்றாக உணர்ந்தேன்..... படித்த இளைஞர்களும், பண்புள்ள அழகிகளும் பணத்துக்காக விலைபோகும் கொடுமை வேறு எந்த நாட்டிலும் இவ்வளவு மலிந்துள்ளதாகக் கூறமுடியாது'⁵ என்று வருந்துகிறார்

'பண்பை எவனடி பார்க்கிறான் இன்று

பணத்தை யல்லவோ கேட்கிறான் நின்று' என்று ஒரு பாவலர்⁶ குமுறுகிறார்.

⁴ உமார்கய்யாம் பாடல்கள் - (மொ. பெ) 'கவிமணி'

⁵ மு. வ. - அகல் விளக்கு - முன்னுரை

⁶ இரா. இளவரசு - 'விடுதலை'

ஒட்டுமாய் பழத்தினையே சுவைப்ப தற்கு
 ஓராயி ரம் முத்துக் கேட்ப தைப் போல்
 வட்ட நிலாத் தண்ணொளியைத் துய்ப்ப தற்கு
 வாரித்தான் கொடு பொன்னை என்ப தைப்போல்
 மட்டில்லா முக்கனியின் சுவையை மாந்த
 மாணிக்கம் கொடு என்ற கிறுக்க னைப்போல்
 கட்டழகுப் பெண்மணியை மணப்பதற்குக்
 காசுபணம் கேட்கின்றார் கயவர் அந்தோ !

பெட்டைப்பெண் கோழியினைக் காதல் செய்யப்
 பேரத்தைப் பேசவில்லை சேவல் - சின்னச்
 சிட்டுக்கள் கூடத்தான் தடை யொன்றில்லை
 சீமையெல்லாம் பார்த்தாலும் மனிதனைப்போல்
 கட்டுத்தான் காதலுக்குப் போட்டுப் பெண்ணைக்
 கண்ணீரில் மிதக்கவிடும் கொடுமை யில்லை ?
 திட்டித்தான் தீர்ப்பென்யான் இவர்புத் திக்ஞ்சு
 செருப்பாலே அடித்தாலும் தகும்காண் வெட்கம்!"⁷

என்று ஒரு பாவலர் சினத்தின் உச்சிக்கே போய் விடுகிறார்.
 வரதட்சணைக் கொடுமையை உணர்ந்த யாருக்கும் இந்தச்சினம்
 வரத்தான் செய்யும்.

இந்நிலையில் உண்மையான காதலுக்கும் வழியில்லாமல்
 போய் விடுகிறது. சங்ககாலத்துக்கு முன்பே ஆண்கள் பெண்களை
 ஏமாற்றத்தொடங்கி விட்டனர். அதனால்தான் தொல்காப்பியரே
 கூட,

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
 ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப,”

என்று கூற நேர்ந்தது.

பண்பாடு படைத்த அந்நாளிலேயே இந்த மனநிலை ஆண்
 களுக்கு இருந்திருக்குமானால் போலித்தனம் பெருத்து விட்ட இந்

நாளில் 'நாகூர் புகை வண்டி' ⁸ நிகழ்ச்சி நடக்காமல் வேறென்ன நடக்கும்?

ஆனால் நிலை இப்படியே நீடிக்க விட்டுவிடக் கூடாது. கொடுமைகள் பெருகப் பெருக மன்பதை குலைந்து சரிந்து குற்று யிராகிவிடும். ஆண், பெண் வாழ்வுக்குள்ளேயே இந்த அடிதடி என்றால் அதில் பிறக்கும் வருங்காலக் குடிமக்கள் வாரிவழங் குவது கொடுமையின் வைரங்களாகவும், போலி முத்துக்களாகவும் தான் இருக்கும்.

'இருக்கும் நிலை மாற்ற ஒரு புரட்சி மனப்பான்மை' கொள்ள வேண்டியது இளைஞர்கள் கடமை. இதை அவர்கள் கடனுக்குச் செய்யாமல் சூளுரையாகவே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

கரமுண்டு எனக்குக் காதல்
கன்னியைக் காக்க; நெஞ்சில்
உரமுண்டு எனக்கு ஹைக்க;
உறுதியும் உண்டு; ஊர்க்குள்
சிரமுண்டு எனக்குத் தூக்க;
சிறப்பொத் தாளின் கூட்டால்
தரமுண்டு எனக்குப்; பின்னேன்
தட்சிணைப் பிச்சை வேண்டும்? ⁹

என்பது அவர்கள் சூளுரையாக அமையட்டும்.

சாதிவிட்டுச் சாதி மாறவும், மணம் செய்து கொள்ளவும் அவர்கள் தயங்கக் கூடாது. அறிஞர் அண்ணாவும், தந்தை பெரியாரும் இவ்வகையில் தந்த கருத்துச் செல்வங்களை உணர்ந்து போற்ற வேண்டும்.

⁸. ஒரு நடத்துநர் ஓர் ஆசிரியையைக் காதலித்தார். 'வயிற்று' நன்கொடையும் அளித்தார். பின்னர் வேறொரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்திடத் திட்டமிட்டார். விடாது தொடர்ந்த ஆசிரியை ஓடுகின்ற புகை வண்டியில் கொலை செய்யப்பட்டு, தண்டவாளத்தில் எறியப்பட்டார்.

⁹. கோ. மணிவண்ணன் — 'சுந்தரி சபதம்'

கலப்புமணம் பெருகவேண்டும். அரசு இன்று கலப்புமணம் செய்வோருக்குத் தங்கப்பதக்கம் தந்து பாராட்டுகிறது. இது மகிழ்ச்சியானது தான் என்றாலும், கலப்புமணம் செய்துகொண்டு ஊராரால் துரத்தப்பட்டு, இருதரப்பு உற்றாரின் 'ஏச்சு நன் கொடைகளை' வாங்கிக்கட்ட முடியாமல் தடுமாறும் கலப்பு மணக் காரர்களுக்கு இந்தத் தங்கப்பதக்கம் நெடுநாள் கைகொடுக்காது; காலப்போக்கில் விற்றுச் சாப்பிடத்தான் இந்த விருது பயன்படும். எனவே 'கலப்புமணம்' செய்துகொண்டவர்களுக்குக் கட்டாய வேலைவாய்ப்பு என்று ஆக்கிவிட்டால் போதும். எவரும் துணிந்து முன்வர வாய்ப்பாக இருக்கும்.

பெண்களும் ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். கலப்புமணம் செய்து கொள்ளத் துணிந்து முன் வரவேண்டும். அதற்கு முன், துணைவன் கடைசி வரை துணையிருப்பானா என்பதைமட்டும் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

காதல் வாய்ப்பு ஏற்படாத போது என்ன செய்வது என்று கேட்கலாம். மணமேடையில் புரட்சி செய்யுங்கள் என்பதுதான் அதற்குரியவிடை. மணமகன் வீட்டார் ஏராளமான வரதட்சணையை வாங்கியிருந்தார்கள் என்றால் ஐதாவி கட்டப்போகும் நேரத்தில் எழுந்து புரட்சி செய்யுங்கள். வாழ்வுக்குத் துணை தேட வக்கில்லாமல், பொருளுக்கு ஆள்தேடும் போலித்தலைவனின் தாலியைப் புறக்கணியுங்கள்.

நான்கு இடத்தில் இப்படி முகத்தில் அடித்தால் ஆண்கள் புரிந்து கொள்வார்கள், மனமாற்றம் அடைவார்கள்.

'இப்படிச் செய்தால் என் வாழ்வு பாழாகி விடாதா? என்று பெண் வினா எழுப்பலாம். இந்த நாட்டில் மணமாகாத துறவு பூண்டு தொண்டு செய்பவர்கள் எத்தனையோபேர். அவர்களில் ஒருவராக உங்களில் சிலராவது ஆகி விடுவது சமுதாயத்துக்கு நல்லதுதான். அப்படியே இல்லாவிட்டாலும் நீங்கள் நினைத்தால் ஒலைக்குடிசையில் ஒண்டிக்கிடக்கும் ஏழைக் குடிமகனை மணந்து கொள்ளலாம். உழைத்துச் சோறு போடும் ஒருவன் உங்கள் துணைவனாக வந்தால் போதுமே!

ஆனால் பெண்களுக்குள்ளும் போலி நாகரிகப் போக்குகள் உள்ளன. மகிழுந்தில் வலம் வரவேண்டும், மாளிகையில் உலவ வேண்டும், வகை வகையான உணவுக்குத்தொகைதொகையாகச் செலவிட வேண்டும், ஏழைப் பெண் உழைத்துத் தரத் தான் இருந்த இடத்திலேயே இருந்து தின்ன வேண்டும் என்ற நினைப்புள்ள பெண்கள் பலர் உள்ளனர்.

இவர்களுக்கு அல்ல என் செய்திகள் ; நாமக்கல் பெண்ணொருத்தி நடத்திக் காட்டிய செயலை ¹⁰ நடை முறைக்குக் கொண்டு வந்தாலே போதும்; நாடு நாடாகி விடும்.

அந்த நாள் விரைவதாகுக !

¹⁰. நகை இடையில் காணாமல் போய் விட்டதால் மணமேடையில் தாலி கட்ட மறுத்தார் மணமகன். மணமகள் வீட்டார் எவ்வளவு சொல்லியும் நடக்கவில்லை. நகையைத் தன் வண்டியில் கண்ட வாடகை உந்து ஒட்டி எதிர்பாராமல் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். மணமகன் மகிழ்ந்து போய் ஒப்புதல் தெரிவித்தார். ஆனால் மணமகள் அந்த உந்து ஒட்டியை மணப்பதாக அறிவித்து அனைவரையும் அதிர்வைத்து விட்டாள்.

தமிழ்க் கவிதை உலகில் ஒரு மறுமலர்ச்சி என்றே தலை கீழான மாறுதல் என்றே குறிப்பிடலாம், புதுக்கவிதைகளின் வளர்ச்சியை. ஒருவகையில் மரபுக் கவிதை இயற்றுபவர்கட்கும் புதுக்கவிதை எழுதுபவர்கட்கும் இடையில் ஒரு போட்டி-போராட்டம் - மோதல்-காட்டமான தாக்குதல் உருவாகியிருக்கிறது என்பதை மறுக்க முடியாது.

வெளியீட்டு அளவு

1976 ஆம் ஆண்டில் வெளியான கவிதை நூற்களை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தால் புதுக் கவிதை நூற்கள் சிறப்பான இடத்தைப் பிடித்துள்ளன எனலாம். அதே வேளையில் மரபுக் கவிதை நூற்கள் மும்மடங்கு உள்ளன. எங்கு பார்த்தாலும் புதுக்கவிதை பற்றிய பேச்சுத்தான் கேட்கிறது என்று பலர் குறிப்பிடுகின்றனர். ஆனால் மரபுக்கவிதைகள் வீழ்ச்சி அடைந்து விடவும் இல்லை; விட்டுக் கொடுக்கவும் இல்லை என்பது புலனாகின்றது.

ஒரு பெருங் குறை

மரபுக் கவிதைகள் என்ற முறையில் 'அச்சில்' வெளி வந்த நூற்களை மட்டும் கணக்கில் எடுத்துக் கொண்டு பேசுவதால் இவ்வளவுதான் தமிழில் உண்டு என்பது முடிவாகாது. இன்று நாட்டில் பாட்டரங்குகள் மிகுதி. ஆனால் அதில் பங்கு பெறும் மிகச் சிறந்த கவிஞர்களின் எந்தப் படைப்பும் நம் ஆய்வுக்குள் வரவில்லை. அச்சாகாத ஒரே காரணத்தால் கவிதை வளரவில்லை என்று கூறி விடமுடியாது. குறிப்பாக, கவிஞர் கு. மா. பாலசுப்ரமணியம், புலவர் இளங்குமரன், பண்டாரகர் தமிழண்ணல், புலவர் ஆ. பழநி (அனிச்சஅடி), புலவர் ம. முத்தரசு, அ. செகதீசன், புலவர் புத்தூரான் ஆகியோர்தம் அரிய நயம் வாய்ந்த தனிக் கவிதைகள் பல ஆய்வு மேடைக்கு வர முடியாமல் கிடக்கின்றன.

மரபுக் கவிதைகள்

நெடுங்காலமாக வாழ்ந்து வரும் மரபு இன்று தாக்கப்படுவதும் வியப்புத்தான் என்றாலும் குறையையும் நிறையையும் ஆய்வது நம் கடனாகும்.

மரபுக் கவிதைகள் குறுங்காப்பியங்களாகவும், துணுக்காகவும் அமைகின்றன. துரைமாணிக்கம் (பெருஞ்சித்திரன்) எழுதிய குறுங்காப்பியங்கள் மிக அருமையாக அமைந்துள்ளவை. ஆனாலும் மரபு வழுவாத கவிஞர் சுரதா 'நெட்டைக் கவிதைகள் நேரத்தை வீணாக்குவன' என்கிறார். இக்கருத்து ஒருவகையில் பொருந்தினாலும் மரபுக்கு மாறான கருத்தன்று.

சந்தங்கள்

மரபுக் கவிதைகளை மனதில் நிறுத்துபவை சந்தங்கள்.

'ஏனென்று புரியாத மயக்கம்

என் நெஞ்சில் எப்போது துவக்கம் ?

நானொன்று நினையாத போதும்

நாள்தோறும் எனைவந்து மோதும் !

கவிபாடத் துடிக்கின்ற தாகம்
 கரைமீறி எழுகின்ற வேகம்
 சுவையான கனவுக்குள் ஓடும்
 தொடுவானில் கற்பனைகள் தேடும் !

பனிக்கண்ணீர் வடிக்கின்ற இரவு — பெண்ணைப்
 பழிதீர்க்க வருகின்ற உறவு
 இனிக்கின்ற கனவொன்றும் இல்லை — கண்கள்
 இமைமூட மறுக்கின்ற தொல்லை !

சொன்னாலும் கேளாமல் தொலைதூரம் ஓடும்
 தோழிக்கும் தெரியாமல் தூதொன்று நாடும்
 முன்னாலும் பின்னாலும் மனம் எண்ணி ஏங்கும்
 முடிவற்ற கனவுக்குள் விழிமுத்து தேங்கும்.

ஓர் ஒப்புமை

புகழ் பெற்ற கவிஞர் கண்ணதாசன் மரபுக் கவிஞர்.
 அவரது சில கருத்துக்கள் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத் தக்கவை.

“கவிதையின் தனிச் சிறப்பு, தாளமும் சந்தமும்
 நிறைந்திருப்பதுதான்.

தமிழ் இலக்கணம் தாளங்களை வைத்தே வரையறுக்கப்
 பட்டுள்ளது.

ஓசையை அடியாகக் கொண்டே எதுகையும், மோனையும்
 தோன்றின.

யாரும் எழுதக் கூடிய வகையில் தமிழ் இலக்கணம்
 எளிமையாகப் பின்னப்பட்டிருக்கிறது.

இருந்தும் கூட இலக்கண வரம்பே இல்லாத கவிதைகள்
 ‘புதுக்கவிதைகள்’ என்ற பெயரில் இன்று வெளிவந்து
 கொண்டிருக்கின்றன.

இயற்கையாகவே தாளம் வந்து விழுந்தாலும் செயற்கை
 யாக அதை ஒதுக்கி எழுதுகிறார்கள் புதுக் கவிதைவாசிகள்.

அவர்களுக்கிடையிலும் மரபுக் கவிதை எழுதுவோர் நிறையத் தோன்றிக் கொண்டேயிருப்பது தமிழுக்கு இன்னும் நல்ல காலம் இருப்பதைக் காட்டுகிறது” (வைகறை மேகங்கள் முன்னுரை)

இந்தக் கருத்துக்களைக் கொண்டு கண்ணதாசன் மரபுக் கவிதைக்குத் தலைமை தாங்குபவர் என்பதை அறுதியிட்டு விடலாம்.

ஆனால் புதுக் கவிதைக் காரர்கள் ‘சந்தங்கள்’ பற்றியும் மரபு பற்றியும் என்ன கருதுகிறார்கள் என்பதையும் பார்க்க வேண்டும்.

“சுலபமாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக நமக்குத் தென்பட்டவைகளை மரபாக மாற்றிவிடவேண்டும் என்று பார்க்கிறோம். இதனால் ஒருவன் தான் ஸ்தாபித்த மரபுக்குள்ளேயே சிக்கிக் கொண்டு விடுகிறான்.

“முதலில் அது (கவிதை) சந்தத்தை அறவே உதறியாக வேண்டும். வெகு காலமாக சந்தத்தைத்தான் கவிதை என்று நாம் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

“இப்படி நம்மைப் பழக்கப் படுத்துகிற ஒன்றை நாம் தாண்டியாக வேண்டும். அதைக் கடக்காத வரையில் அதிசயங்கள் நமக்குப் புலப்படப் போவதில்லை”

(‘நாற்றங்கால்’ முன்னுரை)

ஆக, தங்களை முற்றிலும் அவிழ்த்து விட்டு விடவேண்டும் என்று புதுக் கவிதைக்காரர்கள் விரும்புகிறார்கள். அதுமட்டுமின்றி இருக்கும் எல்லாவற்றையும் உதறிவிட வேண்டும் என்றும் துணிகின்றார்கள்.

இந்த நிலையில் மரபுக் கவிதையின் பிற நிலைகளையும் நாம் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

குறைகள்

மரபுக் கவிதைகள் பல சமுதாயத்தைத் தூண்டுகிற எழுச்சிப் பாடல்களாக இல்லை. சமுதாய இயல்பு நிலைகளைப் படம் பிடிக்கின்றனவே ஒழிய அதற்குமேல் அவற்றுள் நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய எதுவுமே இல்லை எனும்படி அமைந்து விடுகின்றன. ஆங்காங்கு சில கருத்துத் துளிகள் தெறித்து விழுகின்றன. அவ்வளவே.

கன்றின் குரலைப் பசுகேட்கும் — மண்ணில்
காற்றின் குரலை உயிர்கேட்கும் — வாழ்வில்
என்றன் குரலைச் செவிகேட்க — வாழ்வில்
எவரோ வருவார் அறியேனே!

(சித்திரப்பந்தல் பக். 45)

இந்தக் கவிதையில் என்ன இருக்கிறது? என்ன கிடைக்கிறது?

குப்பை

மரபுக் கவிதைகள் சிலநேரம் வெறும் குப்பைமேடுகளாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

“எங்கும் எங்கும் இன்பம்
எதிலும் எதிலும் இன்பம்
இன்பம் இன்பம் இன்பம்
இன்பமன்றி யெதுவுமில்லை
இங்கும் அங்கும் எங்கும்
இன்பம் இன்பம் இன்பம்”

(வெற்றிவளன் கவிதைகள் பக். 155)

வெற்றுச் சொல் தொடுப்பதே கவிதை என்று நினைப்பதும் தொகுப்பை வெளியிட்டு விடுவதும் தான் கேடு பயக்கின்றன. மரபும் உணராமல் கற்பனையோ, உணர்ச்சியோ, வடிவமோ புரியாமல் பலர் எழுதிவிடுகின்றனர். தாகா எழுதிய கவிதைத்

தாய் 'வெற்றி வளன் கவிதைகள்' போன்றவை ஏராளமான பிழைகளோடு வெளியாகியுள்ளன

'பலசொல்லக் காமுறுவர்' மன்ற மாசற்ற சில சொல்லல் தேற்றாதவர்' எனும் குறளுக்கேற்பத் தொடக்க நிலைக் கவிஞர் 168 பக்கத்தில் தம் கவிதையைக் கொட்ட முற்படுவது வெறுக்கத் தக்கது.

மரபு வழியில் ஒடித்துப் போட்டு அச்சிட்டு விட்டாலே அது கவிதை என்று நினைப்பது பேதைமையாக உள்ளது.

மாலையான பின்னாலே
மயக்கியது அவர்களை!
அழைத்தது முதலிரவு
பஞ்சணை அழைத்தது!
பாலும் பழமும்
அழைத்தன!

(வெற்றிவளன் கவிதைகள் பக். 23)

'கவிதைத்தாய்' நூலில் அறுசீர் விருத்தம் பாடுகிறார். ஒருபாட்டில் ஐந்து அடிகள் வருகின்றன. ஏராளமான சந்திப்பிழைகள் மலிந்து கிடக்கின்றன.

இவற்றையெல்லாம் பார்த்துத்தான் புதுக் கவிதைக்காரர்கள் தாக்குகிறார்களோ என்று நினைக்க வேண்டியுள்ளது.

தடுக்கும் நோக்கம்

பொதுவாக மரபுக் கவிஞர்கள் தங்கள் மரபுப்போக்கை விட்டு விட வோ மாற்றிக் கொள்ளவோ விரும்பவுமில்லை, முனையவும் இல்லை. புலவர் குழுவின சார்பில் நடைபெற்ற தொல்காப்பியர் மாநாட்டில் கூறப்பட்ட முன்னுரை மிகவும் ஆழ்ந்த சிந்தனைக்குரியது.

“புதுக் கவிஞர்கள் சிலர் கூடி இலக்கணக் கட்டுக் கோப்பை உடைத்தெறிவோம் என்கிறார்கள். இந்தப் போக்கு வாய்த்தால் மரபுகள் கெட்டு ஒரு தாறுமாறான நிலை ஏற்படும். இதைத் தடுப்பது புலவர் குழுவின் பொறுப்பு”

எனவே தொல்காப்பியர் மாநாடு மரபுக் கவிதைக்கு எடுக்கப்பட்ட மாநாடு என்பது பொருந்தும்.

இனி, நாம் புதுக்கவிதை பற்றிச் சிந்திப்போம்.

மூன்று கருத்துக்கள்

செத்துக் கொண்டு வரும் மரபு வழிக் கவிதைக்கு மட்டும் பண்டிதக் கூட்டம் ஜே போடுவதும் துளிர்க்க முடியாமல் திக்கித் திணறித் துவண்டு விடும் புதுக் கவிதைக்கு மட்டும் புதுமைக் கூட்டம் ஜே போடுவதும் ஏறக் குறைய ஒரே காரியம் தான்

— கிருட்டிணன் நம்பி

ஒரு மோசமான சொல்லுக்கு

— செயகாந்தன்

அற்புதமாக எதையோ சொல்ல வருவதுபோன்ற பசுப்பும் பம்மாத்தும் தான் அதிகம்

— இரகுநாதன்

புதுக்கவிதைகளின் போக்கைப் புலப்படுத்தும் இந்த மேற்கோள்கள் சில உண்மைகளைத் தோலுரித்துக் காட்டி விடுகின்றன.

இவற்றை நினைவில் வைத்திருக்கும் புதுக் கவிஞர்கள், 1970க்குப் பின் புதுக்கவிதை விழுது விட்டு வளரத் தொடங்கியிருக்கிறது என்கின்றனர். அந்த உண்மையை நாம் மறுக்கவில்லை.

ஒரு கருத்து

அதேநேரத்தில் 'ஆராய்ச்சி' ஆசிரியர் நா. வானமாமலை கூறுவது நம் முடிவுகளுக்கு வழிகாட்டுவது.

“புதுக் கவிதைகள் பாடி உணர்வு எழுப்பக் கூடியனவாக இல்லை.

செவிப்புலனாகாமல் கட்புலனாக இருக்க நினைக்கும் போக்கு உள்ளது.

கூடார்த்தம், படிமப் பிரயோகம் போன்ற உத்திகள் கையாளப்படுகின்றன.

இவை அறிவாளிப் பகுதியினர் ஒரு சிலருக்கே விளங்குபவை” இந்தக் கருத்துக்களை மனதிற் கொண்டு நாம் மேலும் ஆராயலாம்.

புதுக் கவிதையின் தோற்றம்

பிரெஞ்சு, செருமானிய, ஆங்கில மொழியில் ஏற்பட்ட புதுக் கவிதை இயக்கத்தின் பாதிப்பு, தமிழில் எல்லா இலக்கியத்துறைகளிலும் ஏற்பட்ட ஒரு புது எழுச்சி, பழைய தடங்களில் ஏற்பட்ட சலிப்பு, பத்திரிக்கைகளின் பிரச்சாரம் இவை தனித் தனியாகவோ சேர்ந்தோ தமிழில் புதுக்கவிதை தோன்றக் காரணமாயின என்று 'புதுக்கவிதை' அணியினரே குறிப்பிடுகின்றனர்.

சிறப்புக்கள் சில

நல்ல உருவகம் சிலவற்றில் அமைந்து விடுவதுண்டு.

“வேலைக் காரியைக் குறை
சொல்லி
மாமியார் அவல் இடிக்க
உமி ஊதி ருசி பார்த்து

ருசி பார்க்க உமி ஊதி
எஞ்சியது
உரலும் உலக்கையுமே'

— குமரித்துறைவன்

அருமையான இடங்கள்

அழகா யில்லாத தால்
அவள் எனக்குத்
தங்கையாகி விட்டாள் (-கலாப் பிரியா)

இதில் நகைச் சுவையும் வக்கிரமும் குத்தலும் இருப்பதைக் காணலாம்.

மு. மேத்தாவின் “செருப்புடன் ஒரு பேட்டி” நல்ல சிறப்புடையது.

ஒருவினா இது : தீவிரமாக எதைப் பற்றியாவது நீங்கள் சிந்திப்ப துண்டா ?

விடை இது : உண்டு;
சில தேசங்களையும்
சில ஆட்சிகளையும்
பார்க்கும் போது
மீண்டும் நாங்களே
சிம்மாசனம்
ஏறிவிடலாமா
என்று
யோசிப்பதுண்டு

சில நாடுகளின் கேவலமான ஆட்சி முறைகளை இதைவிட யாரும் கிண்டல் செய்து விடமுடியாது.

புதுக்கவிதை என்றால் என்ன?

“பழக்கப்பட்டு விடுகிற மரபை மீறிக்கண்ட

சுதந்தரம்தான்

புதுக்கவிதை; ஒரு புதிய மரபில் சிக்கிக்கொள்ளாமல் கவனத்துடன் இருப்பதில்தான் புதுக்கவிதை இருக்கிறது”

-ந. முத்துச்சாமி

‘சொற்களை ஆயுதங்களாகக் கையாளும் பக்குவம், பழைய யாப்பில் உள்ளதைவிட அர்த்த ஆழமுடைய சந்த நுட்பம் சுண்டக் காய்ச்சிக் கடைசி நிலைக்குக் கெட்டிப்படுத்தும் வடிவ அமைப்பு, உள்ளடக்கமே வளர்ந்து அமையும் உத்திப் புதுமை, இவை எல்லாவற்றையும் விடப் புதிய பார்வை, புதிய உள்ளடக்கம் — இவை புதுக்கவிதையின் அவசியத் தேவைகள்’

— அப்துல் இரகுமான்

“இலக்கணச் செங்கோல், யாப்புச் சிம்மாசனம்,
எதுகைப்பல்லக்கு
மோனைத் தேர்கள், பண்டித பவனி, தனிமொழிச் சேனை
இவை எதுவும் இல்லாத, கருத்துக்கள் தம்மைத் தாமே
ஆளக் கற்றுக் கொண்ட புதிய மக்களாட்சி முறையே
புதுக்கவிதை”

— மு. மேத்தா.

சீல தாக்குதல்கள்

புதுக் கவிதையாளர்கள் மரபாளர்களைத் தாக்குகின்றனர். அவர்கள் யாப்பைக் கையாள்வது ஏன் என்று இவர்கள் (பு. க.) காரணம் கண்டு பிடிக்கின்றனர்.

‘வழிகாட்டிகளைப் படித்துத் தவறாகப்பறிந்து கொண்டார்களாம்’; மேலும் யாப்பு எனும் துருப்புச் சீட்டினைக் கையில் வைத்திருக்க விரும்புகிறார்களாம்.

மரபாளர்களை இவர்கள் (பு. க.) ‘அகராதிப் புரட்டர்கள்’ என்றும் ‘ஆலகால விஷ வளையங்கள்’ என்றும் தாக்குகின்றனர்.

மரபாளர் புதுக்கவிதையாளர்களை இப்படித் தாக்குகின்றனர். ‘யாப்பு — பயங்கரமான ஆயுதம் என்று நினைத்து அருகில் வர அஞ்சுகின்றனர்,

இப்படி ஒருவரை ஒருவர் தாக்கிக் கொண்டு வரும் போக்கு கொஞ்சம் அதிகமாகவே போய் விட்டது.

சீல ஒப்புதல்கள்

வெறும் மரபு மாற்றமோ, யாப்பிலிருந்து விடுதலையோ புதுக் கவிதையை உண்டாக்கி விடாது. பழைய மரபுக் கவிதைகள் சாதிக்க முடியாதவற்றைச் சாதித்துக் காட்டாவிட்டால் புதுக் கவிதையின் இருப்புக்கு நியாயம் கிடைக்காது என்று மனந்திறந்து கூறுகிறார் அப்துல் இரகுமான்

எதுகை மோனைகளைக் களைந்தெறிந்து விட்டாலும் உணர்ச்சிக்கேற்ற ஒலிநயத்தை (Rhythm) விட்டுவிட முடியாது என்கிறார் மீரா.

புதுக்கவிதைப் படைப்பாளிக்கும் மரபுக் கவிதைப் படைப்பாளிக்கும் உள்ள குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடு கருத்துக்குக் கொடுக்கும் முதன்மையில் தான். மரபுக்கவிஞன் யாப்பை முதன்மைப் படுத்துகிறான். புதுக்கவிஞன் கருத்தை முதன்மைப் படுத்துகிறான்' என்கிறார்மேத்தா.

ஓர் உண்மை

மேலே சில உண்மைகளைக் கூறிய கவிஞர்கள் எல்லாம் மரபுக்கவிஞர்களாக இருந்து இன்று புதுக்கவிதைத் துறைக்கு வந்திருப்பவர்கள் என்னும் உண்மையை மறந்து விடக்கூடாது.

மரபிலிருந்து புதுமைக்கு ...

மரபுக் கவிதைகள் எழுதி நல்ல பெயர் பெற்று, சில முத்திரைகளையும் நிலைநாட்டிவிட்டுப் புதுக்கவிதைத் துறைக்கு வந்தவர்கள் சிலர் : மீரா, சிற்பி, காமராசன், அப்துல் இரகுமான் ஆகியோர் இந்த வரிசையினர்.

சொந்த மன அரிப்புகள் காரணமாக இவர்கள் மாறியிருக்கலாம். அல்லது மன வளர்ச்சி காரணமாக இருக்கலாம். இந்தப் பக்குவநிலை சிலரிடம் உள்ளது. இவர்கள் ஒரு வகை. மரபுக் கவிதை பாடும் காலத்தில் புதுக் கவிதையைக்

கடுமையாகத் தாக்கி விட்டு இப்போது புதுக்கவிதை எழுதத் தொடங்கியதும் மரபுக் கவிஞர்களைச் சாடுகின்றனர். இவர்கள் இரண்டாம் வகை.

மரபில் பயிற்சியும் ஈடுபாடும் இன்றி நேரடியாகப் புதுக் கவிதைக்கு வந்த சிலர் மனம்போன போக்கில் எழுதி வருகின்றனர். இவர்கள் மூன்றாம் வகை.

காமரசன்

‘சூரியகாந்தி’ என்ற நூலில் நல்ல மரபுக் கவிதைகளைப் பாடியவர் இவர்.

‘கிளிமூக்குத் தீநாக்குக் கவிதைகளால்
கிளர்ச்சிகளை வளர்ப்பவன் நான்;
தளிக்கவியைச் செடிகளிலே எழுதுகின்ற
தங்கஇள வேனிலைப் போல்

ஒளிப்புலவன்’ என்று பாடுபவர் சந்தங்களையும் அருமையாகக் கையாண்டு பாடியவர்தான்.

“பூவின் கனவெடுத்துப் புயலின் தினவெடுத்துப்
போதைக் கவிவடித்த பாவலன் - மனத்
தீவின் அலைக்கரத்தைத் திக்கெட்டிலும்விரித்துத்
தியாகப் பயிர்வளர்த்த காவலன்”

(சூரியகாந்தி பக். 13)

சித்திரக் கனவுகள் வித்திய பூமியில்
சின்திய தேன்துளி நான் - மனப்
புத்தகி பாடலைத் தத்துவ மேடையில்
புலம்பிடும் பாடகன் நான்

(கறுப்பு மலர்கள் பக். 13)

இவ்வளவு பாடும் கவிஞன் புதுக்கவிதைகளிலும் பெயரெடுக்க முடிகின்றது. ஆனால் மொழிபெயர்ப்புச் செய்யும் போதுதான்

இவர்க்குப் புதுக் கவிதைப் போக்கு ஒட்டிக் கொண்டதோ எனும்படி இவர் படைப்புக்கள் உள்ளன.

இயல்பான நிலைகளைப் பாடும் பொழுது சந்தமும் மரபும் கலந்து பாடும் இவரால் மறுமுனைக்கு மாற வேண்டிய தேவை ஏன் ஏற்படுகிறது என்பது சிந்திக்கத்தக்கது.

சங்கர குரூப்பின் கவிதையை மொழிபெயர்க்கிறார் 'சூரிய காந்தி' எனும் தலைப்பில்.

‘நாணச் சுகத்தில் கவிழ்ந்த என்முகம்
ஒரு தீண்டுதலில் நிமிர்ந்தது’

இப்படித் தொடங்குகிறது கவிதை.

காமராசன் இப்படிக் கூறுகிறார். ‘நான் எழுதிய கவிதைகளும், சில வசன கவிதைகளும் .....என்று. கவிதை என்றால் மரபுக் கவிதை என்று தானே அவர் கருதுகிறார் !

மீரா

இவர் எழுதிய ‘மூன்றும் ஆறும்’ தொகுத்தளித்த ‘புகழ் மண்டபம்’ மரபுக் கவிதைப் பதிப்புக்கள். பின்னால் வந்த கனவுகள் + கற்பனைகள் = காகிதங்கள், ‘ஊசிகள்’ ஆகியவை புதுக் கவிதைகள்.

மணப்பக்குவத்தோடு மாறியிருப்பவர் இவர். சண்முகராசா மறைவு குறித்த அவர் கவிதை “மன்னர் நினைவில்”. என்ற தலைப்பில் வருகிறது.

சாவைச் சாடுகிறார்.

உன்னைநான் பழிக்கின்றேன் என்று சாவே

ஒருபோதும் கருதாதே! கேட்டி ருந்தால்

என்னைநான் கொடுத்திருப்பேன்! அதனை விட்டே

ஏன் அந்தத் தேன்உயிரைப் பறித்தாய்? ஓ ஓ !

மன்னர்தான் கொடுப்பதற்கு முடியும் என்று
மறக்காமல் அவர்வாழ்ந்த மனைபு குந்து
பொன்னைப்போல் பொருளைப்போல் ஆவி வாங்கிப்
புறப்பட்டுப் போனாயோ? சாவே சொல்! சொல்!

நீ வருதல் கூடாதென் றுரைக்க வில்லை
நேர்மையுடன் மெதுவாக மந்தை விட்டே
ஆ வருதல் போல்வந்தால் வரவேற் போமே!
அநியாய மாய்நகரை அழிக்கப் பாயும்
தீ வருதல் போல்வந்தாய்; இரக்க மின்றிச்
சீறிவரும் புயல்போல வந்தாய் சாவே!

நீ வருதல் முதுமையிலே என்றால் நன்று;
நெருங்கி வந்தாய் இளமையிலே! நன்றாகூறு?

இவரே புதுக்கவிதைகள் எழுதுகிறார்; நன்றாகவும் நய
மாகவும் அதன் உத்திகளைக் கையாளுகிறார்; மரபின் ஆழம்
கண்டவர்தான் புதுக்கவிதையிலும் வெற்றிபெற முடியும்
என்பதை இவர் மெய்ப்பிக்கிறார்.

அப்துல்இரகூமான்

ஏராளமான பாட்டரங்குகளில் கலந்து கொண்டு மரபுக்
கவிதை பாடிப் பழகியவர், புதுக்கவிதையில் இறங்கி 'பால்வீதி'
'நேயர் விருப்பம்' காண்கிறார். இவரும் மீரவைப்போல்
போக்கும் சிறப்பும் உடையவர்.

சீற்றி

முன்னே குறிப்பிடப்பட்ட மூவரும் ஒரு வகை. இவர்
மரபு பாடும் போது எதிராளியை ஏசியவர். இப்போது புதுக்
கவிதை பாடும்போது மரபாளர்களைச் சாடுபவர். இவர் போக்கு
ஒரு புதிராகவே உள்ளது.

'சிரித்த முத்துக்கள்' எனும் அவரது மரபுக் கவிதை நூலில்
அவரே எழுதிய முன்னுரை இது. அதில் புதுக்கவிதைகளை
எப்படிச் சாடுகிறார் பாருங்கள்;

“கத்தரித்துப் போட்ட வறட்டுத் துணுக்குகளை எல்லாம் புதுக்கவிதை என்று பொய் மேளம் கொட்டும் தலைவிரி கோலத் தாண்டவம்! இதனாலும் தமிழ்க்கவிதை பயன் பெறவில்லை. தமிழ் மண்ணின் மணமோ, நினைவில் நிற்கும் சொற்சிற்பமோ, அலையாடும் வாழ்க்கைப் பரப்பைக் கலையாக்கிக் காட்டும் ஆற்றலோ அவற்றில் இல்லை, எழுதியவனுக்கு மட்டுமே புரிகின்ற படிமங்களும் குறியீடுகளும் புதுக்கவிதை கொண்டிருந்தால் அதை அவனே வைத்துக் கொள்ளட்டும். மனித நெஞ்சின் உயிர்த் துடிப்பை, ஆசைப்புயலை, வெற்றி தோல்விகளை, தேம்பலை, திமிரின் உணர்ச்சியை, ஏற்றத்தை, எழுச்சியை எந்தக் கவிதையால் ஓசை நயத்துடனும் உருவச் சிறப்புடனும் சொல்ல முடியுமோ அந்தக்கவிதைதான் தமிழுக்கு வாழ்வு தரும் கவிதை.”

இவ்வளவு கடுமையாக எழுதும் இவர் இப்போது “அகராதிக் கவிஞர்களை அடித்துத் துரத்தி விட்டு” மறுவேலை பார்க்க வேண்டுமென்கிறார்.

இந்தப் போக்கு நம் சிந்தனைக்குரிய ஒன்றாகும். மூன்றாவது வகையினர் கவிதைப் பக்கமே வராதவர்கள்; யாப்புச் சுவர் உடைந்து விட்டது என்று தெரிந்ததும் தோப்புக்குள் புகுந்து விளையாடும் பொறுப்பற்ற கூட்டத்தார் அவர்கள். மா. தெட்சிணாமூர்த்தி எழுதிய ‘திவ்ய தரிசனம்’ போன்ற நூல்களைப் புாட்டினால் உண்மை விளங்கும். கவிதை உலகைக் கொச்சைப் படுத்துவதற்காகவே ‘பிறவி’ எடுத்து வந்தவர்கள் இவர்கள். இன்னும் பலபேர் இந்த வரிசையில் வருகிறார்கள்.

புதுக்கவிதையின் குறைகள்

சிவனருள் பூசாரி

குடத்தில் நீரெடுப்பார்

மந்திரம் சொல்லும் வாயால்

தம்மையே நொந்து கொண்டு

கற்புடைப் பெண்டிற் கூட்டம்

அக்கரைக் கற்கள் மீது
 ஊர்க்கதை பேசிக் கொண்டு
 துணிகளைத் துவைத்துச் செல்லும்
 வயல்களுக்கப்பால் இருந்த
 சூரியன் மேலே சென்றான்
 எருமைகள் ஓட்டிச் சென்ற
 சிறுவனின் தலையில் வீழ்ந்தான்

(நாற்றங்கால் பக். 7)

இந்தப் பாட்டு உணர்த்த விரும்புவது என்ன? :- விளங்கவில்லை.

“நான் ; இன்னும் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை; - ஆயின் நம்மைச் சுற்றி நச்சுப்புதை அதிகமாகிவிட்டது; நம்முடைய குறிக்கோள்கள் சிதைந்து போவதை நாம் உணர்கிறோம். .... உயர்ந்த மலையும், பரந்த கடலும், மனித ஜாதியின் நிலையாமையை சுட்டிக் காட்டுகின்றன.”

இது நல்ல உரைநடை. மறுக்கவில்லை. ஆனால் இதை ஒடித்துப் போட்டு இதுதான் புதுக்கவிதை என்று காட்டப் பட்டுள்ளது.

(நாற்றங்கால் பக் : 8)

வடசொல் வழங்குதல்

புதுக்கவிதை வாழ்விழந்து போன மணிப்பிரவாள நடையின் மறுபிறவியோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

“புதுக்கவிதைகள் பிரசவம் ஆகின்றன”

ஓ ! வசந்த புத்ரியே !” இது ஒரு கவிதையின் தொடக்கம்:

‘ஓ! சர்வ சாம்ராஜ்யத்தின் சக்கரவர்த்தினிகளே ! இதுவும் புதுக்கவிதை வரிதான்.,

‘சொப்பனம், ஆனந்தம், கனவு ரதங்கள், பிரளயக் கொடுமைகள்’ இவை நடையில் மிளிரும் வடசொற்கள்,’

ஆங்கிலச் சொல் வழங்குதல்

அதுதானே வழக்கமென ஆடிட்டிங் செய்கையிலே:
ஆப்பிரேசன் செய்யாமல்

— இப்படிச் சில வரிகள்

“ரேஷன் கடை வாசலில்
கெரோஸின் டிப்போவில்
லைன்கள் குறையா!”

— இதுவும் ஒரு கவிதைதான்.

வழுச்சொற்கள் வரல்

தரையில் நான் சுவற்றில் பல்வி — என்கிறார் ஒருவர்.
கண்ணாடி கண்மைடப்பி சிணுக்கோரி — என்கிறார் ஒருவர்

உரை வேண்டும்

எழுத்தை எண்ணி அகராதிகளின் சொற்களை எடுத்துப் போட்டுக் கவிதையாக அடுக்குகின்றார்கள் என்று மரபாளர் களைத் தாக்குகிறார்கள். ஆனால் புதுக் சவிஞர்கள் எழுதுகிற சில கவிதைகளுக்குக் கட்டாயம் உரைவேண்டும். அதுவும் கவிதை எழுதியவர்களே அதற்கான உரையும் எழுதவேண்டும்போலும்!

“..... சிக்காது

விரட்டலில் தப்பியவர்கள் தஞ்சம் புகுவார்களென்று வளை
மறைந்திருக்கும், தேடியலையும் காலடிகளுக்குத்

தென்படாது

வெற்றியின், தோல்வியின் அல்லது வெளியே போய்

வந்ததின்

சின்னமாய், தப்பி உள்ளே வந்தவர்கள் வளையின்

வாசலில்

விட்டுவிடுவது தங்களின் ரத்தக்கறைகளை.....”

மீண்டும் புராண, இதிகாசம்

மரபுக் கவிதைகளையே பழையவை, கொஞ்சம் கூடப் புதுமையைச் சிந்திக்காதவை என்று சாடுகிற புதுக்கவிஞர்கள் சொல்லுகிற உவமை உருவகங்கள் எல்லாம் புராண, இதிகாசங்களிலிருந்துதான் வரும். பௌராணிகர்கட்கும் இவர்கட்கும் வேறுபாடு இல்லை எனும்படி அவர்களது போக்குகள் அமைந்துள்ளன.

“இந்திரக் கண்களை எடுத்துப் பதித்த ஆடைகள்”

“வட்டி வாமனன் மகாபலி கொள்வான்”

“ஆதிசேசன் ஒப்பனையில் வாழும் பரமபதப் பாம்புகள்”

“தன் வாமன வடிவத்துக்குள் திரி விக்கிரம விசுவ ரூபங்களை உறைய வைத்திருப்பது சொல்லின் மகத்துவம்”

(சிற்பி ... அன்னம் பக் 25)

வெறுக்கத்தக்க இடங்கள்

அழகின் சிறிப்பைக் காலையிளம்பரிதியிலே கண்ட பாவேந்தரைப் பயின்ற தமிழ்நாடு சில புதுக்கவிதையாளர்கள் செய்யும் அசிங்கங்களையும் கண்டு கொள்ள வேண்டிய நிலைகள் இங்கு உண்டு.

விடியல் ஒளி எப்படியிருக்கும்?

தர்மு சிவராம் என்பவர் கூறுகிறார். ‘பரிதி புணர்ந்து படரும் விந்து’ என்று.

இதை, புதுக்கவிஞர் மேத்தாவே சாடுகிறார்.

“உலகம் முழுமைக்கும் உரிய ஓர் அழகான காலிப் பொழுதை இப்படித் தன் சின்னக் கவிதை வரியால் சிறுமைப் படுத்திவிடுகிறார் சிவராம்” — அன்னம் பக் : 21

முடிவு

புதுக்கவிதைகள் உடனடியான, நேரடியான சிந்தனைக் கிளர்ச்சிக்குப் பயன்படும். மரபுக்கவிதைகள் சுற்றி வளைத்து

வரும் நிலை ஒன்று உண்டு. நல்ல கவிஞர்கள் இரண்டிலும் நிலை பெறுகின்றனர். குப்பை கொட்டுபவர்கள் இருதரப்பிலும் உண்டு. மரபுகள் சந்தங்களால் நெஞ்சைத் தொடுவது போல புதுக் கவிதைகள் நினைவைத் தொட்டுநிலைப்பதில்லை. யாப்பு ஆணவம் இல்லாமையும் இவற்றின் பிறப்புக்கு ஒருகாரணம் எனலாம்.

புதுமை என்ற பெயரால் பக்கங்கள் வீணடிக்கப்படுகின்றன. விலைகொடுத்து வாங்குபவர்களுக்கு கவிதை கால்பங்கும் வெறுந்தாள் முக்கால் பங்கும் கிடைக்கும்.

D 1×8 அளவுள்ள ஒருபக்கத்தில்

பூமி

பிஞ்சுக் கதிர் விரல்கள்

உரித்து உரித்துப் பார்த்தும்

முடியாத

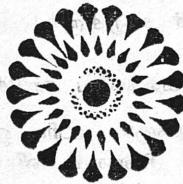
ஆரஞ்சுக்காய் —

தோலுரிய இன்னும்

எத்தனை யுகங்களாகும் ?

இவ்வளவுதான் கவிதை

(நூற்றங்கால் பக்கம் : 37)

தமிழையும் பாவாணரையும் தனித்தனியாகப் பிரித்துச் சொல்வதே தவறு என்று சொல்லலாம். அந்த அளவுக்குப் பாவாணர் — மொழி ஞாயிறு ஞா. தேவநேயப் பாவாணர் — தமிழுக்காகவே வாழ்ந்து, தமிழோடு ஒன்றிப் போனவர். தமிழின் ஈடு இணையற்ற சிறப்புக்களை எடுத்துச் சொல்வதிலும் வேர்ச் சொல் முதலாக இன்றைய மொழிபெயர்ப்பு நிலைவரை முற்றிலும் ஆய்ந்து வெளியுலகிற்கு வெளிப்படுத்துவதிலும் அவரை விஞ்ச யாரும் இல்லை எனலாம். தமிழால் அவர் வாழ்ந்தார் என்பதை விட வதைபட்டார் என்பதுதான் பொருந்தும். ஆனால் தமிழுக் காகவே அவர் உழைத்தார். உருக்குலைந்தார் என்பதில் எவருக்கும் ஐயமில்லை.

‘செப்பா லடித்தவொரு காசுக்குச் செந்தமிழை
எப்பாலும் விற்கும் இழிஞரிடை’

பாவாணர் ஓர் எழு ஞாயிருக, முழுத் தமிழராக வாழ்ந்தார் என்பதே பெருமைக்குரிய ஒன்றாகும்.

இப்படி அவர் வாழ்ந்ததற்குக் காரணமே அவர் அமைத்துக் கொண்ட கொள்கைதான். ‘உலகில் மிகப் பழமையானது குமரிக்கண்டத் தமிழ் நாடேன்பதையும், முதன் முதல் தோன்றியது தமிழ் நாகரிகம் என்பதையும் தமிழ் உலக முதல் உயர்தனிச் செம்மொழி யென்பதையும்’ கொள்கையாகக் கொண்ட அவர் அவரது எழுத்து, பேச்சு, ஆய்வு ஆகிய அனைத்தையும் இக் கொள்கை மேம்பாட்டுக்காகவே ஈடுபடுத்தினார்.

பிறமொழிக் கலப்பற்ற தூயதமிழைப் பேணுவதே அவர் தம் நடை முறை வினைப்பாடாக இருந்தது. மறைமலையடிகளார் போற்றியது தனித்தமிழ், என்றும் திரு. வி. க. எழுதியது ‘செந்தமிழ், என்றும் சொல்வர். திரு. வி. க. வின் நடையில் ஓரிரு பிறமொழிச் சொற்கள் வரும். மறைமலையடிகள், அடிகள் வழி நிற்கும் பாவாணர் நடைகளில் பிறமொழிச் சொற்கள் அறவே நீங்கி நிற்கும். இன்று பலர் கையாளும் சொற்களையும் தாளிகைகளில் தாராளமாகப் புரளும் பிறமொழிச் சொற்களையும் சென்னைச் சேரி மொழியையும் பார்க்கும் வெளிநாட்டவர்கள் இவைதான் தமிழ் என்று மயங்குகின்றனர். ஆனால் பாவாணர் தன்கருத்தைத் தெளிவாகவே சுட்டி விடுகிறார்.

“தமிழ் என்றால் தனித்தமிழே! அதனால் அதனைத் தனித்தமிழ் என்று பெயரிட்டும் அழைக்க வேண்டா!”

அவர் வழி நிற்கும் தாளிகைகள் ‘தனித்தமிழ்’ என்ற சொல்லைக் கையாள்வது கூடப் பிற இதழ்களினின்றும் தம்மை வேறுபடுத்திக்கொள்ளவே. இவ்வகையில் தமிழ் எங்ஙனம் ஒன்றின் சார்பின்றித் தானே தோன்றி வளர்ந்து வந்ததென்பதைப் பல்வேறு ஆய்வுகளால் நிலைநாட்டியுள்ளார்.

அவர் எழுதிய நூற்கள் முப்பதுக்கும் மேற்பட்டவை. மொழி, இனம், நாடு பற்றிய நூல்களோடு குறள் உரை, இலக்கிய வரலாறு முதலியனவும் அவர் ஈடுபாடு கொண்ட பிற துறை நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. இவற்றுள் ஆங்கில

நூற்கள் மூன்று. உலக முதன் மொழி தமிழே என்பதனை உலகம் முழுவதும் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காவே 'The primary classical language of The world' எனும் நூலை ஆக்கியுள்ளார். அவரது நூல் ஒவ்வொன்றும் கருத்துக் கருவூலம்; காலப் பெட்டகம். 'இன்னின்ன நூல்கள் வெளி வந்துவிட்டால் தமிழர் முற்றிலும் உண்மை உணர்ந்து கொள்வர்' என்று தன் நூலின் மீதிருந்த நம்பிக்கையை அடிக்கடி மடல்களில் குறிப்பிடுவார். தமிழர்கள் எல்லாவற்றையும் ஏப்பமிட்டு விட்டு இருந்த இடத்திலேயே இருக்கும் இயல்பினர் என்பது அவர் காணாத உண்மை என்றே குறிப்பிடவேண்டும்.

அவருடைய முதல் நூல் 'கட்டாய இந்திக் கல்விக் கண்டனம்' எனும் அறிவிப்போடு வெளியான 'செந்தமிழ்க் காஞ்சி' என்பதாகும். 1937 இல் வெளியிடப்பட்டது இது. ஆனால் இதில் அவர் பெயர் 'தேசாபிமானத் தண்டமிழ்த் தொண்டன்' என்றிருக்கும். பள்ளியில் ஆசிரியராக இருந்து கொண்டு இந்தியா விடுதலையடையாத நாளில் அன்றைய ஆட்சியாளரை எதிர்த்துத் தம் கருத்தை நூல் வடிவில் — அதுவும் இசைப் பாடல் வடிவில் வெளியிடுவது எவ்வளவு பெரிய துணிச்சல் மிக்க செயல் என்பதனை 'முதுகெலும்பற்ற' நிலையில் முகமன் கூறியே பிழைப்பு நடத்தும் புலவர்கள் உணர்வார்களாக !

அன்று தொடங்கிய இந்தி எதிர்ப்பு உணர்ச்சி தொடர்ந்து நின்று 'இந்தியால் தமிழ் எவ்வாறு கெடும்?' என்று 1960-இல் நூல் எழுதும் அளவுக்கு அவரை வளர்த்து விட்டது. இந்தி மொழிச் சிக்கல் இந்தியா முழுமைக்கும் பொது என்பதால் பிற மாநிலத்தாரும் அவரது கருத்துக்களை எண்ணிப் பார்க்கும் வகையில் 'The language Problem of Tamilnadu and its logical solution' என்ற நூலையும் வெளியிட்டுள்ளார். 1937-இல் இராசாசி காலத்தில் ஏற்பட்ட இந்தித் திணிப்பு — எதிர்ப்புச் சூழ்நிலையிலும், 1965-இல் நடந்த இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியின் பின் தி. மு. கழக ஆட்சித் தோற்றத்தின் போதும்

அவரது நூல்கள் வெளியாகியுள்ளன. நாட்டில் எழும் மொழிச் சிக்கலை வாளா பார்த்துக் கொண்டிருந்து மொழி யாசிரியன் மொழிப் பற்றாளன் என்ற முறையில் தன் பங்கையும் செய்தாக வேண்டும் என்ற பொறுப்புணர்ச்சி பாவாணர்க்கிருந்ததுபோல் வேறு எவர்க்காவது இருந்தது என்று கூறமுடியுமா! அவ்வகையில் அவர்தம் கருத்துக்களை ஆணித்தரமாகவே வெளியிட்டுள்ளார்.

“நேரு உறுதிமொழி கேரளம், கருநாடகம், ஆந்திரம் என்னும் திராவிட நாடுகட்குப் பயன்படுமேயன்றித் தமிழ் நாட்டிற்குப் பயன்படாது”

“தமிழ் நாட்டிற்கு இந்தி கூடாது என்பதே தமிழறிஞர் கொள்கை. இந்தி பிந்தி வரினும் இன்றே வரினும் தமிழ் நாட்டிற்கு ஒன்றே. ஆரியம் கலந்த திராவிடமொழிகள் தென்மொழியின் செத்த கூறுகள். தமிழ் ஒன்றே உயிருள்ளது. ஆதலால் இந்தி வந்தால் திராவிடத்திற்குக் கேடில்லை; தமிழுக்கோ இறப்புண்டாம். இதையறியாத திரவிடர் இந்தியை எதிர்க்கும் தமிழரைக் கண்டிப்பது அறியாமையொடு கூடிய அடிமைத்தனமே.”

தன் கொள்கை விளக்க நூலாகிய ‘ஒப்பியல் மொழி நூலை’யே ஒரு நூல் வெளியிட வேண்டுமே என்ற தினவால் வெளியிடவில்லை. தமிழுக்கு மீட்சி வேண்டிப் போரிடும் திராவிட இயக்கத்தாருக்கு இஃதொரு அறிவார்ந்த கைக் கருவியாயிருக்கட்டுமே என்பதற்காக அந்நூலை வெளியிட்டதாகப் பாவாணரே குறிப்பிடுகிறார். இந்நூலின் பயன் பற்றிச் சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் தன் பதிப்புரையில் பின் வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது

‘இந்நூலைப் பயில்வார் தமிழக வரலாறு, தமிழ்மொழி இலக்கணம் ஆகிய இரண்டினையும் ஒரு சேர்ப்புரிந்து கொள்ளலாம். இத்தகைய நூல்கள் போதிய அளவு வெளிவராமையாலும்

வெளிவந்த நூல்களை விரும்பிப் படிப்பார் இன்மையாலுமே தமிழகம் தாழ்ந்தது. தமிழன் தன்னை யே மறந்தான்.'

இனி இவரது பல்வேறு வகையான ஆற்றலையும் வகைப் படுத்திக் காணலாம்.

சொல்லரய்வுத் திறன்

தமிழறிஞர்களில் வேறு எவர்க்கும் இல்லாத தனிச்சிறப்பு ஒன்று பாவாணர்க்கு உண்டென்றால் அஃது அவர்தம் சொல்லராய்ச்சித் திறனேயாகும். 'செவ்வாய்' என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்குப் பொருள் கூறுவதோடு அமையாமல் 'Tues' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லையும். அதற்கு மூலமான பிறமொழியையும் ஆராய்ந்து 'செவ்வாய்' எனும் தமிழ்ச் சொல்லின் மொழி பெயர்ப்பே Tuesday என்பதனை நிலைநாட்ட அவர் பெற்றிருந்த திறன் வியத்தற்குரியது. வேர்ச் சொல்லராய்ச்சியில் அவர் பெற்றிருந்த திறனே அவர்தம் இறுதிக் காலத்தில் 'செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகர முதலியாக முகிழ்த்தது. 'சொல்லராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்' எனும் அவர் நூல் இத்துறைபாற்றலை உணர்வதற்கு வாய்ப்பானதாகும். ஆற்றல் மிகப் பெற்ற தனித்தமிழ்த் தந்தை மறைமலையடிகளார் அவர்களே 'சொல்லராய்ச்சித் துறையில் திரு. தேவநேயனார் ஒப்பற்ற தனித் திறமையுடையவர் என்றும் அவருக்கு ஒப்பாக இருப்பவர் அருமையாகும் என்றும் யாம் உண்மையாகவே கருதுகின்றேம்' என்று சான்றிதழ் வழங்கியுள்ளார்.

பண்பாட்டுச் சிந்தனை

வெறும் மொழியறிவு பெற்ற குமுகாயமாக உருவாக்காமல் பண்பாடும் நாகரிகமும் படைத்த - வாழ்வியல் தெளிவு படைத்த தமிழ்க் குமுகாயத்தை உருவாக்க முனைந்தார் அவர். 'தமிழர் திருமணம்' 'பழந்தமிழாட்சி' 'பண்டைத் தமிழர் விளையாட்டுக்கள்' பண்டைத் தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும் எனும் நூல்கள் இக்ககைய சிந்தனைகளைத் தருபவை.

இசையறிவு

பாவாணர் கருநாடக இசையில் முழுத்தேர்ச்சி பெற்றவர் என்ற உண்மை பலர்க்குத் தெரியாது. பாவாணர் என்றால் அவர் எழுதிய கவிதை நூல் எது என்று கேட்டவர்களும் உண்டு. இந்தி எதிர்ப்புப் பாடல்களாக அமைந்த 'செந்தமிழ்க் காஞ்சி' இசைத் தமிழ்ப் பாடல்களாக அமைந்த 'இசைத் தமிழ்க் கலம்பகம்' 1969 உ. த. க. மாநாட்டு இசையரங்கிற்காக எழுதப்பட்ட 'இசையரங்கு இன்னிசைக் கோவை' ஆகிய நூல்கள் கருநாடக இசையில் அவர்க்குள்ள நுட்ப ஆற்றலைப் புலப்படுத்தும்.

இறைப்பற்று

பாவாணர் தனியொரு சமயத்தைச் சார்ந்தவராக இயங்கியதில்லை. ஆனாலும் பொதுவான இறைப்பற்றும் இறைவன் உண்டு என்ற நம்பிக்கையும் உடையவர். 'இயற்கையிலுள்ள இறும்பூதுகளைக் கண்டு இறைவன் பெருமையை உணர்ந்து வியப்பதற்கு மாறாக, திறவுகோல் பெற்ற வேலைக்காரன் திருடனாக மாறிவிடுவது போல், தனக்கு நுண்மதியளித்த இறைவனையே இல்லையென மறுப்பது விளக்கைப் பிடித்துக்கொண்டு கிணற்றில் விழுவது போன்றதன்றோ!'

இறைவனைப் பற்றிய அவர் கருத்துக்கு இச்சான்று போதும். 'தமிழர் மதம்' எனும் நூலும் அவர்தம் போக்கினைக் காட்டும். என்றாலும், அவர் இதே சிந்தனையில் நெடிதாழ்ந்து போனதில்லை எட்போதாவது எண்ணுவதோடு சரி. தன் உடன் இயங்கும் தமிழ்த் தொண்டர்களிடத்தும் இக் கொள்கையை ஒருநாளும் வலியுறுத்தியதுமில்லை.

இயல்புகள்

அவரது இயல்புகளில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது ஒன்று. எவரையும் எளிதில் நம்பி விடுவார்; நம்புவதோடு மட்டுமின்றித்

தன் கருத்துக்கள் அனைத்தையும் சொல்லி விடுவார். அவர் என்போன்றவர்கட்கு எழுதிய மடல்களை அப்படியே வெளியிட்டு விட முடியாது. பலரைப் பலவகையில் சாடியிருப்பார். அதே போல வேறு சிலர்க்கு எழுதப்பட்ட மடல்களில் என்னைப்பற்றிய வசையும் இருக்கும்; வாழ்த்தும் இருக்கும். இப்படி அவர் வெளிப்படையாக இயங்கியமையால் பலருடைய புறக்கணிப்புக்கும் பகைக்கும் ஆளானார். பொதுவில் அவர் உலகியலறிவு இல்லாதவர் என்பது அனைவரும் அறிந்த உண்மை. இவ்வளவு பெரிய ஆராய்ச்சி அறிஞர்க்கு உலகம் பற்றிய தெளிவான முடிவின்மையால் பல இழப்புகளை அவர் எய்த நேர்ந்தது என்பதை வருத்தத்துடன் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும். மடல்கள் எழுதும் போது மிகவும் நெருக்கி எழுதுவார். நல்ல தொடர்பும் பயிற்சியும் உள்ளவர்களால் மட்டுமே அவரது மடலை விரைந்து படிக்க முடியும். ஓர் அஞ்சலட்டையில் ஒரு பக்கத்தில் 29 வரிகள் வரைக்கும் அடித்தல் திருத்தல் இல்லாமல் எழுதி விட அவர் ஒருவரால்தான் முடியும்.

காசு வகையில் மிகவும் சிக்கனமானவர் அவர். எந்த நூலையும் எவர்க்கும் அன்பளிப்பாகத் தர ஒப்ப மாட்டார். 'திருக்குறள் தமிழ் மரபுரை' நூல் வெளியீட்டு விழாவின் போது கூட விழாவோடு தொடர்புடையவர்கள் ஓரிருவரைத் தவிரப் பிறர்க்கு நூலை அன்பளிப்பாகத் தரக்கூடாதென்றே தெரிவித்து விட்டார். ஐந்து உருபா கணக்கில் விடுபட்டிருந்தாலும் அதனைப் பன்முறைநினைவுபடுத்தி வாங்கி விட்டுத்தான் மறு வேலை பார்ப்பார். இவ்வளவு சிக்கனமாக இருந்தும் பல வேலைகளில் மிகுந்த வறுமைக்குள்ளாகித் துன்புற்றார் என்ற செய்தி நம் மனத்தை நெகிழ்விப்பதாகும்.

நன்றியுணர்ச்சி

பாவாணர் நூல்களில் பெரும்பாலானவை அன்பர்களின் நன்கொடையாலேயே வெளியிடப் பெற்றுள்ளன. ஒவ்வொரு நூலின் முகப்பிலும் நன்கொடையாளர் பெயர்களை மறவாமல் குறிப்பிடுவதோடு விரிவாக வாழ்த்துரைகளும் வழங்கியுள்ளார்.

இவை போகத் தன் நூல் வெளியீட்டுக்கோ, தன் வறுமைக்காலத் திலோ உற்றுழி உதவிய பெருமக்களை அவர் என்றும் நன்றியுணர்வோடு நினைப்பதுண்டு. உருபா பத்தாயிரத்துக்கு மேல் திரட்டித் தந்த மதுரைத் தமிழ் எழுத்தாளர் மன்றத்தையும் அதன் பொறுப்பாளர்களையும் பெரிதும் வாழ்த்தியுள்ளார். 1969 இல் திருக்குறள் தமிழ் மரபுரை நூல் வெளியிடப்பட வேண்டிய காலம் குறிக்கப்பட்டு விட்டது என்றாலும் எதிர்பார்த்தபடி நூல் அச்சாகவில்லை. இந்த இக்கட்டான நிலையில் முன் வந்து முழுமையாகவும் வி ரை வாக வும் நூலை முடித்து வெளிக் கொணர்ந்த பெருமை சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக உரிமையாளர் திரு. வ. சுப்பையா (பிள்ளை) அவர்களையே சாரும். நூல் வெளியீட்டு விழாவில் அன்னாரை வாழ்த்துரை வழங்கச் செய்ய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்றும் அன்னார் இல்லாவிட்டால் இந்த நூலை வந்திருக்காது என்றும் பாவாணர் வரிந்து வரிந்து மடல் எழுதியுள்ளார். அதன்படியே ஏற்பாடும் செய்யப் பட்டது.

பாவாணர் கண் நோயுற்றிருந்த காலத்தில் 'திருக்குறள் தமிழ் மரபுரையும் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. அவ்வேளையில் பாவாணரைச் சென்னை யில் தங்க வைத்து, நெடுநாள் போற்றிப் புரந்தவர் பாரத மாநில வங்கியில் மேலாளராகப் பணியாற்றும் திரு. முத்துக்கிருட்டிணன் ஆவார். அவர்க்கு, உலகத் தமிழ்க் கழக மாநாட்டில் பொன்னாடை போர்த்திச் சிறப்பிக்க வேண்டுமெனப் பாவாணர் விரும்பினார். நிகழ்ச்சியும் அவ்வாறே அமைந்தது.

'இசையரங்கு இன்னிசைக் கோவை'யில் அவரைப்பற்றிய பாராட்டு பின்வருமாறு அமைகிறது.

மெத்தப் பெருந்தகை யொத்துப் பிறந்தவன் முத்துக்
கிருட்டிணன் அன்றோ
இற்றைக் கிருந்தமிழ்ப் பற்றிற் சிறந்தவோர் கொற்றத்
திருமகன் ஒன்றோ (மெ)

தென்னன் தமிழ்பேணும் மன்னன் ஒருவனும்
 சென்னையிலே யின்றே இல்லை
 தன்னன் தனிவள்ளல் அன்ன இவனின்றேல்
 என்னென்ன வோபெருந் தொல்லை (மெ)

தம் தமிழ்ப் பணிக்குப் பெரிதும் ஊக்கமளித்த சேலம் நகராட்சிக் கல்லூரி முதல்வர் திரு. இராமசாமி (கவுண்டர்) அவர்களையும் பல்வேறு இடங்களில் நன்றியோடு நினைந்துள்ளார்.

‘ஞாலமுழுதும் தமிழ் நன்கு பரவ அடி
 கோலவந் தவரென்று கூறுதல் மிகையுண்டோ’

பட்டதுயர்

பல நூறு அன்பர்களின் தலைவராக இருந்தும், மொழித் திறமையில் பெரும் வல்லமை இருந்தும் பல நேரங்களில் பணி நிலைகளில் உடன் பணியாற்றியவர்கள் தந்த தொல்லைகளும் உண்டு; செலவுக்குக் கூட வழியின்றிப் பணமுடைப்பட்டதும் உண்டு. அதுவும் அண்ணாமலை நகரிலிருந்து அவர் வெளியேற நேர்ந்த சூழ்நிலை அவருக்கு மிகுந்த வேதனையைக் கொடுத்தது. ‘என் அண்ணாமலை நகர் வாழ்க்கை’ என்று அவரே தொடர் கட்டுரை வரைந்துள்ளார். அவர் மட்டும் அங்குத் தொடர்ந்து பணி செய்ய வாய்ப்பு அமைந்திருந்தால் இன்னும் சில நல்ல படைப்புக்களையும், பயனையும் தமிழுலகம் பெற்றிருக்கும்.

வழிகாட்டி

யார்யார் எப்படியெப்படி வளர்ந்து மேல்நிலைக்கு வருகின்றார்கள் என்பதைக் கூறிவிட முடியாது. அதிலும் எல்லாத் தமிழறிஞர்களும் தங்களுக்குப் பின்னால் நடக்கும் பல தொண்டர்களை உருவாக்குவார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. பாவாணர் அவர்கள் தமிழகத்தின் தனிப் பெரும் மொழியறிஞர்- அவருடைய நூலைப் படித்தே தமிழ்ப் பற்றுக் கொள்ள முடியும்; தமிழ்த்

துறைக்கு வர முடியும். 'ஓப்பியன் மொழிநூல்' முதற்பதிப்பினை ஓர் உருபா கொடுத்துப் பழைய புத்தகக் கடையில் வாங்கினேன் (1957) நூலின் முகப்பில் 'உருபா' என்ற சொல்லைப் பார்த்து வியந்தேன். இதுவரை எந்த நூலிலும் இப்படிப் பார்த்ததில்லை. இதில் ஏதோ புதுமை உள்ளது என்று கருதி உள்ளே நுழையும் போது 'வீண் வடசொல்' என்ற பகுதி என்னைக் கவர்ந்தது, அந்நூல் தந்த உணர்ச்சியில் இனிமேல் தனித்தமிழிலேயே பேசுவது, எழுதுவது என்று முடிவெடுத்தோம். பி. எ. சி. கணக்குப் பயின்ற என்ணையும், பி. ஏ. பொருளியல் பயின்ற நாமக்கல் வ. சுப்பிரமணியனையும் சென்னை முனைவர் இரா. இளவரசுவையும் இன்று தமிழ்த்துறையில் இயங்கச் செய்ததுபாவாணர் எழுத்துத் தான்.

அவர் எழுத்தும் பேச்சும் மிகப் பெரிய இயக்கத்தையே உருவாக்கியுள்ளன. மறைமலையடிகளாருக்கு நம் தாய் மொழியைத் தூய்மொழியாகக் காணவேண்டுமென்பதில் இருந்த பேரார்வம் அளவிடற்கரியது. எனினும் அவர் காலத்தில் அவரது கொள்கையை ஏற்று, ஆர்வத்தை அடியொற்றிச் சிலர் தம் பெயர்களை மாற்றிக் கொண்டார்களே தவிர அஃதோர் இயக்க வடிவம் பெறவில்லை. ஆனால் பாவாணர் காலத்தில்தான் 'உலகத் தமிழ்க் கழகம்' நிறுவப்பட்டு நூற்றுக்கு மேற்பட்ட கிளைகளையும் ஆயிரக் கணக்கான உறுப்பினர்களையும் கொண்டு திகழ்ந்தது. இன்று 'உ. த. க.', 'தமிழியக்கம்' என இரு அமைப்புகள் இருந்தாலும் தனித்தமிழ்க் கொள்கையினர் எண்ணிக்கை வளர்ந்தே இருக்கிறது என்பதையும் அவர்களது பணிகளால் கோவை, மதுரை போன்ற இடங்களில் பெயர்ப் பலகைகள் கூட ஓரளவு மாற்றப்பட்டுள்ளன என்பதையும் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும் 'தென்மொழி' 'தமிழ்ச்சிட்டு' 'தமிழியக்கம்' 'மீட்போலை' 'அறிவு' 'கைகாட்டி' 'மாணக்கன்' 'பூஞ்சோலை' 'வலம்புரி', 'முதன்மொழி' போன்ற பல தனித்தமிழ்த் தாளிகைகள் தோன்றியுள்ளன என்பதும் மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். பாவணரது இயக்கத்தில் தனித்தமிழ் நோக்கம் இல்லாதவர் நுழையவுந் முடியாது; நுழைந்து விட்டாலும்

இரண்டொரு நாட்களுக்கு மேல் நீடிக்கவும் முடியாது. இயக்கத்தில் உறுப்பினராகும் எவரும் தத்தம் பெயரைத் தனித்தமிழில் மாற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது கட்டாயமான கட்டளையாகும். இந்த அளவுக்குப் பாவாணர் ஓர் இயக்கத் தலைவராக உயர்ந்துள்ளார் என்பது வரலாற்றுண்மையாகும்.

பிற சிறப்புகள்

இவர் மீது பற்றுக் கொண்ட அன்பர்கள் தமிழகத்தில் மட்டுமின்றி வெளி மாநிலங்களிலும் வெளி நாடுகளிலும் மிகப் பலர் உள்ளனர். பெங்களூரில் உலகத்தமிழ்க்கழகம் வீறுகொண்டு விளங்குகின்றது. மலாசியா நாட்டின் ஈப்போ நகரில் பல ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்தே 'பாவாணர் தமிழ் மன்றம்' சிறப்புற இயங்கி வருகிறது.

பாவேந்தர் பாரதிதாசனார் 'தமிழியக்கம்' பாடியதற்கும் பாவாணர் ஒரு பின்னணி எனலாம். தம் வீட்டுத் திருமணத்துக்கே பாவாணரைத்தான் தலைமை தாங்க வைத்துள்ளார் அவர். பாவாணர் போக்கிலேயே பாவேந்தர் தம் இதழில் "வந்தவர் மொழியா? செந்தமிழ்ச் செல்வமா?" என்ற தொடர் கட்டுரை எழுதித் தம் சொல்லாராய்ச்சி ஈடுபாட்டினை வெளிக்கொணர்ந்தார்.

கட்டுரைக்குச் சட்டம் அமைத்துக்கொள்வதில் பாவாணரையாரும் வீஞ்சமுடியாது. 'மாந்தன் செருக்கடக்கம்' என்றால் 25 வகையில் மாந்தன் பிற உயிரினங்களிலும் தாழ்ந்தவன் என்பதை அலசி விடுவார். இலக்கண நுட்பம் வாய்ந்த 'முதல் தாய்மொழி' எனும்நூல் குறிப்பொலி, சுட்டொலிக் காண்டங்களாகவும் அவை படலங்களாகவும் படலங்கள் இயல்களாகவும் இயல்கள் துறைகளாகவும் துறைகள் பல்வேறு உட்பிரிவுகளாகவும் ஓர் இலக்கியம்போல் அமைந்திருப்பது எண்ணி வியத்தற்குரியது. இத்தகைய பகுப்பு முறைத் தெளிவு எவரிடத்தும் இல்லாத சிறப்பாகும்.

சொன்னூல் (Etymology) மொழிநூல் (Philology) மாந்தநூல் (Anthropology) உளநூல் (Psychology) வரலாறு முதலிய ஐந்துறைகளிலும் வல்லவராக விளங்கிய பாவாணர் போதுமான அளவுக்குத் தமிழர்களால் புரிந்து கொள்ளப்படவும் இல்லை; போற்றப்படவும் இல்லை, அதற்கு நம்மிடத்திலுள்ள குறையே காரணம் எனலாம்.

“ஆராய்ச்சியின்மையாலோ கவலையின்மையாலோ துணியின்மையாலோ தமிழ்ப்புலவர் எடுத்துக்காட்டாததனால் தமிழின் திரவிடத்தாய்மை பொதுமக்களால் அறியப்படாதிருப்பதுடன் தமிழ் ஒரு புன்சிறு புதுமொழியினும் தாழ்வாகக் கருதப்படுகின்றது

“பல்குழுவும் பாழ்செய்யும் உட்பகையும் தமிழகத்தில் இருந்து கொண்டு தமிழின் பெருமையைப் பிறநாடுகள் மட்டுமின்றித் தமிழ் நாடும் அறியாதபடி அதனை மறைத்து வருவது மிகமிக இரங்கத் தக்க தொன்றும், ஆராய்ச்சி யாளரோ வெனின் ஓரிருவர் நீங்கலாக, பிறரெல்லாம் பிறநாட்டுச் செய்திகளாயின் மறைந்த வுண்மையை வெளிப்படுத்துவதும், தமிழ் நாட்டுச் செய்திகளாயின் வெளிப்பட்ட வுண்மையை மறைத்து வைப்பதுமே தொழிலாகக் கொண்டுள்ளார்.”

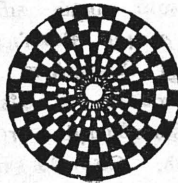
பொதுமக்களும் புலமக்களும் சேர்ந்து கொண்டு தமிழுக்கு இத்தகைய குறையைத் தோற்றுவித்தால் நாடு எப்படி மேன்மையுறமுடியும்? பலவாறு எண்ணி எண்ணி ஏங்கிய பாவாணர் பிறகு நிலையறிந்து தமக்குத் தாம் அமைதிப்படுத்திக் கொள்வதுண்டு.

“அறிவுப் பெருக்கமும் ஆராய்ச்சி வன்மையும் ஒருங்கே கொண்ட மேனூட்டார்க்கும் மொழிநூல் நெறி முறைகள் முற்றத் தெரியாதபோது நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு தற்குறிகளும் முன்னேற்றத்திற்கு முட்டுக்கட்டையான மூடக்களஞ்சியங்களும் பகுத்தறிவில்லா உருவேற்றிகளும் குடி கொண்ட

இந்நாட்டில் மொழி நூலைப் பற்றித் தவறான கருத்திருப்பதில் வியப்பொன்றுமில்லை”

தமிழகத்தின் உண்மை நிலையைப் புரிந்துகொண்ட பாவாணர்க்குத் தம் உயிரினும் மேலான பணியென்பது ‘செந்தமிழ்ச் சொற்பிறப்பியல் அகரமுதலி’யை உருவாக்குவதாகவே இருந்தது. அவை முதிர்ந்த நிலையில் அரசினரால் அப்பணிக்கு அவர் அமர்த்தப் பட்டதனால் அப்பணியும் தொடக்க அளவோடு துவண்டுபோய் நிற்கிறது. இந்நிலையில் பாவாணர் மறைந்து போனார் என்பதை நினைக்கும்போது மீண்டும் ஒரு பாவாணர் எப்போது கிடைத்து, இந்த நாடும் மொழியும் எப்போது பீடுறப் போகின்றனவோ என்ற துயரம்தான் மிஞ்சுகிறது.

ஆற்றல்மிக்க அறிஞர்களை அவ்வப்போது இழந்து விட்டுப் புதிய வரவுக்காக எதிர்பார்க்கும் போலித்தனம் நம்மிடம் இருக்கும் வரை பாவாணர் மறைவால் ஏற்பட்ட இழப்பு ஈடுசெய்யவே முடியாத இழப்பாகத்தான் நிற்கும்.

இங்கும் அங்கும் என்பதால் கண்ட கண்ட இடங்களில் காணப்படும் தமிழின் நிலையைக் கூறப் போகிறேன் என்று நினைத்துவிட வேண்டா. தமிழ் என்றோ பிறந்த மொழி; தொன்று தொட்டு உலவி வரும் தமிழ் தமிழகத்தில் எப்படியிருக்கிறது என்பதையும் சிங்கப்பூர், மலாசியா சென்று வளர்ந்து அது இன்று பெற்றுள்ள சிறப்பினையும் ஓரளவு ஒப்பிட்டுக் கூறுவதற்காகவே இத்தலைப்பு. இதில் தமிழின் எல்லா வகையான நிலைகளையும் எடுத்துக்கூறிவிடவில்லை. நடைமுறைப் பேச்சிலும், செய்தித்தாள் அளவிலும், கடைவிளம்பரங்களைப் பொறுத்த அளவிலும் உள்ள ஒரு சில கூறுகளே ஒப்பிடப்படுகின்றன.

பொதுநிலை

தமிழை வளர்க்க வேண்டும் என்பதிலே யாருக்கும் கருத்து வேறுபாடு இல்லை. ஆனால் அதற்கான பற்றும், செயற்பாடும்

எந்த அளவில் உள்ளன என்பதுதான் நம் கேள்விக்குரியது. கடல் கடந்து வாழ்கின்ற காரணத்தால் இயல்பாகவே ஏற்படுகின்ற நெருக்கத்தாலும் மலாய், சீனம், ஆங்கில மொழிகளுக்கிடையில் தகுதியோடு வாழ்ந்தாக வேண்டுமெனும் முனைப்பாலும் சிங்கப்பூர் மலேசியாவில் தமிழின் மீது அனைவரும் அளவற்ற பற்றுக் கொண்டுள்ளனர். இங்கு, தமிழ் பிறந்த தமிழகத்தில் பிற மொழிகளை எதிர்க்கின்றதில் உள்ள வேகம் தம் மொழியைப் பல்வேறு துறைகளில் வளர்ப்பதில் உள்ளதா என்றால் இல்லை என்றே கூறலாம். இதில் அரசினரும் சரி பொதுமக்களும் சரி நடுவில் உள்ள புலமக்களும் சரி அனைவரும் ஏனோ தானே நிலையிலேயே இயங்குகின்றனர். தமிழுக்கு ஆக்கம் சேர்க்கப் பலவழிகள் உள்ளன. தமிழ் மேலும் மேலும் புதிய சொல் வளத்தைப் பெறவேண்டும். வெளியுலகில் புதிது புதிதாகத் தோன்றும் பொருள்களுக்கெல்லாம் புதுச் சொற்களைக் கண்டு பயன்படுத்த வேண்டும்.

இரு வகையில் இதனைச் செயற் படுத்தலாம்.

1. ஏற்கனவே உள்ள பழைய பொருத்தமான சொல்லைப் பயன்படுத்தல்.

போர்த்துகீசியர் இங்குவந்த பிறகுதான் 'ஜன்னல்' என்ற சொல்லே வந்தது. எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் கட்டடக்கூலையில் வல்லவராக விளங்கிய நாம், காற்றும் வெளிச்சமும் கவின்கு மாளிகைக்குள், கோயிலுக்குள் வர விட்டு இயற்கையோடு ஒன்றி வாழ்ந்த நாம் 'ஜன்னல்' இல்லாமலா கட்டடங்களை எழுப்பியுள்ளோம்? சொற்கள் இருந்தன; அதிலும் ஐந்து சொற்கள்; காலதர், காற்றுவாரி; பலகணி, வளிவாய், சாளரம் ஆகியவை.

“கோலச் சாளரக் குறுங்கண் நுழைந்து”

“வளிதரு வாய் பொருந்தி” எனும் இலக்கிய வரிகளை நினைவு கொள்வோம். இப்படியிருந்தும் இவற்றுள் எதையுமே எடுத்துப் பயன்படுத்தாமல் 'ஜன்னல்'ப் பிடித்துத் தொங்கி ஆவதென்ன?

2 காலத்திற்கேற்ப நாம் பல புதுச் சொற்களை உருவாக்கியே ஆகவேண்டும். பொருத்தமாக இருக்குமா என்று தயங்க வேண்டியதில்லை. புதுச் சொல்லை உருவாக்கிப் புழக்கத்திற்கு விடுவோம். அதுவே காலவேகத்தில் புது வடிவமும் பெற்று நிலைத்துவிடும்.

அபேட்சகர் என்பதை 'வேட்பாளர்' என்றனர். இன்று அனைத்து மக்களும் வேட்பாளரை அறிவர். தொடக்கத்தில் 'Bicycle' என்பதைத் துவிச்சக்கரவண்டி என்றுதான் மொழி பெயர்த்தனர். அது தமிழாக இல்லை என்று கண்டபின் அதையே நல்ல தமிழில் 'ஈருருளி' என்றனர். அதிலும் சொல் பொருத்தமில்லை என்பதாலும், சைக்கிளுக்குரிய தனிச்சிறப்பு 'மிதி' (Pedal) என்பதிலும் மிதிவண்டி என்னும் சொல்வந்தது. இன்று நிலைத்துப் பெயர் பெற்று விட்டது. தமிழகத்தில் பழைய சொற்களை எடுத்துப் பயன் படுத்துவதுமில்லை. புதிய சொற்களை ஆக்கிப் படைப்பதும் குறைவு. சில சொற்களை ஆக்கி அளித்தாலும், அனைவர்க்கும் அது தெரிந்தாலும் நடை முறையில் நாக்கில் வருவதில்லை.

திரையரங்கு தெரியும், திரைப்படமும் தெரியும். ஆனால் 'சினிமாவுக்குப் போவோமா?' இன்றைக்கு எத்தனை ஷோ (Show) ; அந்தத் தியேட்டரில் என்ன ஓடுது? என்பதுதான் தமிழர்களின் வழக்கு நடை.

ஆனால் மலேசியாவில் அனைவரும் 'படமேடை' என்றுதான் சொல்வார்கள். இங்கே நடை மேடையை 'பிளாட்பாரம்' என்றுதான் சொல்வோம். ஆனால் மலேசியாவில் 'அஞ்சடி' என்கின்றனர். ஏனென்றால் அங்கு பிளாட்பாரம் என்பது ஐந்து அடி அகலம் உள்ளது. அதனால் 'ஐந்தடி' பேச்சு வழக்கில் அஞ்சடி ஆகியுள்ளது. 'போடா அஞ்சடிக்காரப் பயலே!' என்றால் 'Care of Platform' என்று பொருள். நாம் நண்பர்களைக் கூட 'சினேகிதன்' 'பிரண்ட்' என்றுதான் கூறுகிறோம். ஆனால் மலேசியாவில் கூட்டாளி என்றுதான் சொல்வார்கள். அதிலும் மலாய், சீனர், ஆங்கிலமாகிய மும் மொழிகளுக்கும் நடுவில்

தாளம் தவறாமல் இந்தச் சொல் வந்து விழுவதைப் பார்த்து வியக்கத்தான் வேண்டும்

புது நிலை

தமிழகத்தில் இன்னொரு கொடுமை நிகழ்கிறது. வரைதுறையின்றி ஆங்கிலச் சொற்களை வாரி இறைப்பது, ஆனால் அதை முழுமையான ஆங்கிலத் தொடராக்காமல் ஒட்டுக் கொடுத்துப் பேசுவது என்பது இங்குள்ள நிலை. எதற்கெடுத்தாலும் 'பண்ணி' என்ற சொல் இடையில் வந்து விழும்.

'யூரின் பாஸ் பண்ணப் போவோம்'

'இவரை meet பண்ணிப் பேசுவோம்'

'இதுபற்றிக் கொஞ்சம் discuss பண்ணலாம்'

தமிழை இயல், இசை, நாடகம் என முத்தமிழாய்ப் பிரித்தது போய் 'பண்ணித் தமிழ்' என்றும் நாலாவது தமிழ் வந்து விடும் போல் இருக்கிறது. இங்கு வாயில் வருவதெல்லாம் கலப்பு; அங்கு வருவதெல்லாம் இனிப்பு; கேட்க உவப்பு.

திரைப்பட நாடக உரையாடல்களும் ஆங்கிலம் கலந்ததாகவோ ஆங்கில நடையிலோ அமைந்து வருவது இங்கு புது நிலை.

செய்தித் தாள்களையோ சொல்ல வேண்டுவதில்லை. சிங்கப்பூர், மலேசியாவில் உள்ள தமிழ் முரசு, தமிழ் மலர், தமிழ் நேசன், ஆகிய மூன்றும் நல்ல தலைப்புக்களைத் தந்து, நடல் நடையில் செய்திகளை வெளியிடுகின்றன.

இங்கு இதழ்ப் பெயர்களே 'தினமணி' 'தினமலர்' 'தினத்தந்தி' என்றுதானே இருக்கும். 'வானொலி' தொலைக்காட்சி' என்னும் தலைப்பு அங்கே. ரேடியோ தூரதர்ஷன்-இங்கே.

அரசு அதிகாரிகளுடன் அணுக்கமுடன் செயலாற்ற வேண்டும்.

‘பொது மக்களுக்கு கிட்டா சுல்தானின் வேண்டுகோள்’
‘தோக்கியோவில் பிரதமர் லீ’

‘12 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மலேசியாக் கிண்ணம் சிங்கப்பூர் வந்து சேர்ந்தது.

வினாயாட்டாளர்களின் உறுதிப் போராட்டம் வெற்றியைத் தந்தது.’

இவை அங்குள்ள செய்தித் தாட்களில் உள்ள தலைப்புக்கள்.

இதோ நம் நாட்டு இதழ்களின் தலைப்பு

‘அரசு இலாக்காக்களுக்கு தாக்கீது’

‘அசெம்பிளியில் வெளி நடப்பு’

‘எதிர்க் கட்சி மெம்பர்கள் ஆட்சேபம்’

‘துறை, சட்டமன்றம், உறுப்பினர்கள்’ என்ற சொற்களெல்லாம் இதழ் நடத்துவார்கட்கும் தெரியும். இதழ் படிப்பவர்கட்கும் தெரியும். ஆனால் பயன்படுத்த மாட்டார்களே! ஒரே இதழின் வெவ்வேறு பக்கத்தில் ‘துணைவேந்தர்’ ‘உப அத்தியட்சகர்’ இரண்டும் இருக்கும். ‘பல்கலைக் கழகம்’ ‘சர்வ கலாசாலை’ இரண்டும் நடமாடும்.

இந்த இரட்டை நிலை இங்கே!

தமிழகத் தமிழ்ச் செய்தித் தாட்களில் ‘தமிழ்’ எப்படி வினாயாடுகின்றது என்பதை ‘வானம்பாடி’ எனும் இதழ் பின் வருமாறு சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

தமிழுக்கு ஜே!

தமிழ்நாட்டுச் செய்தித் தாள்களில்

தமிழ் நகைச்சுவை விருந்து!

அண்மையில் வந்த செய்தித் தலைப்புகள்:

உலகத் தமிழ் மாநாடு
ஏற்பாடுகள் ஐரூர்!

○

மேட்டுரில் ஜல சப்ளை

மனநிலை

நல்ல தமிழில் எதையும் பேச, எழுத வேண்டும் என்பது அங்குள்ள நிலை. ஆனால் தமிழகத்தில் ஒரு தாழ்வு மனப்பாங்கு (Inferiority Complex) அனைவரிடமும் உள்ளது. நல்ல தமிழில் எளிய சொற்களைச் சொன்னால் பிறர் தம்மை மதிப்புக்குறைவாக நினைப்பார்களோ என்று நினைத்துக் கொண்டே தமிழ்ச் சொற்களை விழுங்கி விடுகின்றனர்.

‘கடை’ என்ற சொல்லையே எடுத்துக் கொள்வோம்.

‘சோற்றுக் கடைக்குப் போவோம்’ என்பது அங்கு நடைமுறை வழக்கம்

உலகம் முழுமைக்கும் தேவையான அத்தனை பொருள்களையும் விற்கும் - சிங்கப்பூர் விற்பனையகம் ‘Plaza Singapura’ என்பது. பல மாடிகள் கொண்ட அக்கட்டடத்தில் ‘கடைத் தொகுதி, என்று தமிழில் பெரிய அளவில் எழுதியிருப்பதைப் பார்க்கும் போது, எந்தத் தமிழனும் ஒரு நொடி திகைப்பும், வியப்பும், அடையத்தான் செய்வான். அது மட்டுமின்றி கடை என்பதை அப்படியே பயன்படுத்தி மலாய் மொழியில் ‘Kedai’ என்று எழுதியிருக்கின்றனர். ஆனால் கடையை விட்டுவிட்டு ‘ஸ்டால்’ போட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம் நாம். மளிகைக் கடை என்று சொல்லாமல் ‘புரவிஷன் ஸ்டோர்’ என்றுதான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

கடைத்தெருவுக்கு இங்கு யாரும் போவதில்லை. படித்த மக்களெல்லாம் ‘Shopping’ போகக் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கடை எனும் ஒரு சொல்லுக்கே இந்த நிலை என்றால் பிற சொற்கள் எப்படிப் பயன்படுத்தப்படும் என்பதை எண்ணிப் பார்க்கவும்.

சிங்கப்பூரில் தமிழுக்கு முழுமையான ஆட்சி மொழி உரிமை தரப்பட்டுள்ளது. இவ்வுரிமை உலகில் வேறெங்கும் இல்லை என்பதை நினைக்கும் போது.....!

சிங்கப்பூரின் 55-ஆவது மாடியில் போய் நின்றாலும் '55-ஆம் அடுக்கு' என்று அழகு தமிழ் சிரிப்பதை நினைத்து மகிழாமல் இருக்க முடியுமா? மலேசியாவிலும் தமிழுக்குப் பல்வேறு உரிமைகள், சமவாய்ப்புக்கள் அளிக்கப் பட்டுள்ளன. புல்லாங்குழல் இங்கு பிறந்ததுதான். அதற்கு ஆங்கிலேயர் இட்ட பெயர் Flute - என்பது. ஆனால் நம் வாயில் 'புளுட்' வரும் அளவுக்குப் புல்லாங்குழல் வருவதில்லை. ஆனால் மலேசியாவில் கோலாலம்பூரில் உள்ள அருங்காட்சியகத்தில் இசைக்கருவிகள் பகுதியில் புல்லாங்குழலைக் கண்டேன். கண்ட அளவிலேயே மயங்கி விழுந்தேன்; அதன் இசையைக் கேட்டா...? .....? இல்லை! புல்லாங்குழல் கருவிக்கு முன்னால் 'Pullangulal' என்று ஆங்கிலத்திலும் எழுதப்பட்டிருந்தது. மலேசியாவில் தமிழ் வளரும் பாங்கினை எண்ணென்பது!

விளம்பரநிலை

'தமிழ் நாட்டில், நம் தமிழ் பல துறைகளிலும் தாழ்மைப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது' என்று குறிப்பிடும் பாவேந்தர் பாரதி தாசன் இந்நிலை மாற்ற வேண்டுமானால் 'தமிழார்வம் மிக்க இளைஞர்கள் இத்தகைய துறைகளில் தகிழ் முன்னேற்றம் கருதி இயன்றவாறு கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டும்' என்கின்றார்.

வழி முறைகளையும் அவரே கூறுகிறார் :

“ஓர் கூட்டம் கோவிலில் பிற மொழிக் கூச்சலைத் தடுக்க ஏன் முயலலாகாது? ஒரு குழுவினர் தெருத்தோறும் சென்று

பிறமொழி விளம்பரப் பலகையை மாற்றியமைக்கச் சொல்லி ஏன் வற்புறுத்தலாகாது? மற்றும் பல வகையிலும் கிளர்ச்சி செய்யின் தமிழ் விடுபடும். தமிழ் நாடு விடுபடும். எவ்வகையிலும் இஃதன்றே இந்நாள் இன்றியமையாத நல்வினை.”

தமிழகத் தெருக்களில் உள்ள விளம்பரப் பலகைகளில் காணப்படுகின்ற மொழிக் கொலையையும், பிறமொழிச் சொற்களையும், கண்டு மனம் வெதும்பிய பாவேந்தர் கொதிப்போடு இப்படிக் கூறுகிறார்.

உணவுதரு விடுதியினைக்
 கிளப் என வேண்டும்போலும்!
 உயர்ந்த பட்டுத்
 துணிக்கடைக்குச் சில்குஷாய்
 எனும் பலகை தொங்குவதால்
 சிறப்புப் போலும்
 மணக்கவரும் தென்றலிலே
 குளிரா இல்லை? தோப்பில்
 நிழலா இல்லை?
 தணிப்பரிதாம் துன்பமிது
 தமிழகத்தின் தமிழ்த் தெருவில்
 தமிழ்தான் இல்லை!

தென்றலில் குளிர் இருக்கவேண்டும்; இருக்கிறது. தோப்பில் நிழல் இருக்கவேண்டும். இருக்கிறது தமிழகத்தில் உள்ள தெருக்களில் அதுவும் தமிழ்த் தெருக்களில் தமிழ் இருக்க வேண்டும். இருக்கிறதா? இருக்கிறது தமிழைத்தவிர வேறு என்னென்னவோ இருக்கிறது

தமிழ் வளர்த்த சங்கங்களைத் தாங்கி நின்ற மதுரையில் - ஏன் உலகத் தமிழ் மாநாட்டையே கண்ட மதுரையில் நகைக்கடைகள் மட்டுமே உள்ள தெற்காவணிமூல வீதியில் சற்றுத்திரும்புங்கள். விளம்பரப் பலகைகள் உங்களைப் பார்த்து நகைக்குர் எல்லோருமே Jewellers - ஜுவல்லர்ஸ்தான்.

ஆனால் சிங்கப்பூரில் ஒரு நகைக் கடையில் 'அணிமணி பொற்சாலை' எனும் அழகு தமிழ்ப் பெயர். தமிழகத்தின் தமிழ்த் தெருவில் தமிழ் இல்லை. ஆனால் சிங்கப்பூரின் பொதுத் தெருவில் தமிழ் அரசோச்சுகிறது. மலேசியாவில் 'கேமிரான் மேல் நிலம்' என்பது ஒரு பகுதி. 8000 அடி உயரத்தில் உள்ள மலை வாழ்விடம் அது. அங்கு இறங்கியதும் என் கண்ணிற்பட்ட முதற் பலகை 'செந்தோசா உணவகம்' என்பது. இந்த இனிய தமிழுணவு ஒன்று போதாதா எனக்கு? இனி உணவகத்துக்குள் புகுந்து வேறு உண்ண வேண்டுமா?

இந்த இனிப்போடு தமிழகத்தின் நினைப்பும் வந்தது. மதுரையிலே கூட இந்த 'உணவகம்' எனும் சொல்லை உலவ விட எவ்வளவு போரட வேண்டியிருந்தது வலிந்த கிளர்ச்சிக்கும் வற்புறுத்தலுக்கும் பின்னேதானே சிலர் உணவகம் என்று போட ஒப்புக் கொண்டனர். நல்ல தமிழ்ச் சொற்களைப் பயன்படுத்தக் கோரி நம் இந்தக் கிளர்ச்சியிலும் எத்தனை பட்டறிவுகள்!

1. கிளர்ச்சி செய்வோம் என்று உறுதியாகத் தெரிந்த பின்தான் Sweet Land இனிப்பு உலகம் ஆனது.

2. அந்தத் தெருவில் பலர் நல்ல தமிழில் எழுதி விட்டனர் என்று தெரிந்ததும் தாமாகவே முன் வந்து 'பாத்திமா பல் பொருள் அங்காடி' என்று அமைத்துக் கொண்டனர்.

3. சிலர் வெளியில் தமிழ் பற்றி வானளாவப் பேசி விட்டுத் தன் கடையில் பெயர் மாற்றம் செய்யக் கோரியபோது தகாத ஆராய்ச்சியில் இறங்கி வீம்பு செய்ததும் உண்டு!

4. சரி என்று பட்டால் உடனே ஏற்றுச் செயற்படுபவர்கள் உண்டு.

'செல்வராசு உடன் பிறப்பாளர்கள் பல்பொருள் அங்காடி'

ரீகல் திரையரங்கம்

(ஆங்கிலப் படங்கள் மட்டுமே காட்டப்படும் அரங்கு இது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.)

5. கண்காணிப்பு இல்லாவிட்டால் கதையே மாறிவிடுகிறது சில கட்டங்களில்.

நாங்கள் முயற்சி எடுத்த போது 'அருள்மிகு அம்பாள் உணவகம்' என்றிருந்த பலகை இப்போது மீண்டும் 'ஸ்ரீ அம்பாள் கபே' யாகிவிட்டது. இக்குறைகளை நேரில் கண்ட எனக்கு சிங்கப்பூரிலும் மலேசியாவிலும் காணப்படுகின்ற தமிழ்விளம் பரப் பலகைகளைப் பார்த்ததும் எப்படிப்பட்ட மகிழ்ச்சி பிறந்திருக்கும்?

பிற நிலைகள்

சிங்கப்பூர் மலேசியாவில் அனைவருமே ஆங்கிலத்தில் நல்ல தேர்ச்சியும் தெளிவும் பெற்றுள்ளனர். ஆனால் அதேநேரத்தில் சீனர்கள் சீன மொழியிலும் மலாய்க்காரர்கள் மலாய் மொழியிலும் தமிழர்கள் நல்ல தமிழிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டுள்ளனர். எளிதாகப் பேச வாய்ப்பு இருப்பதால் தமிழர்கள் அனைவருமே எந்தத் தயக்கமுமின்றி மலாய்மொழியில் பேசவும் முடிகின்றது. அனைவருமே தேவைப்படும்போது ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர். மொழியைப் பயன்படுத்துவதில் ஒரு தெளிவான நிலை இருக்கிறது அங்கே. ஆனால் இங்கோ .....

எல்லாவற்றிலும் போலி நிலைகள். திருப்பரங்குன்றம் போகும் நகருந்து கூடச் சில நேரத்தில் ஆங்கிலப் பெயர்ப்பலகை 'தாங்கி ஓடிக் கொண்டிருக்கும். என்னவோ உந்து நிலையம் முழுவதும் ஆங்கிலையர்களே வந்து குவிந்து கிடப்பதுபோலவும், அவர்கள் தமிழ்ப் பெயர்ப்பலகை கண்டு தடுமாறிப் போய்விட்டது போலவும், அவர்கள் இடத்துக்குப் போகப்பரந்த மனப்பாங்கோடு உதவி செய்வது போலவும் ஒரு போலிப்பாங்கு இங்கே.

தமிழ் வளர்ச்சிக்கு இளைஞர்களின் கிளர்ச்சியை எதிர் பார்க்கும் பாவேந்தர் இன்றிருந்தால் மிகவும் வேதனைப்படுவார்

பயில்வது ஆங்கிலப் பயிற்றுமொழி எனும் தலைப்புக்குள், 60 பேரில் ஓரிருவர் தவிர மற்ற அனைவரும் எழுதுவது தமிழில், ஏன் இந்த இரட்டை நிலை? தங்கள் வளர்ச்சியையே சரியாக வைத்துக் கொள்ளாத இளைஞர்கள் தமிழுக்காகக் கிளர்ச்சி செய்வது எப்படி?

தமிழ்நாட்டில் 'எங்கும் தமிழ் எதிலும் தமிழ்' எனும் முழக்கம் உண்டு. சட்டமும் உண்டு. விளம்பரப் பலகைகளில் மும்மடங்கு பெரிய எழுத்தில் தமிழிலும் ஒரு மடங்கு சிறிய எழுத்தில் பிற மொழிகளிலும் எழுதவேண்டும் எனும் சட்டம் உண்டு. ஆனால் பலகைகள் பன்மடங்கு பெரிய எழுத்தில் 'Paper products' என்று நிற்கும். மிகவும் வலியுறுத்தப் பட்டால் வேறு வழியில்லை என்று தெரிந்தால் அதே பலகையில் கொஞ்சம் இடம் உள்ள ஒரு மூலையில் 'பேப்பர் பிராடெக்ட்ஸ்' என்று எழுதித் தங்கள் அரிய தமிழ்ப்பற்றை வெளிக்காட்டி விடுவார்கள்.

எல்லாச் சட்டங்களையும் போலவே தமிழ்த் தொடர்பான சட்டங்களும் இங்கு செயலிழந்து நிற்கின்றன. ஆனால் சிங்கப் பூரிலும், மலேசியாவிலும் தாங்களாகவே முன்னின்று தமிழ் வளர்க்கும் சிறந்த போக்கு இருப்பதுடன் சட்டங்களும் தக்க வாறு துணை செய்கின்றன. சட்டங்கள் வியக்கத்தக்க முறையில் செயற்படுத்தவும் படுகின்றன.

சிங்கப்பூரையும், மலேசியாவையும் நினைத்தால் தமிழ்க்குடி மகனுக்கு இனிக்கிறது. அவனே தமிழகத்தை நினைத்து விட்டால்.....

இதோ பாரதி தலையைப் பிய்த்துக்கொண்டு தெருவில் ஓடுகிறாள், பாட்டொன்றை உதிர்த்தபடி.....

நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே..... இந்த.....

கட்டுரைக் குறிப்புகள்

1. உன்னைத் திருத்து !

இக்கட்டுரை 'உன்னைத் திருத்து' எனும் பெயரில் 1970, சனவரியில் தென்காசித் திருவள்ளூர் கழகம் வெளியிட்ட முப்பால் மலரிலும் 'எது முதலில்?' எனும் தலைப்பில் 'தமிழ்ப்பணி' இதழிலும் வெளியானது.

2. தந்தை பெரியாரின் கல்விக் கனவு

17-9-1980 இல் தந்தை பெரியார் 102 ஆவது சிறந்தநாள் மலரில் வெளியானது.

3. பாளையம் கேசியம் பிள்ளைத்தமிழ் -

வருகைப்பருவம்.

1980 இல் உத்தமபாளையம் கல்லூரியில் நடைபெற்ற வெளியீட்டு விழாக் கருத்தரங்கில் படிக்கப் பட்டது.

4. ஈனரூள் பசி

'தமிழ்ப்பணி' இதழில் வெளியானது.

5. வரலாற்று நாடகம்—ஒரு கண்ணோட்டம்.

நெல்லை, சாராள் தக்கர் கல்லூரிக் கருத்தரங்கில் படிக்கப்பட்டது.

8. மரபும் புதுமையும்

31-8-1978 இல் முனைவர் பட்ட முன்முகத் தேர்விற்கு (Methodology Test) அளிக்கப்பட்டது.

சிறு கட்டுரைகள் அவ்வப்போது எழுதப் பட்டவை. பாவாணர் பற்றிய கட்டுரை பெங்களூர் மீட்போலை இதழ்க்காகவும், மலேசிய நாட்டு ஈப்போ 'பாவாணர் தமிழ் மன்றத்து'க்காகவும் எழுதப்பட்டது.

தமிழ்க் குடிமகன்.....

தமிழகம் அறிந்த தனிப் பெரும் புகழ்ப்பெயர்
பெயரால் பேச்சால் பேரறிவுப் பண்பால்
எவரையும் கவரும் இயக்கமே அவர்தான்.

ஏழை எளியவர்க்கு
எதைச் செய்தால் நலம் காண்பர்
என்ற நினைவுகளால்
இளைத்த திருமேனி;
நீள நெடுஞ்சட்டை:
நிலம் படியும் மேல் துண்டு;
காலில் படிந்தடங்கிக்
கவின் கூட்டும் வெண்வேட்டி
முறுவல் தவழ் முகத்தில்
முறுக்கி விட்ட கரு மீசை;
கருவம் இல்லாத
கலைஞர்; தனி அறிஞர்;
முகவை மாவட்ட முத்து
சாத்தனாரின் தனிச் சொத்து;
தேவகோட்டை தேரிரித்தோ
பள்ளி
திருச்சி சூசையப்பர் கல்லூரி
சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரி
கணக்கும் தமிழும் கற்ற
களங்கள்
தனித் தமிழ் இயக்கம்
தருந் 'தென் மொழியும்'

"அறிவு-கைகாட்டி"
ஆகிய இதழ்களும்
இதழியல் அறிவை
இவரிடம் பெற்றன.
'மனமாற்றம்' என்றவொரு
வரலாற்று நாடகம்
மதுரை - காமராசர்
பல்கலைக் கழக
மாணவர் போற்றும்
தேன்சுவை நாடகம்
மலேசிய மக்கள்
மகிழ்ந்து கேட்ட
மனம் நிறை பேச்சு;
கல்கத்தா சென்றால்
அண்ணன் பேச்சை
அனைவரும் போற்றும்
ஆர்வத்தைக் காண்போம்;
தமிழக வீதிகளில்
தரங் குறையாப் பட்டிமன்றம்
வழக்காடுமன்றம்
தனிப் பொழிவுகள் பலவற்றில்
தன்புகழ் நிறுவும்
தனிமகன் தமிழ்க்குடிமகன்

அன்பால் அவரை அண்ணன் என்பேன்
அவரது பண்பில் அகம்மகிழ் கின்றேன்.

சரலமன் பரப்பையா